JOSEPHINE HART

IUBIRE OTRĂVITĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HART, JOSEPHINE
Iubire otrăvită / Josephine Hart; trad.: Antoaneta Ralian.
— Bucureşti: Orizonturi, 2014
ISBN 978-973-736-239-1
I. **Ralian, Antoaneta** (trad.)

821.111-31135.1

DAMAGE

JOSEPHINE HART

IUBIRE OTRĂVITĂ

Traducere de **Antoaneta Ralian**

Editura **ORIZONTURI**

Pentru Maurice Saatchi

1

Există un peisaj lăuntric, o geografie a sufletului; şi întreaga noastră viaţă ne străduim să-i desluşim contururile.

Cei care au norocul să le descopere, alunecă uşor, ca apa peste marginile fluide ale unei pietre, şi se simt bine, se simt acasă.

Unii au impresia că se regăsesc în locul unde s-au născut; alţii părăsesc, cu sufletul pârjolit şi scorojit, un oraş de la malul mării, şi simt că se reînviorează în deşert. Mai sunt şi din aceia care, născuţi la ţară, printre coline, nu se simt acasă decât în aglomeraţia şi intensa singurătate a oraşelor zgomotoase.

Pentru unii, căutarea de sine se reduce la urma lăsată de altcineva: un copil sau o mamă, un bunic sau un frate, o amantă, un soţ, o soţie sau chiar un duşman.

Putem trece prin viaţă fericiţi sau nefericiţi, realizaţi sau nerealizati, iubiţi sau neiubiti, fără să încercăm vreodată şocul paralizant al recunoaşterii de sine, fără să simţim cum fierul îndoit din sufletul nostru se dezdoaie dureros şi, în chinuri, ne regăsim.

Am vegheat adeseori la căpătâiul muribunzilor care priveau miraţi la durerea celor din jur, pentru că ei părăseau o lume în care niciodată nu se simţiseră acasă.

Am văzut oameni care plângeau mai amarnic la moartea fratelui, a cărui viaţă se împletise cândva cu viaţa lor, decât la moartea propriului copil. Am văzut mirese devenind mame, femei ale căror chipuri nu străluciseră însă de fericire

decât o singură dată, cu multă vreme în urmă, când se legănaseră pe genunchii unchiului.

Şi eu, în viaţa mea, am străbătut o cale lungă, dobândindu-mi tovarăşi de drum iubiţi, dar neapropiaţi fiinţei mele: o soţie, un fiu şi o fiică. Am trăit alături de ei, un străin iubitor într-un cadru de o mare şi nesatisfăcătoare frumuseţe. În chip de făţarnic abil, am netezit uşor, în tăcere, marginile colţuroase ale existenţei mele. Am ascuns laşitatea şi durerea cu care m-am înclinat spre conturul de viaţă pe care mi l-am ales singur, şi am încercat să fiu ceea ce aşteptau de la mine cei dragi: un soţ bun, un tată bun, un fiu bun.

Dacă aş fi murit la cincizeci de ani, aş fi fost un medic şi un politician de renume, deşi nu un om foarte popular. Aş fi fost cineva care şi-a adus contribuţia şi care a fost mult iubit de îndoliata soţie, Ingrid, şi de copiii săi, Martyn şi Sally.

La înmormântarea mea ar fi participat în număr mare cei care înaintaseră în viaţă mai departe decât mine, şi care, deci, mi-ar fi cinstit memoria prin prezenţa lor. Precum şi cei care crezuseră că au iubit *omul,* a cărui existenţă o dovedeau prin lacrimile lor.

Ar fi fost înmormântarea unui individ care se ridicase deasupra mediei şi care fusese binecuvântat cu bucuriile lumii în mai mare măsură decât mulţi alţii. Un om care, la vârsta relativ tânără de cincizeci de ani, își încheiase călătoria. O călătorie care, dacă ar fi fost continuată, l-ar fi condus spre şi mai mari onoruri şi împliniri. Dar nu am murit la cincizeci de ani. Lucru pe care majoritatea celor ce mă cunosc acum îl consideră o tragedie.

2

Se spune că anii copilăriei sunt cei care ne formează şi că influenţele timpurii constituie cheia a tot ce survine mai târziu. Oare pacea sufletului e atât de uşor de dobândit? Nu e

decât rezultatul inevitabil al unei copilării fericite? Dar ce anume face ca o copilărie să fie fericită? Armonia dintre părinţi? Sănătatea? Siguranţa? Nu cumva o copilărie fericită poate fi cea mai proastă pregătire pentru viaţă? Ca şi cum ai duce un mieluşel la abator?

Copilăria mea, adolescenţa, primii ani ai maturităţii bărbăteşti au fost dominaţi de tatăl meu.

Voinţa, totala putere de voinţă constituiau crezul său fundamental.

„Voinţa. Cel mai de preţ bun al omului. Neîndeajuns folosit de cei mai mulţi. Soluţia la toate problemele vieţii.” De câte ori am auzit aceste cuvinte!

Îmbinarea dintre nezdruncinata lui încredere în puterea de a-şi dicta singur viaţa şi corpul înalt, masiv, în care sălăşluia această voinţă, făcea din el un om formidabil.

Se numea Tom. Până în ziua de azi, la ani şi ani după moartea lui, de câte ori întâlnesc un Tom îl asociez cu tăria de caracter.

Pornind de la mica băcănie pe care i-o lăsase moştenire tatăl lui, a reuşit să pună pe picioare o întreagă reţea de magazine şi să ajungă un om bogat. Dar ar fi avut acelaşi succes în orice carieră şi-ar fi ales. Şi-ar fi pus în acţiune voinţa şi ar fi dus, inevitabil, la împlinire orice scop.

Şi-a folosit voinţa în materie de afaceri, de soţie şi de fiu. Primul lui obiectiv în legătură cu mama mea a fost acela de a o cuceri. Apoi acela de a se asigura că, orice cale de viaţă ar urma ea, n-o să-l stânjenească vreodată în împlinirea celorlalte scopuri ale lui.

L-a făcut curte cu înflăcărare şi s-a însurat cu ea la şase luni după ce a cunoscut-o. Natura atracţiei dintre părinţii mei constituie încă şi astăzi un mister pentru mine. Nu mi se pare că mama mea ar fi fost o frumuseţe. Cândva am auzit că ar fi fost plină de viaţă. Poate că această trăsătură l-a atras pe tata. Oricum, în amintirile mele despre blânda ei prezenţă

nu figurează nicio urmă de vioiciune. În tinereţe obişnuise să picteze. Câteva dintre acuarelele ei împodobeau pereţii casei în care mi-am petrecut copilăria. Dar a renunţat la pictură. Brusc. Nu am ştiut niciodată de ce. Natura legăturii dintre părinţii mei, pentru că neîndoielnic a existat o legătură, continuă să-mi scape.

Am fost unicul lor copil. După naşterea mea au dormit în camere separate. Poate că naşterea mea a pricinuit un traumatism. Indiferent de motiv, exista dormitorul tatei şi dormitorul mamei, şi dormeau separat. Cum şi-o fi satisfăcut el viaţa sexuală? N-am auzit niciodată poveşti scandaloase, nu am auzit insinuări. Poate că scopul dormitoarelor separate nu era acela de a anula viaţa lor sexuală, ci numai de a o tempera, ca o măsură anticoncepţională.

Viaţa mea de copil şi de adolescent îmi apare învăluită într-o ceaţă, străpunsă doar de prezenţa tatei, „la o hotărâre în legătură cu problema asta. Şi pe urmă treci la acţiune!" – aşa sunau întotdeauna cuvintele tatălui meu – cu privire la examene, la cros (unica mea ispravă de atletism), chiar şi la lecţiile de pian pe care le-am urmat spre neplăcerea lui. „Hotărăşte-te! apoi treci la acţiune!"

Dar cum stăm cu şovăiala sau cu uneori plăcutele eşecuri? Cum stăm cu voinţele celorlalţi, supuse voinţei noastre? Poate că nu s-a gândit niciodată la aşa ceva. Nu din duritate sau din cruzime, ci pur şi simplu din convingerea că el le ştia pe toate. Şi că, urmărind interesele lui, vor avea de câştigat şi interesele celorlalţi.

3

Aşadar, te-ai hotărât să devii medic? m-a întrebat tata când, la optsprezece ani, am luat decizia de a studia medicina.

— Da.

— Bine! Ține-te de hotărârea asta. E o muncă grea. Te vei putea ţine de ea?

— Da..

— N-am dorit niciodată să te iau în afacerile mele. Am spus întotdeauna: „Hotărăşte-te ce vrei să fii. Şi pe urmă treci la acţiune.”

— Da.

Chiar urmându-mi drumul ales de mine, simţeam că slujesc unul din scopurile lui. Aşa se întâmplă cu personalităţile puternice. Chiar când plonjăm în valuri şi înotăm departe de ei, simţim că apa este tot a lor.

— Vai, dar e minunat! s-a extaziat mama. Eşti sigur că asta-i cariera pe care o doreşti?

— Da.

Niciunul dintre ei nu m-a întrebat de ce. Dacă m-ar fi întrebat, nu le-aş fi putut da un răspuns. Încolţise în mine un simţământ vag, care se amplifica. Dacă părinţii mi s-ar fi împotrivit, atunci poate că aş fi găsit nişte raţiuni bine definite, şi mi-aş fi urmat cu ardoare chemarea. Poate că o astfel de pasiune se naşte numai când voinţa îți este contrazisă.

La optsprezece ani am plecat la Cambridge și mi-am început studiile de medicină. Deşi am studiat miile de boli ale trupului și căile de a le tămădui, acest lucru nu m-a apropiat cu nimic mai mult de semenii mei, oamenii. Se pare că nu mi-am iubit mai mult aproapele şi nu mi-a păsat mai mult de el decât dac-aş fi studiat economia. Exista o lipsă, un gol în mine şi în vocaţia mea. Totuși, mi-am luat diploma şi am hotărât să practic medicina generală.

— De ce nu-ţi alegi o specialitate? m-a întrebat tata. Fă-te specialist.

— Nu.

— Nu te pot vedea practicând medicina generală.

— Zău?

— Mă rog, bine. Văd că te-ai hotărât.

Am luat un cabinet cu vad în St. John's Wood. Mi-am cumpărat un apartament. Viaţa mea începea să prindă formă. Ajunsesem aici prin propria mea voinţă, nu în urma presiunii părinţilor, şi nu printr-o teribilă luptă academică. Luasem hotărârea. Şi trecusem la acţiune.

Următorul pas se impunea de la sine.

— Ingrid e o splendoare vie, mi-a spus tata. Şi are şi tărie de caracter. Fata asta zbârnâie de voinţă, a adăugat aprobator. Hotărăşte-te să te însori cu ea.

— Da

— Bun. Bun. Căsătoria e bună… a făcut o pauză… e bună pentru suflet.

Toate ambiţiile mele fuseseră împlinite. Şi totul prin propria mea alegere. O viaţă binecuvântată. O viaţă împlinită. Dar viaţa cui?

4

Soţia mea e frumoasă. E un lucru pe care mi-l spun propriii mei ochi şi reacţiile celor care o întâlnesc.

Are frumuseţea proporţiilor armonioase, a unei fericite îmbinări între ochi, păr şi piele. E completă. Era completă şi înainte de a fi cunoscut-o. Eu n-am făcut decât să contribui cu făptura mea la tabloul vieţii ei. Şi am fost bucuros s-o fac.

Avea douăzeci de ani când am întâlnit-o cuviincios, corect, în casa unui prieten. Nu exista în ea nimic care să mă contrarieze sau să mă facă să sufăr. Poseda în mare măsură puternica seducţie a seninătăţii. Ingrid a primit admiraţia mea iniţială şi, mai târziu, dragostea mea, ca pe un dar preţios, dar cuvenit ei.

Eu, care mă temusem de dragoste, care mă temusem că o să dezlănţuie în mine cine ştie ce forţe sălbatice, mă simţeam acum liniştit. Mi se îngăduia să iubesc. Şi mă consideram

iubit la rândul meu.

Nu am avut mistere de dezvăluit în legătură cu Ingrid. Era, din toate punctele de vedere, întocmai cum mi-am închipuit că va fi. Avea un trup cald şi frumos. Şi dacă ea nu mă solicita niciodată, nici nu m-a respins vreodată.

Căsătoria nu este jocul întâmplător care socotim uneori că ar fi. Avem oarecare control asupra parcursului ei. Alegerea partenerului se face de cele mai multe ori în mod chibzuit, chiar dacă romantic. Căci cine se aventurează cu ochii închişi într-o acţiune a cărei faimă e atât de înfricoşătoare? Căsătoria mea cu Ingrid a urmat o traiectorie care nu ne-a surprins pe niciunul dintre noi. Am fost îndrăgostiţi unul de altul, atât cât ne puteam aştepta să fim, atenţi unul faţă de celălalt, atât cât ne îngăduiau firile noastre.

Nu. Marele joc al întâmplării sunt copiii. Din momentul când se nasc, neputinţa noastră sporeşte într-una, în loc să fie ai noştri şi să-i modelăm şi să-i plămădim cum ne pricepem noi şi cum putem mai bine, ei sunt ei înşişi. Încă de la naştere constituie centrul vieţii noastre şi muchia primejdioasă a existenţei. Sănătatea lor, în cel mai bun caz o şansă întâmplătoare, e privită adeseori de noi ca un rezultat al îngrijirii şi educaţiei pe care le-o dăm. Bolile lor, când sunt serioase, ne distrug fericirea. Şi dacă se însănătoşesc, ani de zile ne obsedează teama de ce ar fi însemnat moartea lor pentru noi. Natura arbitrară a pasiunii noastre pentru aceşti copii, care ne revelează atât de puţin din ei înşişi în scurtul răstimp cât stau cu noi, înseamnă pentru mulţi marea romanţă a vieţii. Dar, dacă în ce priveşte obiectul iubirii noastre, avem libertatea de a alege, în privinţa copiilor nu putem alege cine să ne fie fiu sau fiică.

Venirea lui Martyn pe lume nu a fost însoţită de revelaţii cutremurătoare asupra naturii vieţii. A apărut, ca şi cum l-am fi aşteptat dintotdeauna, un fiu iubit şi desăvârşit. Sally s-a născut doi ani mai târziu. Familia mea era completă.

La treizeci de ani, mă uitam la copilaşii mei cu recunoştinţă, cu dragoste şi cu nedumerire. Ăsta să fi fost centrul vieţii, miezul vieţii? O soţie, doi copii, un cămin. Mă mişcăm pe teren sigur. În deplină siguranţă.

Ne bucuram de acea seninătate şi fericire a oamenilor care n-au cunoscut niciodată nefericirea sau ghearele anxietăţii. De o pace mult admirată a căminului nostru și de o soartă norocoasă pentru care ne felicitam singuri, în taină, de parcă urmărisem un înalt ţel moral ce fusese atins. Poate aflasem că viaţa se lasă organizată în sensul propriilor tale avantaje; că pentru aşa ceva nu-i nevoie decât de inteligenţă și de hotărâre; un sistem, o formulă, un truc.

Posibil ca în viaţă să existe ritmuri benefice şi ritmuri malefice. Ritmurile noastre erau acordate în cheia frumosului. Viaţa mea era ca un peisaj încântător. Copacii verzi, pajiştile bogate, oglinda lacului neîncrețită.

Uneori o priveam pe soţia mea în timp ce dormea şi ştiam că, dacă aş deştepta-o, nu aş avea nimic să-i spun. Cum să fi sunat întrebările la care aş fi vrut să-mi răspundă? Răspunsurile ei erau toate acolo, la capătul coridorului, în camerele lui Martyn și a lui Sally.

Ce alte întrebări aş mai fi putut avea? Ce drept aveam să întreb?

Timpul călărea prin viaţa mea – un învingător. Aproape că nici nu aveam nevoie să-l ţin în frâu.

Când îi plângem pe cei care au murit tineri – cei cărora li s-a furat timpul – deplângem bucuriile lor pierdute. Plângem pentru prilejuri fericite şi plăceri pe care noi înşine nu le-am cunoscut vreodată. Suntem convinşi că, într-un fel, tânărul acela ar fi cunoscut deliciile, bucuria pe care noi am căutat-o toată viaţa în zadar. Credem că sufletul acela neîncercat, prins în capcana tinerei lui temniţe, s-ar fi putut descătuşa şi ar fi putut gusta bucuria pe care noi încă o căutăm.

Spunem că viaţa e plăcută, că satisfacţiile ei sunt adânci.

Spunem toate acestea păşind ca nişte somnambuli prin timp, de-a lungul anilor şi zilelor şi nopţilor. Lăsăm timpul să se prăvălească peste noi asemenea unei cascade, gândind că n-o să se isprăvească nicicând. Şi totuşi, fiecare zi care ne atinge e unică, aşa cum e şi fiecare făptură din omenire: unică, irecuperabilă, terminată. Şi doar nu e decât încă o zi de luni.

Ah, acele pierdute zile de luni ale tânărului nostru prieten mort! Cu cât ar fi fost mai bune decât ale noastre! Anii trec. Deceniile trec. Şi noi încă nu am trăit.

Dar toate naşterile la care am asistat? Există ceva care să marcheze mai puternic utilitatea timpului? Şi toate morţile la care am fost martor? Un priceput alinător de dureri, eram de multe ori ultima persoană pe care o vedea muribundul. Oare ochii mei exprimau bunătate? Oare trădau frică? Cred că acolo, în acele clipe, eram util. Şi toate celelalte drame mai mărunte? Spaimele şi angoasele cu care am avut de-a face? Da, desigur, în acele momente timpul a fost bine folosit.

Şi totuşi cu ce scop se prăvăleşte cascada timpului? Doar ca să se piardă în valuri? De ce eram medic? De ce practicam? Cu ce folos dădeam îngrijiri atente, dar lipsite de dragoste?

Cei care sunt norocoşi ar trebui să se ascundă. Ar trebui să-şi strige recunoştinţa. Ar trebui să spere că zilele mâniei n-or să calce niciodată pragul casei lor. Ar trebui să alerge să pună la adăpost tot ce-i al lor, şi să-l plângă pe vecinul lovit de urgie. Dar cu calm şi de la distantă.

5

Tatăl lui Ingrid era un parlamentar conservator.

Se născuse într-o familie mic-bugheză înstărită şi acum, prin investiţii bine gândite, ajunsese un om bogat. Deşi tatăl meu avusese mai mulţi bani decât s-ar fi putut crede, totuşi,

dintre cei doi, Edward Thompson era cel mai bogat.

Gândea că instinctul de bază al umanităţii este lăcomia. Că partidul care câştigă alegerile este cel care promite cele mai avantajoase măsuri economice majorităţii – şi nu ţării.

— Uite ce-i, băiete, aici au greşit laburiştii. Ei ştiu că totul se învârteşte în jurul economiei. Şi îşi închipuie că acest lucru înseamnă un nivel economic mai bun pentru toţi. Dar nimeni nu doreşte aşa ceva. Ar fi prea costisitor şi, oricum, nimănui nu-i pasă. Majoritatea, fă-i pe ăştia s-o ducă bine, şi atunci or să te voteze. E simplu ca bună ziua.

Ingrid zâmbea sau se lansa în argumente voioase, spirituale. Dar adevărul este că s-ar fi putut ca socrul meu să aibă dreptate. Era de fiecare dată reales şi îşi păstra majoritatea intactă.

Îmi venea greu să fiu amabil cu el, dar toate întrebările mele au rămas mulţi ani de zile neîntrebate, însă, pe măsură ce trecea timpul, am devenit mai puţin răbdător. Am început să am discuţii tot mai aprinse cu el. Dar, spre uimirea mea, lucrul ăsta îi plăcea. Fiecare dintre criticile pe care i le aduceam îl înviora, faţa îi strălucea de plăcere. Era un polemist mai abil decât mi-aş fi imaginat. Şi ori de câte ori mă încolţea, izbucnea în hohote de râs triumfător.

Presupun că poziţia mea era slab fundamentată. Detestam socialismul şi ceea ce mi se păreau a fi soluţiile simpliste ale Stângii. Uram lipsa de libertate pe care o reprezenta Stânga.

Acceptam principiile filosofice de bază ale partidului conservator. Totuşi, totala lui angajare în consolidarea bunurilor materiale personale mi se părea profund respingătoare. Eram un conservator cu îndoieli, provocator, nesatisfăcut. Dar în adâncul inimii mele eram totuşi conservator.

Medicina nu constituie exerciţiul cel mai recomandabil pentru ascuţirea spiritului politic. Era un lucru evident în multe dintre dezbaterile noastre, deşi, cu timpul, am

progresat.

— De ce nu candidezi la Parlament? Există locuri în partid pentru un tip ca tine.

Într-o seară, socrul meu a lăsat să-i scape această bombă, pe un ton atât de indiferent de parcă mi-ar fi făcut o invitaţie la masă la clubul lui.

— Da, da! Eşti doctor. Asta presupune compasiune, integritate, menite să ne menţină pe noi, lacomii, pe linia cea dreaptă. Îmi surâde ideea. Ar fi bine pentru partid. Ar fi bine şi pentru tine. Ai putea ajunge departe, ştii. Da, da. La început, desigur, n-aş fi gândit aşa. Te exprimai greoi, erai cam nearticulat, scuză-mă că ţi-o spun. Dar ai evoluat mult. O aveai în tine, dincolo de suprafaţă. Am mai văzut eu d-astea, un mutulică înflorind brusc. După cum există mari vorbitori la douăzeci de ani, care la patruzeci nu mai au nimic de spus. Da, da, le-am văzut pe toate. De douăzeci şi opt de ani sunt parlamentar, gândeşte-te, douăzeci şi opt de ani. Le-am văzut pe toate.

Ingrid a zâmbit, parcă în mod conspirativ mi-am spus eu după aceea. Dar m-am simţit flatat. Credeam, în chip arogant, că aş putea îmblânzi, măcar puţin, ramura conservatoare a lui Edward Thompson, aducându-mi totodată propria contribuţie. În acea noapte, îndoielile mele lăuntrice s-au spulberat. Îmi plăcea ideea. Eram mândru de mine.

După ani şi ani în care-mi supravegheasem cu grijă orice mişcare pentru a evita să mă las dominat de tatăl meu, m-am pomenit acum gata să mă lansez într-o direcţie de viaţă cu totul nouă, spre care mă împinsese socrul meu prin flaterii.

În acea seară, eu şi Ingrid am stat împreună şi am discutat mai intens decât oricând altădată pe parcursul căsniciei noastre. Era foarte încântată. Mi-am dat seama că, probabil, văzuse întotdeauna în tatăl ei un erou pe care-l venera. Şi acum era emoţionată de gândul că eu voi călca pe urmele lui.

Am căzut de acord să candidez pentru un loc sigur, care

tocmai devenise vacant într-o circumscripţie vecină. Acolo, influenţa mea de medic putea fi foarte puternică. Deşi aveam ca rival un om de afaceri inteligent, mai în vârstă, chiar din partea locului, s-a dovedit limpede că oficialităţile partidului preferau un membru al profesiei „caritabile”. Am fost foarte repede selectat în chip de candidat al Partidului Conservator. Şi la alegerile parţiale şi-au dat seama, cred, că se orientaseră bine, pentru că am fost ales cu o majoritate substanţială. Ingrid s-a retras din nou în ea însăşi, satisfăcută. Mecanismul normal al relaţiilor noastre s-a restabilit curând. Era mulţumită. Calmul care caracterizase întotdeauna viaţa noastră cotidiană se reînstăpânise.

Cu ani mai târziu, am început să mă întreb în ce măsură fusese totul aranjat de Ingrid şi de tatăl ei, înainte de acea cină fatală. Oare le apărusem atât de uşor de manipulat? Sau apărarea mea faţă de ei, ca şi faţă de toţi ceilalţi, fusese foarte slabă, întrucât eu socoteam că nimeni nu mă cunoaşte cu adevărat şi deci nu mă paşte nicio ameninţare.

Reprezentam idealul campaniilor de publicitate. Aveam patruzeci şi cinci de ani, o soţie frumoasă şi inteligentă, un fiu student la Oxford, o fiică la liceu. Tatăl meu fusese un cunoscut om de afaceri. Socrul meu era un politician de frunte, devotat partidului.

Arătam destul de bine. Nu chiar atât de frumos încât fizicul să mă preceadă ca o aură de reputaţie nemeritată, dar îndeajuns cât să fiu o apariţie plăcută la televiziune – noua arenă a gladiatorilor. Aici, cei care se luptă pentru moartea politică salută nu Cezarul, ci poporul pe care sunt gata să-l trădeze. Şi acest lucru le creează maselor o iluzie de putere menită să ascundă faptul că, oricât de sângeroasă ar părea bătălia, politicianul câştigă întotdeauna. Undeva, într-o democraţie, întotdeauna învinge câte un politician.

Şi eu intenţionam să fiu politicianul care învinge. Mizam tare. Am fost ales şi am urcat treptele ierarhice cu aceeaşi

uşurinţă care a însoţit toate demersurile mele. Credeam în cauza mea cu tăria cu care credeam în medicină. Dar nimic din ce am întreprins vreodată nu m-a costat prea scump. Timpul, pentru un om care niciodată nu i-a simţit cu adevărat secundele, nu înseamnă un sacrificiu; şi nici efortul, atunci când e încununat de succes; nici energia când e vorba de un bărbat de vârstă mijlocie, perfect sănătos.

În politică m-am dedicat aceloraşi vechi valori pe care le practicasem cu pacienţii mei: onestitate, un soi de integritate cam înţepată, o totală lipsă de interes faţă de puterea personală, combinată cu aroganţa înnebunitoare a aceluia care ştie că, dacă se hotărăşte să joace, va câştiga.

Evitam toate ipotezele de bază pe care se fundamentează viaţa parlamentară: loialitatea faţă de partid ca formă de autopropulsare, traficul de influenţă, recunoaşterea şi acceptarea în silă, înciudată, a liderilor noi care se ridică – conducătorii de mâine care simt nevoia să fie recunoscuţi şi să li se facă temenele și jurăminte de credinţă; toate acestea îmi repugnau.

Totuşi, a te arăta lipsit de ambiţii într-o lume de ambiţioşi înseamnă să atragi ura sau să te faci temut. Să iei parte la joc, fără să-ţi manifeşti intenţia de a câştiga, înseamnă că eşti duşman. Era improbabil, dar nu şi imposibil pentru mine să ajung până în vârf. Singurul lucru de care aveam nevoie era combativitatea. Poate că eram lipsit de ea. Sau poate că era numai ascunsă. Devenisem o enigmă pentru colegii mei – un om aparent hotărât, dar lipsit de o hotărâre. Evidenta mea pricepere nu fusese încă pusă la încercare, dar atât eu cât şi colegii erau conştienţi că, dacă s-ar ivi prilejul favorabil, ar urma probabil și succesul. Dar de ce să mi se ofere mie prilejul favorabil? Spre deosebire de atâţia alţii, nu tânjeam după el.

Nu am găsit cheia spre mine însumi în domeniul profesional, nici în cel medical, nici în cel politic. Îmi

îndeplineam misiunile electorale cu aceeaşi absolută conştiinciozitate cu care îmi îngrijisem pacienţii. Dar era vorba de un absolut pur cerebral. Niciun efort nu mi se părea prea mare pentru a da consultaţii sau a activa într-un domeniu sau altul.

Integritatea şi iscusinţa mea au trezit respect şi un soi de încredere. Îmi făceam bine meseria, în această privinţă nu exista nicio îndoială. Atacam probleme care, după părerea mea, nu mai necesitau alte comentarii.

Spuneam ceea ce gândeam. Gândeam ceea ce spuneam. Nu cântăream consecinţele politice, cel puţin nu mă amestecam nejustificat. Dar, pe de altă parte, subiectele pe care le atacam cu tărie nu erau fundamentale pentru disciplina partidului. Ideile mele erau atrăgătoare pentru membrii Partidului Conservator. Nu m-am confruntat niciodată cu o dilemă morală serioasă. Nimic din ce simţeam sau spuneam nu avea o notă extremă, nu mă lăsa complet lipsit de apărare. Şi toate opţiunile, cu excepţia celor ale extremei drepte, îmi erau încă deschise. Dacă aş fi plănuit să-mi construiesc o viaţă politică perfectă, n-aş fi putut reuşi mai bine.

Curând mi s-a încredinţat postul de ministru adjunct la Departamentul Sănătăţii, post pentru care eram, desigur, foarte potrivit. Faţa mea preocupată şi vocea mea cultivată, emiţând clişee vag liberaliste, acceptabile, apăreau la televiziune. Chipul meu privea cu seriozitate din paginile ziarelor şi revistelor, însoţind declaraţiile asupra unor lucruri în care crezusem întotdeauna, formulate într-o manieră care apărea plină de sinceritate şi de autenticitate. De la televiziune şi din ziare am aflat geografia publică a sufletului meu. Nu era nici ruşinoasă, nici atrăgătoare, doar un element în plus de decor convenţional. Până şi eu îmi dădeam seama că dacă reuşesc să mai menţin un timp această performanţă, cu trecerea anilor, voi reuşi să fiu şi

mai strălucit.

Un sondaj, publicat într-un ziar de duminică, mă înscria printre viitorii posibili prim-miniştri. Ingrid era emoţionată. Copiii mei erau stânjeniţi.

Jucam toate aceste roluri care mi se acordau, ca un actor profesionist dintr-o bună companie teatrală englezească. Conştiincios, competent, mândru de munca mea, dar atât de departe de magia unui Laurence Olivier sau a unui John Gielgud, încât parcă nici nu făceam parte din această nobilă profesie.

Pasiunea care transformă viaţa şi arta nu părea să-mi fost hărăzită. Dar, în toate punctele ei esenţiale, viaţa mea era un spectacol reuşit.

6

Fiul meu era un tânăr frumos. Dacă silueta mea vădeşte oarecare tendinţă spre masivitate, în Martyn aceasta fusese temperată de zvelteţea lui Ingrid. Era şi înalt şi viguros. Moştenise şi paloarea excesivă a lui Ingrid. Părul şi ochii mei negri păreau să contracareze delicateţea aproape feminină a tenului. Avea un colorit dramatic, neobişnuit în Anglia, şi era exact opusul surorii lui, Sally. Ea era acea minune rară şi totuşi comună, adevăratul trandafir englezesc.

Frumuseţea copiilor noştri e jenantă. Implică un exces care aruncă un semn de întrebare asupra părinţilor. Majoritatea taţilor doresc ca fiicele lor să fie atrăgătoare şi fiii lor să aibă o înfăţişare virilă. Dar frumuseţea adevărată te descumpăneşte. Ca şi geniul, e mai bine să fie la alţii.

Frumuseţea şi eleganţa lui Martyn mă stinghereau. Iar aventurile lui sexuale erau atât de flagrant întâmplătoare, încât mă miram cum de prietenele lui nu văd un pericol în el. Cortegiul de fete tinere pe care Ingrid şi cu mine le cunoşteam la prânzurile de duminica sau la petreceri

ocazionale părea fără de sfârşit. Îmi dădeam seama că fiul meu trăia într-o promiscuitate sexuală. Şi, fără îndoială, era perfect nepăsător în faţa numeroaselor priviri amoroase care i se aruncau. Pe Ingrid toate acestea o amuzau. Pe mine mult mai puţin.

Şi atitudinea lui faţă de viaţă, când a terminat universitatea, m-a îngrozit. Medicina nu-l interesa deloc. Politica nu-l atrăgea. Voia să fie jurnalist – poziţia de observator al vieţii, aşa gândeam eu. Era foarte ambiţios şi hotărât în legătură cu cariera lui, dar ambiţia se mărginea doar la persoana sa. Niciun moment nu se amăgea singur, şi nici pe noi nu ne amăgea.

A intrat la ziarul local unde, în chip amuzant şi poate spre amărăciunea lui, a fost numit corespondent pentru problemele politice. Când a împlinit douăzeci şi trei de ani, a căpătat un post la un jurnal de pe Fleet Street.

A părăsit micul apartament pe care i-l amenajasem deasupra garajului, şi şi-a găsit un apartament al lui.

Ingrid era mulţumită de succesul şi de tenacitatea lui Martyn. Oferea un măgulitor contrast în raport cu fiii prietenilor noştri, care păreau atât de nesiguri de ei şi de toate. Totuşi, pentru mine Martyn rămânea o enigmă. Câteodată mă uitam la el şi îmi impuneam să-mi amintesc că e fiul meu. Îmi răspundea printr-o privire întrebătoare şi-mi zâmbea. Ştiam că, în ce-l privea pe Martyn, performanţa mea era satisfăcătoare.

Pe Sally o acceptam în mai mare măsură. Era sinceră şi dulce. Scosese maximum cu putinţă din firavul ei talent la desen. Se angajase la departamentul de design al unei companii de publicitate.

Lată deci un menaj cu contururi clare. Eram un soţ fidel, dacă nu pasionat, şi mă purtam drăgăstos şi cu responsabilitate faţă de copiii mei. Îi ajutasem să treacă în siguranţă prin anii adolescenţei. Ambiţiile mele legate de

domenii importante şi demne de respect fuseseră împlinite. Aveam un venit destul de substanţial, sporit şi de alte mijloace private, încât să fiu la adăpost de orice grijă financiară.

Ce om putea fi mai norocos?

Mă supusesem regulilor. Şi fusesem răsplătit.

O direcţie precisă, un dram de noroc, şi iată-mă la cincizeci de ani, pe deplin realizat.

7

Am privit uneori fotografii vechi ale victimelor şi am încercat cu disperare să desluşesc pe feţele lor zâmbitoare un semn care să arate că au ştiut. De bună seamă, trebuie să fi ştiut că peste câteva ore sau câteva zile viaţa lor avea să fie curmată în accidentul acela de maşină, în dezastrul acela aviatic sau într-o tragedie domestică. Dar nu reuşeam să descopăr niciun semn. Nimic. Priveau senin din fotografii, un teribil avertisment pentru noi toţi. „Nu, n-am ştiut nimic. Exact ca şi tine… nu mi s-a arătat niciun semn”. „Eu care am murit la treizeci de ani… şi eu îmi făceam planuri pentru când aveam să împlinesc patruzeci.” „Eu care am murit la douăzeci de ani visam, ca şi tine, ta trandafirii care aveau să înconjoare într-o zi o vilişoară a mea. Şi ţie ţi s-ar putea întâmpla. De ce nu? De ce mie? De ce ţie? De ce nu?”

Aşadar, ştiu bine că din toate fotografiile care mi se făcuseră la vremea aceea, faţa mea v-ar privi cu încredere, poate puţin rece, dar absolut neştiutoare. Este faţa unui om pe care am încetat să-l mai înţeleg. Cunosc puntea care mă leagă de el. Dar celălalt mal a dispărut. A dispărut ca o fâşie de uscat înghiţită de mare. Poate că pe plajă, la ceasurile refluxului, mai apar unele rămăşiţe, dar asta e tot.

— Arată mai mare decât tine. Nu cu mult. De fapt câţi ani are?

— Treizeci şi trei.

— Mă rog, asta înseamnă că-i cu opt ani mai mare decât tine, Martyn.

— Şi ce-i cu asta?

— Nimic. Doar faptul că e cu opt ani mai în vârstă decât tine.

— Despre cine vorbiţi? am întrebat eu.

Ne aflam în bucătărie.

— Anna Barton, cea mai recentă prietenă a lui Martyn.

— A! Una nouă, nu?

— Dumnezeule! Te exprimi de parc-aş fi un soi de Casanova.

— Şi nu eşti?

— Nu. Martyn vorbea cu oarecare amărăciune. Şi chiar dac-am fost cândva, s-a terminat. Oricum, până acum n-am întâlnit pe nimeni care să aibă importanţă.

— Şi ea are?

— Cine?

— Anna Burton, asta.

— Barton. Anna Barton. O cunosc doar de câteva luni. Mă rog, e mai importantă decât altele.

— Şi mai deşteaptă, se băgă şi Sally în vorbă.

— Tu ştii să recunoşti o fată deşteaptă, nu-i aşa, Sally? Fără îndoială, trebuie să fie cineva care să semene cu tine.

— Există mai multe tipuri de inteligenţă, Martyn. Eu am o inteligenţă artistică. A ta se exprimă prin cuvinte. Asta-i tot. Dar tu n-ai fi în stare să desenezi o mâţă, pentru tot aurul din lume.

Sally, cea care roşea sau plângea la atacurile lui Martyn, se evaporase de mult. Nu era prea apropiată de fratele ei, şi nu i se simţea câtuşi de puţin subordonată. Subiectul Annei Barton se strecurase calm în conversaţia de duminică după prânz. Nici Martyn, nici Sally n-au mai pomenit de ea în continuare.

— Deci nu-ţi place fata aia, Anna? am întrebat-o pe Ingrid când ne pregăteam de culcare.

A făcut o pauză lungă, după care mi-a răspuns:

— Nu. Nu-mi place.

— De ce? Desigur nu pentru că-i cu opt ani mai mare decât Martyn?

— În parte şi asta. Dar mă face să mă simt prost.

— Ei, probabil că nu-i nimic serios. Aşa cum îl cunosc eu pe Martyn, nu-i decât un flirt în plus.

— Nu, e mai mult de atât, sunt sigură.

— Zău? Cum de n-am întâlnit-o şi eu?

— A venit de câteva ori aici luna trecută, când tu erai la Cambridge. Şi o dată la cină, când tu erai la Edimburgh.

— E drăguţă?

— Stranie. Nu propriu-zis drăguţă. Şi îşi arată vârsta. Spre deosebire de fetele din ziua de azi.

— Tu în niciun caz nu ţi-o arăţi, i-am spus lui Ingrid.

Începuse să mă plictisească subiectul Anna Barton şi îmi dădeam seama că pe Ingrid o indispune.

— Mulţumesc, mi-a răspuns zâmbind.

Într-adevăr, Ingrid nu arăta ca o femeie în pragul a cincizeci de ani. Păstrase aceeaşi zvelteţe de frumuseţe blondă, deşi îşi mai pierduse din frăgezime. Ochii îi erau mai puţin luminoşi, dar era încă o femeie frumoasă. Şi o femeie care avea să rămână încă multă vreme frumoasă. Şi părea la fel de impenetrabilă cum fusese întotdeauna. Blondă, rece, frumoasă. Soţia mea, Ingrid, fiica lui Edward Thompson, mama lui Martyn şi a lui Sally.

În toţi aceşti ani, viaţa mea şi a ei se scurseseră pe făgaşuri paralele. Fără ciocniri, fără semnale nerostite. Alcătuiam un cuplu civilizat, care se apropia cu calm de anii de mai târziu.

Anna Barton, ţi-l prezint pe Roger Hughes.

— Îmi pare bine.

Prezentarea, care avea loc în spatele meu, părea să se petreacă într-o cameră cufundată în tăcere. De fapt, ne aflam la petrecerea de Crăciun, supraaglomerată, oferită de editorul unui ziar. În fiecare an, acesta aduna, în galeria de artă din Mayfair ţinută de soţia lui, toată lumea care forfotea în jurul ziarului, şi-i primea pe toţi într-o seducătoare şi primejdioasă îmbrăţişare de urs. După care îi elibera, lăsându-i pe toţi să cadă pentru întreg restul anului, ca şi cum necazurile pe care avea să le pricinuiască ziarul lui tuturor celor de faţă până la Crăciunul viitor erau de pe acum iertate.

De ce nu m-am întors să mă uit? De ce nu m-am apropiat de fata asta dintr-o normală curiozitate, sau din politeţe sau din grijă părintească? De ce acel „îmi pare bine" sunase atât de semnificativ? Convenţionalismul formulei părea deliberat. Glasul fetei era foarte adânc, limpede şi neprietenos.

— Anna, vreau să-ţi arăt ceva.

— Bună, Dominik.

Un alt glas o chemase şi părea că se îndepărtase în tăcere. Mă simţeam stingherit. Aveam senzaţia că fac notă discordantă faţă de toţi ceilalţi. Mă pregăteam să spun la revedere când, deodată, fata s-a plantat în faţa mea, vorbindu-mi:

— Sunteţi tatăl lui Martyn. Eu sunt Anna Barton şi am simţit nevoia să mă prezint.

Femeia din faţa mea era înaltă, palidă, cu un păr negru scurt, ondulat, pieptănat spre spate. Era îmbrăcată într-un taior negru şi nu zâmbea niciun moment.

— Bună seara, mă bucur să te cunosc. Se pare că am lipsit de acasă de fiecare dată când ai venit la noi.

— N-am fost decât de trei ori. Sunteți un om ocupat.

Cuvintele ei ar fi trebuit să sune aspru, dar nu sunau așa.

— De câtă vreme îl cunoşti pe Martyn?

— Nu de foarte mult timp.

— A, înţeleg.

— Suntem… părea să ezite… mai apropiaţi doar de vreo trei sau patru luni. L-am cunoscut şi înainte doar în redacţie. Lucrăm la același ziar.

— Ah, da, mi s-a părut cunoscut numele dumitale când l-am auzit prima oară.

Am rămas amândoi tăcuţi, şi eu mi-am ferit privirea. Pe urmă m-am uitat la ea din nou. Doi ochi cenușii se uitau fix în ochii mei şi mă ţineau ţintuit. După un timp lung, a spus:

— Ce ciudat!

— Da, am răspuns.

— Acum trebuie să plec.

— La revedere, i-am spus.

S-a întors şi s-a îndepărtat. Trupul ei înalt, îmbrăcat în negru, şi-a croit drum prin încăperea înţesată, după care a dispărut.

Am simţit cum coboară asupră-mi tăcerea. Am oftat adânc, de parcă brusc îmi ieşisem din pielea obişnuită. Mă simţeam bătrân și mulţumit. Şocul recunoaşterii îmi străbătuse întreg trupul ca un curent puternic. Exact pentru o secundă întâlnisem pe cineva de felul meu, pe cineva din specia mea. Ne recunoscusem unul pe celălalt. Ar fi trebuit să fiu recunoscător pentru acest lucru, și să-l las să treacă.

În sfârşit, mă simţisem acasă. Doar pentru un moment, dar mai lung decât le este hărăzit altor oameni. Era de ajuns, de ajuns pentru o viaţă.

Dar, desigur, nu a fost de ajuns. În acele ceasuri de început, însă, eram pur şi simplu recunoscător că momentul se ivise. Mă simţeam asemenea unui călător rătăcit pe meleaguri străine care, deodată, nu numai că aude limba ţării lui, ci chiar dialectul local pe care-l vorbise în copilărie.

Nu întreabă dacă glasul este al unui vrăjmaş sau al unui prieten, ci se avântă spre dulceaţa sunetelor familiare. Sufletul meu se avântase spre Anna Barton. Şi am crezut că într-o chestiune atât de intimă dintre mine şi Dumnezeu mă puteam azvârli cu capul înainte, fără să mă tem că o să-mi vatăm inima sau mintea, trupul sau viaţa.

Aceste interpretări esenţial greşite fac ca multe vieţi să se poticnească. Ideea fundamental greşită că reuşim să ne păstrăm controlul. Că avem libera alegere de a pleca sau de a rămâne, fără o cumplită suferinţă. La urma urmei, îmi pierdusem sufletul în taină, la o petrecere, unde ceilalţi nu putuseră să vadă nimic.

A doua zi m-a sunat la telefon.

— Vin la masă duminica viitoare. Am vrut să ştiţi.

— Mulţumesc.

— La revedere.

Convorbirea se încheiase.

În cursul zilei de sâmbătă m-a cuprins un soi de nebunie. Eram convins că o să mor înainte de duminică. Moartea o să-mi fure duminica. Nu mai voiam decât să se facă duminică. Pentru că duminică aveam să mă aflu în aceeaşi încăpere cu Anna Barton.

Duminică dimineaţa, am aşteptat nemişcat în ceea ce mi se părea a fi închisoarea biroului meu, tânjind să aud zgomotul de trântire a portierelor maşinii, scârţâitul porţii de fier, sunetul paşilor pe asfaltul aleii, reverberaţia soneriei, care aveau întâi să mă prevină, pe urmă să mă cheme la prezenţa ei în casa mea.

Am auzit paşii mei pe marmura holului în timp ce mă îndreptam spre camera de zi, apoi râsete şi ţăcănitul metalic al clanţei când am deschis uşa ca să mă alătur familiei mele şi Annei.

Întârziasem şi, când Martyn, ţinând-o pe Anna de umeri, mi-a spus: „Tată, ea e Anna”, Ingrid ne şi poftise pe toţi în

sufragerie. Nimeni nu părea să fi observat că respiraţia mea îşi schimbase ritmul.

Ne-am aşezat la masa de prânz – Ingrid, Sally, Anna şi cu mine, Martyn. Dar, fireşte, Ingrid şi cu mine ne aşezasem cu Sally. Iar Martyn – un Martyn total diferit, şovăielnic, neîndoielnic îndrăgostit – se aşezase cu Anna.

Anna se comporta faţă de mine aşa cum ar face-o orice tânără inteligentă când îl întâlneşte pentru prima oară pe tatăl prietenului ei. Prieten? Trebuie să fie amanţi… Bineînţeles că sunt. De luni de zile împreună. Sigur că-s amanţi.

Niciunul dintre noi nu a pomenit de întâlnirea noastră anterioară. Anna nu a făcut nici cea mai vagă aluzie că o astfel de întâlnire ar fi avut loc. Discreţia ei, atât de reconfortantă în primele minute, deveni curând pricină de spaimă. „Ce fel de femeie poate juca atât de bine teatru? mă întrebam. Cum poate părea atât de naturală?”

Trupul ei, îmbrăcat tot în negru, arăta astăzi mai lung, vag ameninţător; chiar înfricoşător când a ieşit din sufragerie şi s-a îndreptat spre camera de zi pentru cafea. „Ăsta-i primul stadiu, îmi spuneam, prima barieră. Uită-te la mine, uită-te la mine, sunt egalul tău.”

— Avem de gând să ne petrecem weekendul la Paris, anunţă Martyn.

— Cine?

— Anna şi cu mine, bineînţeles.

— Parisul e oraşul meu favorit, i se adresă Anna lui Ingrid, zâmbind.

— O, mie nu-mi place atât de mult pe cât ar trebui. De câte ori plecăm la Paris, ni se întâmplă ceva, răspunse Ingrid.

Era adevărat. De câte ori plecasem la Paris, ori ni se furaseră nişte valize, ori avuseserăm un mic accident de automobil, ori se îmbolnăvise Ingrid. Şi îşi pierduse fascinaţia pentru Paris. Era un ideal care nu se realizase

niciodată pe deplin.

Am ascultat calm toată această conversaţie. Am zâmbit când Ingrid i-a spus lui Martyn:

— Ce idee bună!

Suprafaţa rămăsese neclintită, dar începusem să nu mai simt pământul sub picioare. O fisură îndelung ascunsă ieşise la lumină. Mă străbătea un tremur atât de imperceptibil de vag, încât nici n-ar fi meritat să-l înregistrez. Dar durerea care încolţise în mine era atât de intensă, încât în acel moment am ştiut că fusesem cu adevărat otrăvit.

N-aş fi putut spune ce otravă se răspândise în mine, şi dacă mă voi mai putea lecui sau cât va dura. Îmi era de ajuns să ştiu că eram în mult mai mică măsură omul care fusesem, şi în mult mai mare măsură eu însumi… un eu nou, straniu.

Acum îmi minţeam familia. O femeie pe care o cunoscusem doar cu câteva zile înainte, cu care schimbasem doar câteva fraze, mă urmărea cum îmi trădez soţia şi fiul. Şi fiecare dintre noi doi ştia că şi celălalt ştie. Părea că ceva ne leagă. Un adevăr ascuns, asta este minciuna.

Fie prin omitere, fie prin comitere, nu facem altceva decât să păstrăm obscuritatea. Adevărul zace în străfunduri, aşteptând să fie descoperit. Dar în acea duminică nu s-a dezvăluit nimic. Mica minciună, care a însemnat prima trădare, părea să se înece din ce în ce mai adânc în râsete, în vin, în plăcerea zilei.

— Ei, ce părere ai despre ea? m-a întrebat Ingrid de îndată ce tinerii au plecat.

— Despre Anna?

— Dar despre cine altcineva?

— E ciudată.

— Da, vezi bine de ce sunt îngrijorată. Şi Martyn şi-a pierdut complet capul. Nu-i numai faptul că e mai în vârstă decât el… dar mai e ceva. N-aş putea spune ce anume, dar nu-i fata potrivită pentru el. El nu-şi poate da seama,

bineînţeles. E absolut vrăjit. Sexul, bănuiesc.

Am îngheţat.

— Ah! ’

— Haide, haide, bineînţeles că se culcă cu el. Dumnezeule mare, doar Martyn a avut mai multe femei decât…

— Decât mine.

— Vreau să sper, răspunse Ingrid încolăcindu-mă cu braţele.

Discuţia mă tulburase cumplit. Am sărutat-o uşor şi m-am dus în biroul meu.

Am rămas la fereastră privind în lumina serii. Anna pătrunsese definitiv în casa mea. Se strecura printre camere, printre Ingrid şi Martyn şi mine. Şi totuşi nu se întâmplase nimic, absolut nimic. Cu excepţia faptului că mi se revelase prezenţa ei pe această lume.

Era acea experienţă de o frântură de clipă care transformă totul; accidentul de maşină; scrisoarea pe care nu ar fi trebuit s-o deschidem; umflătura apărută la sân sau în vintre; fulgerul care te orbeşte. Pe scena mea, în decorul atât de bine orânduit, luminile fuseseră aprinse şi, poate, în sfârşit, aşteptam şi eu în culise.

9

Martyn vine din nou duminică la masă. Cred că vrea să ne comunice ceva.

— Cum?

— Sper că nu vrea să ne anunţe că se însoară cu Anna, dar mă tem că despre asta-i vorba.

— Să se însoare cu ea?

— Da. Ceva din vocea lui îmi spunea asta. Nu sunt sigură. S-ar putea să mă înşel.

— Nu poate să se însoare cu ea.

Cum pot cei care ne-au iubit jumătate din viaţa noastră să

nu-şi dea seama când ameninţă dezastrul? Cum e posibil ca, pur şi simplu, să nu ştie?

— Dumnezeule mare, parc-ai fi un tată victorian. Doar e major. Poate să facă tot ce doreşte. Mie nu-mi place fata asta. Dar îl cunosc pe Martyn. Dacă o vrea, o s-o aibă. A moştenit puterea de hotărâre a tatălui tău.

Am observat că nu a spus a tatălui ei.

— Mă rog, nu putem face altceva decât să aşteptăm până duminică, a continuat Ingrid oftând.

Discuţia se încheiase. Gândurile mele o luaseră razna şi se ciocneau între ele. Eram rănit, mă apăram şi mă luptam din nou cu mine însumi. În tăcere, în timp ce mă prefăceam că citesc, bătălia se dădea în mine cu înverşunare. Eram cotropit de furie şi de spaimă. Spaimă că nu o să-mi mai pot redobândi niciodată controlul asupra mea. Că eram dezrădăcinat. Dezrădăcinat de o vijelie atât de puternică, încât chiar dacă ar exista o cât de slabă posibilitate să pot supravieţui, aş rămâne pe viaţă vătămat, pe viaţă şubrezit.

Nu-i vorbisem. Nu o atinsesem. Nu o posedasem. Dar o recunoscusem. Şi în ea, mă recunoscusem pe mine.

Simţeam nevoia să ies din casă şi să merg pe jos. Liniştea forţată a camerei era un chin. Durerea nu putea fi suportată decât într-o constantă, necontenită mişcare.

Am atins în treacăt fruntea lui Ingrid şi am plecat de acasă. „Cum e cu putinţă să nu ştii? Nu poţi să simţi, să miroşi, să guști dezastrul care pândește la colţul casei? Care aşteaptă în grădină?”

Când m-am întors, eram epuizat. Am dormit ca un animal greoi, nesigur că se va mai putea deştepta vreodată.

10

Alo, sunt Anna.

Am aşteptat liniştit. Ştiind că în viaţa mea avea loc acum

un sfârşit şi un început. Dar neştiind unde va sfârşi începutul.

— Unde eşti? Du-te acasă. Vin şi eu până-ntr-un ceas.

L-am notat adresa şi am aşezat receptorul în furcă.

Există în Londra unghere ascunse, cu case gălbui, încărcate de discreţie. Mi-am privit silueta reflectată în negrul puternic lăcuit al uşii, în timp ce apăsam pe butonul soneriei şi aşteptam să intru în casa micuţă, joasă, plină de mister pentru mine, a Annei.

Nu am iscat niciun zgomot în timp ce străbăteam împreună covorul de culoarea mierii, din hol. Am intrat în odaia ei de zi şi ne-am aşezat pe jos. Şi-a desfăcut braţele de o parte şi de cealaltă a corpului şi şi-a ridicat picioarele. Zăceam peste ea. Mi-am îngropat capul în umărul ei. Mă gândeam la Iisus ţintuit pe cruce, care a fost aşezat pe pământ. Pe urmă, înşfăcând-o cu o mână de păr, am pătruns-o.

Zăceam amândoi pe jos. Fără să vorbim, fără să mişcăm până ce, în cele din urmă, mi-am apropiat faţa de a ei şi am sărutat-o. Abia atunci, în sfârşit, a pus stăpânire pe noi ritualul străvechi şi am început s-o muşc, s-o sfâşii, s-o strâng în braţe, iar şi iar, în timp ce ne înălţăm şi ne prăbuşeam, ne înălţăm şi ne prăbuşeam în sălbăticie.

Mai târziu avea să fie timp pentru durerea şi pentru plăcerea în care dorinţa carnală îmbracă dragostea. Timp pentru curbele unduioase şi pentru ascuţişurile trupului care fac ca făptura primitivă din noi să salte încântată afară din pielea omului civilizat şi să sfâşie femeia. Avea să fie timp pentru şoaptele obscene şi primejdioase. Timp pentru râsul crud şi excitant, pentru panglicile colorate care leagă mădularele într-o subjugare bolnavă, înfiorată. Va fi timp pentru florile care să astupe ochii, pentru moliciunea mătăsoasă care să închidă urechile. Va fi timp, în această lume a întunericului şi tăcerii, şi pentru urletul omului

singur, care s-a temut de osânda unui veşnic exil.

Chiar dacă nu am mai fi fost niciodată împreună, viaţa mea s-ar fi pierdut în contemplarea scheletului care ieşise la iveală de sub pielea mea. Era ca şi cum oasele unei fiinţe umane izbucniseră afară de sub chipul vârcolacului. Şi radiind de umanitate se târau prin viaţa miezului de noapte către cea dintâi zi.

Am făcut baie separat. Eu, rămas singur, am străbătut în deplină tăcere lungul drum până acasă. M-am uitat la Ingrid care a venit să mă întâmpine şi i-am bolborosit că am nevoie de câteva ceasuri de odihnă. M-am dezbrăcat, m-am întins pe pat şi am adormit într-o clipă. Am dormit până a doua zi dimineaţă, douăsprezece ore, ca într-un soi de moarte.

11

Carne de miel sau de vită? m-a întrebat Ingrid.

— Ce?

— Miel sau vacă? Pentru prânzul de duminică, cu Martyn şi Anna.

— A! Ce vrei tu.

— Atunci miel. Bine, e o chestiune aranjată.

Anna a venit la masă îmbrăcată în alb. Albul o făcea să apară mai mare. Inocenţa sugerată de rochia simplă, albă, îmi tulbura cealaltă imagine a ei. Îmi ştirbea amintirea puterii ei întunecate. Acum mi se înfăţişa celălalt eu al ei; eul care se purta atent cu Ingrid, câştigând, cel puţin, un respect încruntat din parte-i; eul care se uita deschis la Martyn; care îmi vorbea liniştit despre mâncare, flori şi vremea de afară; vorbea atât de bine, încât ar fi fost cu neputinţă ca cineva să ghicească adevărul.

Dacă Ingrid se aşteptase la un anunţ de căsătorie, nu s-a rostit nimic în acest sens. Au plecat la ora patru, după ce au refuzat ceaiul.

— Martyn mi s-a părut cam încordat.
Ingrid începuse rituala autopsie.
— Crezi? Eu n-am observat nimic.
— Nu? Ei bine, aşa era. Se uită la ea cu o privire uşor rugătoare. La ăştia doi nu există nicio îndoială cine-i cel care iubeşte şi cel care se lasă iubit. Ea mi s-a părut azi mai puţin stranie. Mai deschisă, mai prietenoasă. Poate să fi fost efectul rochiei albe. Albul te dezarmează întotdeauna.
„Cât eşti de deşteaptă, Ingrid, mi-am spus. Şi cum reuşeşti să mă surprinzi."
— Poate că o să se destrame totul. Doamne, sper să fie aşa. Nu pot suporta ideea ca Anna să-mi fie noră. Tu poţi? mă întrebă Ingrid.
Am întârziat să răspund. Ideea era într-adevăr mult prea absurdă. Un concept străin care depăşea graniţele posibilităţii. Dar întrebarea lui Ingrid cerea un răspuns.
— Nu, cred că nu.
Discuţia s-a încheiat aici.

12

I-am spălat Annei faţa, care era umedă şi fragedă, şi am stors buretele lăsând apa să-i șiroiască prin păr. Ceasuri întregi purtasem împreună o bătălie cu baricadele trupurilor. Când bătălia sfârşise, am zăcut alături de ea.
— Anna, te implor… vorbeşte-mi… cine eşti?
A urmat o lungă tăcere.
— Sunt ceea ce doreşti tu.
— Nu. Nu asta am vrut să spun.
— Nu? Dar pentru tine asta sunt. Pentru alţii sunt altceva.
— Pentru alţii? Altceva?
— Pentru Martyn. Pentru mama, pentru tatăl meu. O pauză lungă. Pentru familia mea. Pentru prietenii mei din trecut și pentru cei de azi. Pentru toţi e o chestiune

neimportantă. Şi pentru tine la fel.

— Martyn ştie mai multe despre tine? Ţi-a cunoscut părinţii, familia?

— Nu. Mi-a cerut o dată. L-am spus să mă iubească aşa cum sunt, ca şi cum m-ar cunoaşte. Şi dacă nu poate… atunci…

— Cine eşti?

— E necesar să întrebi? Mă rog, e simplu. Numele mamei mele este Elizabeth Hunter. Este cea de-a doua soţie a lui Wilbur Hunter, scriitorul. Trăieşte fericită cu Wilbur pe Coasta de Vest a Americii. Nu am mai văzut-o de doi ani. Ceea ce nu mă face să sufăr şi cred că nici pe ea. Ne scriem din când în când, îi telefonez de Crăciun, de Paşti şi de ziua ei de naştere. Tatăl meu a fost diplomat. În copilărie am călătorit mult. Şcoala am făcut-o în Sussex şi vacanţele mi le-am petrecut unde vrei şi unde nu vrei. Nu am fost prea răscolită când părinţii mei au divorţat. Tatăl meu, deşi aparent foarte deprimat când mama s-a încurcat cu Wilbur, şi-a revenit destul încât să se recăsătorească cu o văduvă de treizeci şi cinci de ani, cu doi copii. Pe urmă au mai avut împreună o fiică, Amelia. Îi vizitez din când în când în Devon.

— Ai fost unicul lor copil?

— Nu.

Aşteptam.

— Am avut un frate, Aston. S-a sinucis tăindu-şi venele de la mâini şi beregata în baia apartamentului nostru din Roma. Nu trebuie să înţelegi greşit. Nu a fost un strigăt de ajutor. La vremea respectivă nimeni nu a înţeles de ce s-a sinucis. Ţie am să-ţi spun. Era îndrăgostit de mine şi suferea din cauza iubirii neîmpărtăşite. Am încercat să-l potolesc cu trupul meu… a făcut o pauză, apoi a continuat cu o voce întretăiată… durerea lui, nebunia mea… confuzia noastră…

S-a omorât. Lesne de înţeles. Asta-i povestea mea, în linii mari. Te rog să nu-mi mai pui întrebări. Ţi-am spus totul, ca

să te avertizez. Viaţa mea a fost otrăvită. Oamenii otrăviţi sunt primejdioşi. Ştiu că pot să supravieţuiască.

Un lung răstimp am rămas amândoi tăcuţi.

— De ce ai spus „lesne de înţeles” că Aston s-a omorât?

— Pentru că eu înţeleg. Port această cunoaştere în mine. Nu-i o comoară pe care o păzesc cu gelozie. E doar o poveste pe care nu aveam chef s-o dezvălui, despre un băiat pe care nu l-ai cunoscut.

— Şi asta te face primejdioasă?

— Toţi oamenii otrăviţi sunt primejdioşi. Faptul că au supravieţuit îi face astfel.

— De ce?

— Pentru că nu cunosc mila. Ştiu că şi alţii pot supravieţui, aşa cum au supravieţuit ei.

— Dar pe mine m-ai avertizat.

— Da.

— Ăsta nu a fost un act de milă?

— Nu. Ai mers atât de departe, încât niciun avertisment nu-ţi mai poate fi de folos. Dar mă simt mai bine acum că ţi-am spus. Deşi nu era momentul potrivit.

— Şi Martyn?

— Martyn nu are nevoie de avertisment.

— De ce?

— Pentru că Martyn nu pune întrebări. El se mulţumeşte doar cu mine. Îmi respectă secretele.

— Şi dacă ar descoperi adevărul?

— Care adevăr?

— Despre tine şi despre mine.

— Ah, adevărul ăsta. Mai sunt şi alte adevăruri.

— Pari să-i atribui lui Martyn calităţi de stăpânire de sine şi de maturitate pe care eu nu i le-am observat.

— Nu. Tu nu i le-ai observat.

— Şi dacă te înşeli în privinţa lui?

— Ar fi o tragedie.

Despre trupul ei nu am multe de spus. Îmi era pur și simplu esenţial. Nu-i puteam suporta absenţa. Plăcerea era un aspect secundar. Mă aruncam peste ea așa cum te arunci pe pământ. Îi forţam toate particulele trupului să-mi hrănească nevoia de ea și, pe măsură ce mi se dăruia, urmăream cum nevoia creşte şi devine mai puternică. Flămând, o ţineam la depărtare apucând-o de păr sau de sân, bolnav de furie că puteam avea ceea ce doream.

Şi cu fiecare întâlnire a noastră se ţesea în juru-mi o panglică de certitudine că viaţa mea se încheiase. Se încheiase în frântura de secundă când o văzusem pentru prima oară pe Anna.

Trăiam acum un timp în afara vieţii. Şi se răspândea ca un acid în toţi anii pe care-i trăisem, arzând și distrugând.

13

Deschisesem poarta unei peşteri tainice. Comorile dinăuntru erau imense. Dar preţul era teribil. Ştiam că toate zidurile de apărare pe care mi le construisem până atunci – soţia, copiii, căminul, cariera – erau metereze clădite pe nisip. Îmi străbătusem drumul prin ani fără să fi cunoscut nicio altă cărare, căutând și agăţându-mă de reperele normalităţii.

Oare ştiusem întotdeauna de această încăpere tainică? Păcatul meu să fi fost acela de nesinceritate? Sau poate, mai curând, de lașitate? Dar mincinosul cunoaşte adevărul. Laşul își cunoaște frica și fuge.

Şi dacă n-aş fi întâlnit-o pe Anna? Ah, ce fericire ar fi fost pentru cei care au avut de suferit atâta năruire de pe urma mea.

Dar am întâlnit-o pe Anna. Şi a trebuit să o întâlnesc, și am deschis poarta, și am pătruns în peştera mea tainică. Îmi doream clipele mele pământeşti, acum când auzisem acel

cântec care-ţi vibrează din creştet până-n tălpi; acum când cunoscusem primitivismul care-i prinde pe dansatori într-un vârtej ce-i împinge dincolo de privirea spectatorilor înlemniţi; acum când căzusem din ce în ce mai adânc şi mă avântasem din ce în ce mai sus, într-o realitate unică – ameţitoarea explozie a eului.

Care minciuni sunt imposibile? Ce încredere poate fi atât de preţioasă? Ce responsabilitate poate fi atât de mare încât să poată nega această unică şansă în eternitate: aceea de a exista? Vai, pentru mine, şi pentru toţi cei care mă cunoşteau, răspunsul era: niciuna.

A fi adus la viaţă de altcineva, aşa cum mă adusese pe mine Anna, stârneşte necesităţi la care nici nu te-ai fi putut gândi. A respira devenise mult mai dificil în absenţa ei. Literalmente simţeam că acum mă năşteam. Şi pentru că naşterea e întotdeauna violentă, niciun moment nu am căutat şi nu am găsit bunătate. Necesităţile exterioare ale fiinţei noastre nu pot fi realizate decât prin violenţă. Durerea se preface în extaz. O privire se transformă într-o ameninţare. O provocare adânc ascunsă dincolo de ochi sau de buze, o provocare pe care numai Anna şi cu mine o puteam înţelege, ne mâna mai departe, tot mai departe, îmbătaţi de puterea de a crea propriul nostru univers magnific.

Nu se plângea niciodată. Suporta răbdătoare tortura lentă a adoraţiei mele. Uneori, cu picioarele înnodate într-un unghi imposibil, ca pe o roată de tortură a imaginaţiei mele, îmi purta cu stoicism greutatea. Cu priviri întunecate, maternă, creatoarea de dincolo de timp a lucrului care o rănea.

14

S-ar putea ca vineri să plec la Bruxelles. Ingrid şi cu mine

ne luam în salon aperitivul de seară.

— Nu! De ce? Speram să plecăm împreună la Hartley să-l vedem pe tata. Mă gândeam că o să petrecem un weekend liniştit la ţară. Credeam că ai să poţi veni şi tu, măcar duminică.

Ingrid vorbea cu o voce întristată.

— Îmi pare rău, sincer. Mi-ar fi plăcut să plec la Hartley. Dar e vorba de o întrunire-cheie la care trebuie numaidecât să iau parte. Şi George Broughton mi-a aranjat două mese de prânz acolo. Şi un dineu. Cu omologii noştri olandezi. Pleacă tu la Hartley. Tu şi Edward vă simţiţi întotdeauna atât de bine împreună. Nu cred să existe o fiică şi un tată care să se înţeleagă mai bine.

Ingrid râse. Într-adevăr, ea şi Edward se simţeau de minune împreună. De multe ori eu mă simţeam străin în preajma lor. Şi la Hartley era frumos. Edward cumpărase casa la începutul carierei sale şi îşi adusese tânăra mireasă să locuiască acolo.

— O s-o întreb pe Sally dacă poate să vină cu mine.

— Bună idee.

— Poate că-l aduce şi pe noul ei prieten. Nu ştiu dacă-i ceva serios între ei. E un băiat tare drăguţ. Fiul lui Nick Robinson.

— Cum l-a cunoscut?

— E asistent de regie la televiziune.

De curând, Sally renunţase la agenţia de publicitate şi intrase la televiziune.

— Mă rog, Nick e un gentleman. Invită-i pe Sally şi pe prietenul ei. O să petreceţi de minune.

— Martyn pleacă la Paris, cu Anna, desigur. Doamne, legătura lor pare din ce în ce mai serioasă.

Stăteam cu spatele la Ingrid.

— Unde or să locuiască?

— Într-un loc pe care-l cunoaşte Anna. Extrem de scump

şi ultraelegant, înţeleg. L'Hotel. Da, aşa cred că se cheamă.

Am dat pe gât paharul de whisky. Cât de uşor aflasem, cât de uşor! Anna refuzase să-mi spună. Şi cu Martyn nu mai vorbisem de o săptămână.

— Ştii, Anna are bani.

Ingrid vorbea pe un ton dezaprobator.

— Are?

— Încă mulţi, după cum se vede. Înţeleg că i-a lăsat bunicul ei. De asta îşi permite să locuiască într-o casă retrasă şi să aibă un automobil atât de scump.

— Mă rog, nici de Martyn nu s-ar putea spune că e lefter. Şi va dispune de fondurile puse pe numele lui de tatăl meu şi de Edward.

— Da, ştiu. Dar Anna e genul de fată căreia i-ar fi prins mai bine să nu aibă bani.

— Ce vrei să spui?

— Banii transformă o femeie.

— Zău? Cum anume? Nu uita că şi tu ai avut o mulţime de bani când ne-am căsătorit.

— Da, dar eu nu sunt Anna. Orice s-ar spune astăzi, căsătoria cere din partea unei femei o anumită dependenţă. Şi uneori nevoia de bani creează această dependenţă. O femeie subtilă îşi eclipsează independenţa financiară, ba chiar o şi ascunde. Ingrid avu bunăvoinţa să râdă. Serios, continuă ea, fata asta are o fire aprigă.

— Nu ştiu de ce-i spunem „fată". E o femeie de peste treizeci de ani.

— Da. Şi îşi arată vârsta. E foarte satisfăcută şi plină de încredere în ea însăşi. Şi totuşi, mai are în ea ceva de fetişcană, ceva adolescentin.

— S-ar zice că te fascinează.

Ingrid îmi aruncă o privire.

— Pe tine, nu? Pe tine nu te fascinează? A intrat brusc în viaţa lui Martyn. Are peste treizeci de ani, e nemăritată – cel

puţin din câte ştim – bogată, sofisticată şi are o legătură cu Martyn. Iar el, numai după trei-patru luni de relaţii, se şi gândeşte la căsătorie. Martyn! Martyn, seducătorul.

— Ai mai spus lucrul ăsta. Eu nu văd niciun semn care să prevestească intenţii de căsătorie. Sunt sigur că n-o să fie decât o aventură, ca toate celelalte. Într-o bună zi, o să apară la prânzul de duminică cu o nouă blondă. Dacă stau să mă gândesc, până la Anna toate celelalte au fost blonde.

Furia şi spaima îmi alterau vocea. Deşi mă străduiam să stau liniştit, a trebuit să mă duc la fereastră.

— Eşti orb. Pentru un om inteligent ca tine.

— Mulţumesc.

— Ba uneori eşti chiar un om strălucit.

— Mulţumesc din nou, doamnă.

Ingrid râdea.

— Dar nu vezi niciodată ce-i sub nasul tău. Dulcile zile ale lui Martyn de dezmăţ cu blondele s-au sfârşit. Cu toată experienţa lui, fata asta l-a vrăjit. Cu siguranţă, are de gând să se însoare cu ea. Sunt convinsă. Care-or fi intenţiile ei, ăsta-i un mister la fel de mare ca tot ce o înconjoară.

— Cred că n-ai dreptate. Chiar dacă Martyn e îndrăgostit, e încă prea tânăr pentru însurătoare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, are douăzeci şi cinci de ani!

— Ei şi? Tot e prea tânăr.

— Noi eram mai tineri când ne-am căsătorit.

— Bine. Atunci nu-i prea tânăr. Numai că Anna nu-i potrivită pentru el. De lucrul ăsta sunt sigur.

— Amândoi suntem siguri de asta. Nu-i o situaţie prea fericită, nu? Nouă nu ne place. Dar Martyn o iubeşte.

Ingrid îmi aruncă o privire ironică.

— Desigur, continuă ea, înţeleg că nu-ţi place. Dar dacă stăm să recapitulăm, nu ţi-ai exprimat niciodată o părere… o

părere serioasă… nu-i așa?

Am privit-o drept în față.

— Presupun că nu m-am prea gândit la fata asta. Îmi pare rău.

— Ar fi bine să începi să te gândești, dragul meu. Dacă nu, până ai să știi cum stai, și poate chiar înainte să iei o hotărâre, ai să te pomenești că ți-e noră.

Se uită cu atenție la mine. Am încercat să zâmbesc. E posibil să nu se vadă nimic din lupta mea lăuntrică? Dar fața mea trăda prea puțin.

— Mai gândește-te, urmă Ingrid. Cred că ar trebui să stai de vorbă cu Martyn, și încă foarte curând. Ca de la bărbat la bărbat. Dar gândește-te la ce-o să-i spui.

— Da, așa o să fac.

— Poate c-ai să te gândești printre întâlnirile tale de la Bruxelles. E mai ușor să chibzuiești lucrurile când ești departe de mediul tău obișnuit.

Discuția despre Anna s-a încheiat aici.

— Eu o să plec la Hartley joi seara, dacă nu te deranjează. Sally poate veni vineri seara cu trenul.

— Da, eu plec vineri la prima oră.

— Atunci haide să mergem la masă. Gata cu discuțiile despre copii și iubirile lor. Mai bine să facem planuri pentru vacanța de vară.

15

Disperarea care m-a făcut să plec din Bruxelles și să iau trenul de noapte spre Paris era generată de groaza că s-ar putea să nu o mai văd niciodată pe Anna. Trebuia s-o văd. Ca să pot trăi, știam că trebuie s-o văd.

Și totuși, nu plănuisem lucrurile astfel? O trăsesem de limbă pe Ingrid ca să-mi spună numele hotelului ia care vor locui. Oare eram într-adevăr mânat de forțe care scăpau

controlului meu? Sau mă lăsam antrenat cu bună ştiinţă într-o distrugere care-mi era necesară, după care tânjisem? Roţile trenului, măcinând ritmic kilometrii dintre Bruxelles şi uitare, aveau implacabilitatea unei maşini a sorţii.

Parisul părea să aibă aerul matinal al unui sat care se pregăteşte de sărbătoare. Fiecare persoană ştia care-i este rolul şi când trebuie să înceapă. Am intrat într-o cafenea şi am luat o cafea şi un croasant. Pe urmă, ca şi cum aş fi trasat o hartă în minte, am străbătut străzile până la L'Hôtel. Am aşteptat, ia pândă, urmărind cu grijă trecerea timpului. Îmi jurasem să nu telefonez înainte de ora nouă.

Mi-am adus aminte spusele Annei că ea va face toate aranjamentele pentru reţinerea camerei. Aşa încât m-am hazardat.

— *Madame Barton, s'il-vous-plaît.*

— *Un moment. Ne quittez-pas.*

Telefonista mi-a dat legătura.

— Alo. Vino până la capătul străzii. Pe urmă fă colţul în rue Jacques Caliot, dincolo de rue de Seine.

— *Oui, bien. Merçi.*

Am agăţat receptorul în furcă.

Totul se desfăşurase atât de simplu. Tremuram de bucurie şi dorinţă. Poezioare din copilărie îmi cântau în minte. „Ce minune şi ce dor, vai ce dor sălbatic!"

Faţa mea de nebun, când am ieşit din cabina telefonică, l-a făcut pe un trecător să caşte ochii. Am încercat să-mi recompun înfăţişarea. Mi-am dus o mână la falcă şi mi-am adus aminte că eram nebărbierit şi că nu mă spălasem. Ce anume fusese „o minune şi un dor, vai ce dor sălbatic?" Mă simţeam într-adevăr ca o sălbăticiune. Şi vai, *dorul, dorul!*

M-am rezemat de un zid şi am căutat din ochi, pe o străduţă lăturalnică, un loc ascuns, unde să o pot strânge în braţe. Trebuia s-o strâng în braţe.

La nouă şi jumătate i-am zărit capul ivindu-se pentru o

secundă printre fețele vesele ale unui grup de familie. A coborât de pe trotuar, a luat-o înaintea grupului și a venit alergând spre mine. Am trântit-o pe o alee și am împins-o spre un zid. M-am aruncat peste ea. Mi-am sprijinit de perete brațele larg desfăcute și mi-am depărtat picioarele, astfel încât întregul meu trup să se poată contopi, cât mai mult cu putință, cu trupul ei. Gura și fața mea îi mușcau și îi zgâriau buzele, pielea, pleoapele, l-am lins marginea de unde îi creștea părul. Mi-am desprins o mână de pe zid și, înșfăcând-o de păr, am bâiguit: „Trebuie să te am”. Și-a ridicat fusta, era goală pe dedesubt, și într-o clipită am pătruns înăuntrul ei. „Știu, știu”, șoptea într-una. Totul s-a petrecut în câteva minute. Am ieșit din ea, prăbușindu-mă.

Cineva a apărut de după colț. Dar s-a îndreptat spre partea opusă a aleii. Norocul îmi surâsese din nou. Așa cum ne strângeam în brațe, Anna și cu mine aveam înfățișarea amanților înlănțuiți în actul sexual. Dar în acea zi, la Paris, am fost iertat.

Și-a aranjat rochia, și-a netezit fusta șifonată. Și-a scos din poșetă chiloții și, cu un zâmbet neașteptat, ștrengăresc, și i-a tras pe ea.

Am privit-o și am strigat:

— Oh, Anna, Anna. A trebuit s-o fac, a trebuit s-o fac!

— Știu, mi-a șoptit din nou. Știu.

Am izbucnit în plâns. Brusc, m-a străbătut gândul că nu mai plânsesem niciodată în viața mea de adult. Pur și simplu nu mi se mai întâmplase niciodată.

— Acum trebuie să mă întorc, șopti Anna.

— Da, sigur că da. Cum ai reușit să scapi? Ce i-ai spus?

— Ți-am mai explicat o dată. Martyn nu-mi pune întrebări, l-am spus că vreau să mă plimb puțin. Singură.

Zâmbi din nou.

— Ce putere ai!

— Da, bănuiesc că am. Dar voi, amândoi, ați venit la mine.

Nu eu v-am căutat.

— Nu? Dar nici nu ne-ai oprit.

— Te-aş fi putut opri?

— Nu.

— Trebuie să plec.

— Parcă spuneai că nu-ţi pune întrebări.

— Da. E un fel de pact între noi. Poate chiar un târg. Dar nu vreau să abuzez. La revedere.

— Anna! Ce planuri aveţi pentru azi? Unde vă duceţi?

— Trebuie să plec. Realmente trebuie. Martyn şi cu mine ne reîntoarcem la Londra luni seara. Tu nu trebuie să rămâi la Paris. Ştiu bine ce ai să faci… ai să ne urmăreşti. Pleacă acasă. Te rog.

— Am să plec. Dar spune-mi unde mergeţi azi?

— De ce?

— Ca să te pot urmări în gând, acolo unde eşti.

— Şi cu cine sunt.

— Încă nu. La asta încă nu m-am gândit. Pur şi simplu nu pot vedea nimic dincolo de tine.

— Ştii, eu cred că tu în general nu vezi mare lucru. Niciodată.

S-a răsucit pe călcâie şi s-a îndepărtat. Nu a întors nicio clipă capul. M-am aşezat pe marginea trotuarului, ca un vagabond beat. M-am ghemuit, cu capul în mâini. La capătul aleii se zărea celălalt Paris, alunecând elegant, fără să-şi fi pierdut gingăşia dimineţii.

Sănătatea noastră mintală depinde, în mod esenţial, de o îngustare a viziunii, de priceperea de a selecta elementele vitale supravieţuirii şi de a ignora marile adevăruri. În felul ăsta omul îşi trăieşte viaţa cotidiană, fără să dea atenţie faptului că nu are nicio garanţie pentru ziua de mâine. Ascunde de el însuşi cunoaşterea că viaţa lui e o experienţă unică, şi că nu poate sfârşi altfel decât în mormânt; că în fiecare secundă, vieţi tot atât de unice ca şi a lui încep şi

sfârşesc. Această orbire îi îngăduie un tipar de viaţă foarte lesnicios; puţini dintre cei care sfidează asemenea tipar reuşesc să supravieţuiască. Şi pe bună dreptate. Toate legile vieţii şi ale societăţii ar părea complet lipsite de importanţă dacă omul s-ar concentra zi de zi pe realitatea propriei sale morţi.

În felul acesta, în marele moment al vieţii mele, viziunea mea nu trecea mai departe de Anna. Ceea ce fusese, după cum spunea ea, o viaţă de neobişnuită orbire, îmi impunea acum o necruţătoare eradicare din viziunea mea a lui Martyn, a lui Ingrid şi a lui Sally. Nu erau pentru mine decât nişte umbre.

Realitatea existenţei lui Martyn fusese înlăturată cu brutalitate. Nu era decât o siluetă într-o pânză, peste care fusese pictat un alt tablou.

16

Am întotdeauna pregătită la îndemână o valiză gata împachetată, cu o cămaşă, lenjerie de corp, ciorapi, o cravată şi o trusă de bărbierit.

Cariera mea, care-mi cere adeseori plecări neaşteptate, a făcut ca această „valiză de urgenţă” să devină o necesitate. Uitasem de ea în timpul călătoriei şi al minutelor petrecute cu Anna. Acum am cules-o de la marginea trotuarului. Mi-am reparat înfăţişarea exterioară într-o toaletă publică pentru bărbaţi.

Când m-am privit în oglindă, faţa nerasă şi ochii înfundaţi în orbite păreau să mi se potrivească de minune. „Uite un om pe care-l recunosc”, mi-am spus. Şi am încercat o mare bucurie. În timp ce mă bărbieream, am simţit că masca mi se dezlipeşte de obraz. Aveam certitudinea că într-o zi, foarte curând, o să cadă cu totul de pe chipul meu. Dar nu încă.

Am sunat la telefon L’Hotel.

— *Madame Barton s'il-vous-plaît, je pense que c'est chambre…*

— *Ah, chambre dix. Madame Barton n'est pa la. Elle est pârtie.*

— *Pour la journeee?*

— *Non, elle a quite L'Hôtel.*

Era aşa cum îmi închipuisem.

Probabil că se mutase imediat. Anna, femeia de acţiune! Am zâmbit.

Am intrat într-o librărie, şi am aşteptat acolo exact o oră.

Pe urmă am sunat din nou hotelul.

— *Oui, L'Hôtel reception.*

— Vorbiţi englezeşte?

— Da, desigur.

— Aş dori să rezerv o cameră. Aveţi vreuna liberă?

— Pentru cât timp?

— Mi s-a ivit pe neaşteptate obligaţia de a rămâne la Paris o noapte.

— Da, avem o cameră.

— Bine. Dar ştiţi, pe mine mă leagă nişte amintiri sentimentale de hotelul dumneavoastră. Este cumva liberă camera zece?

— Da, e liberă.

— Minunat, sosesc după prânz.

Mi-am dat numele, detalii despre felul cum aveam să plătesc, şi am închis telefonul.

Voinţă, voinţă. Mi-am amintit vechea deviză a tatălui meu. Simţeam că am triumfat. Mă gândeam la călătoria parcursă peste noapte şi la felul în care reuşisem să o văd pe Anna. Întreprinsesem o acţiune periculoasă. Dar biruisem. Avusesem voinţă. Avusesem şi noroc. Mi-am adus aminte că Napoleon cerea în primul rând generalilor săi să aibă noroc.

Acum eram şi eu un om norocos.

Brusc, m-am simţit devorat de foame. Pofta de mâncare şi

senzualitatea mă inundau. Am rezervat o masă la Laurent, şi, după ce am fost condus la o măsuţă liniştită cu vedere spre grădină, am comandat prânzul *Mille-feuille de saumon,* urmate de… *poulet fagon maison.* Am comandat o sticlă de Mersault. Am mâncat cu un fel de extaz. Vinul arăta și avea gust de aur lichid. Foile de plăcintă mi se topeau în gură şi somonul luneca printre ele. Aveam senzaţia că mănânc pentru prima oară în viaţă. Mă bucuram că sunt singur. Aveam nevoie de timp şi de o distanţă faţă de Anna, ca să mă pot pierde în amintirile acelei dimineţi.

Felii de pui, palide ca mierea, într-un sos de chihlimbar; brânză de culoarea cremei; rubiniul vinului de Porto; culori atât de intense, nuanţe atât de subtile.

M-am lăsat să alunec uşor în lumea simţurilor. Un trup care se putea încorda ca să-şi întemniţeze, să-şi descătuşeze, să-şi captureze sau să-şi devoreze prada, reuşea acum să guste mâncarea aşa cum trebuie gustată.

Eram intoxicat de voluptate când am intrat în camera pe care Anna şi Martyn o părăsiseră cu atâta grabă în acea dimineaţă.

Fusesem condus în tăcere sus, pe curba ciudată a scării, ale cărei paliere circulare şi încăperi secrete urcau către o cupolă magnifică.

Nu mă lega nicio amintire sentimentală de L'Hotel. Auzisem desigur de el. Dar camera în care am intrat m-a şocat. Degaja o atmosferă grea de senzualitate. Draperii de brocart albastru şi auriu, un recamier de catifea roşie, oglinzi în rame de aur întunecat, o baie circulară, mică, fără ferestre.

Anna alesese acest hotel pentru ea şi Martyn. Am încuiat uşa cu cheia.

Dorinţa trupească şi furia mă sfârtecau. M-am întins pe patul lor. Acum, în perfecţiunea lui neîntinată, părea să nu fi avut alt ocupant în afară de mine. Recamierul mă obseda. „Poate că acolo, îmi spuneam. Poate că acolo. Ei nu-i place să

facă dragoste în pat. Ba nu. Ba nu, ţie nu-ţi place patul. Tu nu o cunoşti. Ea nu face decât să răspundă nevoilor tale, asta-i tot. Când ai stat de-adevăratelea de vorbă cu ea, nebunule?” M-am dezbrăcat la piele, aruncându-mi hainele pe covor şi pe scaune. Devastat de furie, m-am întins pe canapeaua de culoarea vinului şi încet, metodic, fără să simt plăcere, am împroşcat jeturi de spermă în splendoarea ei sângerie.

Pe măsură ce această stranie zi de triumf şi de înfrângere se apropia de sfârşit, minunatul Paris răsărea din umbrele serii. Puternic şi implacabil, părea să releve, prin maiestuoasa-i splendoare, propria mea fragilitate şi slăbiciune.

Am coborât în patru labe din lumea mea de catifea şi m-am târât, ca un animal greoi, până la pat. M-am prăbuşit, ca în vis, într-o cascadă de culori – verdele rochiei pe care o purtase Anna, străfulgerarea de negru a chiloţilor, aurul lichid al vinului, paloarea însorită a *mille-feuille* şi a somonului, violentul sângeriu al canapelei, misterioasa întunecime a draperiilor din brocart albastru. Ziua se stinse. Şi odată cu ea se volatiliza şi omul care eram de obicei. Pe măsură ce mă cufundam în caleidoscopul culorilor zilei, omul acela se pierdea în noaptea pariziană, ca o umbră neagră sau ca o fantomă.

Am închis ochii. O spaimă din copilărie puse stăpânire pe mine. Când te prăbuşeşti în timp ce visezi, mori. Dacă atingi podeaua.

17

A durat destul până când centrala de la L’Hotel să-mi dea legătura cu Hartley.

— Alo, Edward. Ce faci?

— Minunat, băiete dragă. E o mare plăcere să le am pe Ingrid şi pe Sally aici. Nu prea vin des pe ia Hartley. Şi nici tu,

trebuie să recunosc.

— Ştiu, ştiu. Şi-i duc dorul.

— Mă rog, tu eşti foarte ocupat. Şi prietenul lui Sally, Jonathan, e aici. Fiul lui Nick Robinson, ştii. Singurul laburist pe care-l pot suporta.

M-am gândit că acest lucru s-ar putea datora faptului că Nick Robinson era unul dintre puţinii laburişti cu studii şi cu o impecabilă moştenire de mici aristocraţi de ţară.

— Am cunoscut-o pe mama lui Nick, ştii? N-am putut niciodată să înţeleg cum de fiul lui Jesse Robinson a devenit un parlamentar laburist. Mă rog. Presupun că vrei să vorbeşti cu Ingrid?

— Da. Dacă-i pe acolo.

— E în grădină. Aşteaptă un moment.

— Alo, iubitule. Cum e la Bruxelles?

— Ucigător. De fapt, a trebuit să dau o fugă până la Paris, pentru o întrunire de dimineaţă. Diseară iau avionul pentru Londra.

— Deci n-ai nicio şansă să te vezi cu Martyn şi Anna?

— Nu. Am făcut o pauză. M-am gândit să-i chem şi să-i invit la o masă luată la repezeală, dar n-am timp. Şi nu vreau să-i deranjez.

— Cred că ai dreptate. Un weekend la Paris e romantic. Taţii nu sunt prea bine-veniţi ca parteneri de masă pentru tinerii îndrăgostiţi.

— Nu. Bănuiesc că nu.

— Păcat. Mi-ar fi plăcut să-l văd pe Martyn îndrăgostit. Numai că nu de Anna. În sfârşit, gata cu asta.

— Te distrezi bine acolo? Vremea e bună?

— Încântătoare. De câte ori mă întorc la Hartley am impresia că îl iubesc tot mai mult. Azi m-am gândit o mulţime la mama. Plimbările cu Sally îmi evocă plimbările pe care le făceam cu ea. Cred că eu şi mama n-am fost niciodată prea apropiate. Dar ieri mi-a fost îngrozitor de dor

de ea. Aş fi vrut să fii aici.

— Şi eu.

— Adevărat?

— Da. Bineînţeles.

— Jonathan e un tânăr foarte drăguţ.

— Aşa mi-a spus şi Edward.

— Călătorie plăcută, iubitule. Vrei să mă întorc la Londra mai devreme?

— Nu. Categoric nu. Bucură-te de câteva zile la Hartley. Îţi telefonez mâine-dimineaţă.

— La revedere, iubitule.

— La revedere.

„E hidos de uşor”, mi-am spus. Era riscant s-o anunţ că sunt la Paris, aş fi putut să-i ascund. Noua şi ciudata mască pe care o îmbrăcasem se călea pe zi ce trece. Mincinosul versat, amantul violent, trădătorul, nu cunoşteau drum de întoarcere. Drumul meu se detaşa net. Ştiam bine că mă precipit spre distrugere. Dar eram convins că îmi pot controla şi plănui fiecare pas – cu un amestec de bucurie înfrânată şi de înşelăciune, cu un sânge rece pe care începeam să-l găsesc îmbătător. Nu simţeam niciun dram de milă pentru nimeni. Asta era esenţa puterii mele.

Am făcut o baie şi m-am schimbat. Am periat un mozaic de fulgi de spermă uscată de pe canapea. După ce mi-am achitat nota, m-am îndreptat spre aeroportul Charles de Gaulle. Mă întrebam ce-aş face dacă m-aş întâlni cu Anna şi cu Martyn? Pe Anna te puteai bizui că o să joace un teatru perfect. Dar eu aş reuşi oare? M-ar privi oare cu dispreţ dacă aş da greş? Simbolul dragostei mele e o cunună de minciuni, mi-am spus. Şi m-a încununat cu ea din prima zi când am cunoscut-o. Dar în centrul cununei mele, ca un diamant, străluceşte unicul adevăr important pentru mine: Anna.

Norocul a continuat să mă însoţească, netezindu-mi drumul. Am plecat din Paris, cu o inimă aproape gingaş de

uşoară, într-un triumf de degradare morală.

18

Fiul dumneavoastră la telefon, domnule.

— Fă-mi legătura.

— Bună, tată. Scuză-mă că te deranjez la birou.

— Martyn, ce faci?

— Grozav. Tocmai ne-am întors de la Paris.

— A fost bine?

— Da, mă rog. Anna nu s-a prea simţit bine, aşa că ne-am întors mai repede.

— Nu s-a simțit bine?

— Da. Crampe stomacale, o durere de cap violentă. S-a dus să-l consulte pe vechiul ei doctor din Paris. După aceea am plecat.

— Şi cum se simte acum?

— A, și-a revenit complet. Îți mulțumesc că te interesezi. Apreciez faptul că eşti întotdeauna atât de… sensibil… în legătură cu ea. Mama nu o place pe Anna.

— O, sunt sigur că o place. Anna e o fată interesantă.

— Tocmai ăsta-i lucrul care nu-i place mamei. Ar fi vrut să mă vadă împreună cu o altă versiune a lui

Sally, aşa cred. Ştii, o fetişcană de douăzeci şi doi de ani, foarte englezoaică etc. Etc.

— Asta nu-i prea măgulitor la adresa surorii tale.

— Vai, tată, eu ţin la Sally. Ştii bine ce vreau să spun.

— Da. Înţeleg.

— Tată, ştiu că eşti ocupat, dar am vrut să-ţi comunic că mi s-a oferit o nouă slujbă la *Sunday…* Menţionă numele unuia dintre ziarele de frunte ale ţării. Sunt adjunctul redactorului politic.

— Mă impresionezi. Felicitări.

— Aş vrea să vă invit pe tine şi pe mama la o cină. Ca să

sărbătorim evenimentul. Joi se poate?

Am ezitat.

— Da, probabil că da. Dar s-ar putea să fiu nevoit să plec mai devreme, ca să mă întorc la Parlament.

— În ordine. Deci joi la „Luigi”. O invit şi pe Sally. Şi pe tipul ei cel nou. Vezi bine că sentimentele mele frăţeşti sunt încă puternice.

A râs şi a închis.

— Alistair Stratton la telefon, domnule.

— Mai ţine-l o clipă, Jane, te rog.

Trebuia să-mi revin. Nu numai de pe urma șocului neaşteptat de a fi vorbit cu Martyn, ci chiar de pe urma discuţiei în sine, care mă tulburase. Nu eram singura persoană care se schimba. Martyn, bărbatul, ieşea la iveală din ce în ce mai puternic.

— Fă-mi legătura cu Alistair, am spus cu un oftat.

În continuare, ziua m-a prins între zăbrelele ei de telefoane și întâlniri, scrisori de citit, scrisori de dictat, hotărâri de luat, promisiuni de încălcat. Și dedesubtul acestei structuri, se făcea tot mai simţită alarma și o brusc devastatoare frică de Martyn.

19

Alcătuiam un grup impresionant când am intrat în restaurant.

Venise şi Edward. În costumul lui bleumarin avea aerul omului care ştie că prezenţa lui întăreşte orice adunare.

Ingrid era îmbrăcată în nuanţe fine de gri, pastelate, elegante; şi sigură, ca întotdeauna, că era perfect pusă la punct.

Sally emana un fel de bună-cuviinţă, cu picioarele pe pământ. Care va birui întotdeauna eforturile mamei ei de a-i transforma drăgălăşenia de trandafir englezesc în ceva mai

soignee. Preferinţa unei fiice pentru casa de modă Laura Ashley dezarmează orice încercare a mamei de a încuraja sofisticarea. Fusesem spectatorul multor conflicte între ele în adolescenţa lui Sally. Şi constatam cu plăcere că Sally, femeia, rămăsese fidelă preferinţelor ei vestimentare.

Prietenul lui Saily era blond şi cu o alură sportivă. Purta un costum care respecta doar convenţia asortării dintre haină şi pantaloni, bătându-şi în acelaşi timp joc de tradiţie printr-un desen al stofei în zigzaguri albastre şi negre.

Am studiat fiecare persoană în parte, încet, cu grijă, ca să evit să-mi concentrez atenţia asupra Annei şi a lui Martyn. Era posibil să stau lângă Anna şi totuşi să nu mă uit la ea. Era posibil chiar şi să primesc un sărut fugitiv din partea Annei pe obraz, şi totuşi să nu o văd.

Martyn ne-a aranjat locurile la masă. Pe mine m-a plasat în dreapta Annei. „în seara asta despărţim perechile”, a glumit Martyn. În dreapta mea stătea Sally, apoi veneau Martyn şi Ingrid, şi după ei prietenul lui Sally şi Edward. Am aruncat o privire piezişă spre Anna, care purta ceva albastru-închis. Culoarea făcea ca părul ei să pară şi mai negru. Mi-a venit în minte un vers dintr-un cântec vechi. „O fată brună îmbrăcată în albastru.”

Am făcut comenzile. Musafirii au cercetat în tăcere şi cu grijă preţurile de pe listă înainte de a comanda felurile de mâncare.

— Ei, s-a isprăvit şi cu asta, spuse Edward. Ce plăcere să fiu invitat de tine, Martyn. Şi felicitări pentru noua ta slujbă.

Am ridicat cu toţii paharul pentru Martyn.

— Anna, şi dumneata eşti ziaristă?

— Da.

— Şi te-ai cunoscut cu Martyn la ziar?

— Da, acolo ne-am cunoscut.

— Ce drăguţ, continuă Edward privind-o cu răceală. Avea un aer care părea să spună: „N-o face pe deşteapta cu mine,

tinerico!”

— Şi-ţi place munca pe care o faci?

— Da, îmi place.

— De ce?

— Mi se potriveşte, răspunse Anna.

— Cum?

— Bunicule, asta seamănă a inchiziţie.

— Scuză-mă. Am fost prea dur?

— Nu poţi fi niciodată, îl consolă Martyn. Anna este o ziaristă excelentă.

— Şi aşa eşti şi tu, fără îndoială, stărui Edward. Şi gândiţi că o să faceţi munca asta a voastră pe viaţă?

— Da. Îmi place lumea jurnalistică. E excitantă – întâlniri redacţionale, şi apoi să-mi văd materialele în ziar.

— Sperând că oamenii or să le citească, interveni Sally.

— Oamenii le citesc, Sally. Eu ştiu bine ce fac.

În timp ce vorbea, se uita la Anna.

A trebuit să întorc capul cu iuţeală. Pentru că o clipă am recunoscut în ochii lui Martyn pasiunea.

— Tată, Martyn a fost întotdeauna convins că ziaristica este chemarea lui, spuse Ingrid.

— Da. Dar niciodată nu e prea târziu ca oamenii să-şi schimbe direcţia, nu-i aşa? răspunse Edward uitându-se la mine.

— Te referi la politică, i se adresă Martyn. Doamne, nu, eu nu vreau să ajung politician. Aşa ceva nu-i pentru mine, bunicule. Las politica pe seama dumitale şi a tatei.

— Ba ţi s-ar potrivi foarte bine. Ştii să vorbeşti, eşti foarte frumos, da, şi foarte deştept.

— Şi foarte, foarte neinteresat, adăugă Martyn cu emfază. Eu doresc genul de libertate pe care nu l-aş putea găsi în viaţa politică, păşind într-una pe linia partidului.

— Zău, zău, protestă Edward. Şi cum stăm cu linia pe care o impune patronul ziarului?

— Relatarea corectă a unui eveniment nu presupune vreun risc. Numai conducătorul ziarului trebuie să ia în consideraţie preferinţele patronale, replică Martyn.

— Care-i părerea ta în privinţa asta, Anna? întrebă brusc prietenul lui Sally.

— O, eu sunt doar un observator. Observ cu atenţie şi scriu cu sinceritate ceea ce am observat. Îmi dă satisfacţii.

— Spiritul de observaţie este partea tare a Annei, interveni Martyn. Niciodată nu-i scapă nimic… absolut nimic. N-am întâlnit pe cineva cu un spirit de observaţie mai ascuţit decât al Annei.

Am simţit că Anna îşi înclinase capul. M-am uitat la Ingrid şi am văzut că ochii i se îngustaseră. Apoi o umbră de resemnare trecu peste faţa ei. Privirile ni se întâlniră. Părea să-mi spună: „A pus mâna pe fiul nostru”. „Pe mult mai mult, i-am răspuns în gând, pe mult mai mult.”

— Şi acum, tinere, să întoarcem reflectorul asupra dumitale. Ce caută fiul lui Nick Robinson la televiziune? Ce urmăreşte generaţia asta de sclavi ai massmedia? Am văzut, deci, care e poziția ziaristului şi plăcerile observatorului. Să auzim şi despre televiziune. Ce te atrage la ea?

— Puterea, care sper să vină.

— Puterea! Mă rog. Asta-i ceva ce pot să înţeleg. Şi cum ai de gând să obţii puterea, tinere?

— Informaţia… poate schimba faţa lumii. Nu cred că politicienii… vreau să spun… Se poticni în câmpul minat al unor posibile jigniri. Mă rog, nu cred că politicienii pot să schimbe modul de gândire al oamenilor despre viaţă şi despre lume. În timp ce televiziunea poate, şi o face. Eu vreau, cu timpul… doresc într-adevăr să realizez programe tematice… în legătură cu soluții sociale care…

— Ăsta era domeniul artistului. Să transforme vieţile oamenilor şi sufletele lor prin artă.

Toată lumea se uita la mine, în afară de Anna care,

simţeam, nu-şi mişcase capul.

— Dumnezeule! interveni Sally. Ce grup solemn suntem. Artă, politică, mass-media. Dar întâlnirea noastră avea drept scop sărbătorirea lui Martyn.

Edward râse.

— M-a amuzat teribil să vă pun pe voi, tinerii, la încercare. Aş vrea să veniţi cu toţii la Hartley pentru weekendul din douăzeci… când e ziua mea de naştere. Numai familia şi viitorii membri ai familiei…

Edward le zâmbi Annei şi lui Jonathan.

— Minunat! Ai să poţi veni şi tu, dragule, nu-i aşa? mă întrebă Ingrid.

— Posibil. Trebuie să-mi verific agenda.

— Anna?

— Cred că da. Da, vă mulţumesc.

Sally şi Jonathan acceptară pe dată. Gândul unui weekend petrecut cu Anna şi cu Martyn la Hartley îmi deschidea un univers de teroare şi de posibilităţi de bucurie.

Timpul a şerpuit lent, către tachinerii dulci la sfârşit. Supravieţuisem aproape trei ore fără să mă trădez prin cel mai vag murmur; nici pe mine, nici pe Anna.

Poate că diavolul stătea în spatele meu şi mă împingea, cu succes, spre pierzanie.

20

M-am simţit mândră în seara asta. Mulţumită. Am simţit ce înseamnă forţa unei mame. „Coboară-ţi privirea asupra celor plămădiţi de mine, o, Atotputernicule!”, îmi spuse Ingrid.

Ne aflam în maşină. Seara se terminase bine, cu insistenţele bărbăteşti ale lui Martyn ca el să achite întreaga notă de plată şi cu aprobarea admirativă a tatălui şi bunicului său.

— Şi tu te-ai simţit *pater familias?*

— Îhm.

— Îţi dă mari satisfacţii, nu?

— Foarte mari.

— Noi suntem nişte oameni liniştiţi, tu şi cu mine. Ne potrivim. În seara asta mă simt foarte fericită. Tu mă faci fericită. Îţi spun oare lucrul ăsta-i îndeajuns de des? Poate că nu. Dar sper că-l ştii. Nu prea văd multe căsnicii fericite în jurul nostru. Eu sunt foarte recunoscătoare pentru căsnicia mea... şi pentru tine.

Am zâmbit.

— Suntem de multă vreme împreună. Tu şi cu mine, i-am spus.

— Da. Doi copii reuşiţi, un menaj izbutit. Aproape că-i prea frumos ca să fie adevărat. Dar e adevărat. Un adevăr concret. Îmi place senzaţia pe care am avut-o în seara asta, am simţit substanţa fericirii noastre. Aveam impresia că pot întinde mâna şi s-o pipăi. Să pipăi fericirea. Fericirea cea dreaptă.

— Există o fericire dreaptă?

— Da. Da, aşa cred. Am simţit întotdeauna lucrul ăsta. Totdeauna am ştiut ce vreau. Un soţ, copii, pace şi progres. Ştii, sunt foarte mândră de cariera ta. Foarte, foarte mândră. Eu, pentru mine, nu am ambiţii... am avut întotdeauna bani... dar şi eu îmi îndeplinesc bine rolul meu, nu-i aşa? Circumscripţia electorală, şi operele filantropice, şi dineurile. Râse. Îmi îndeplinesc bine rolul, rolul meu public?

— Sigur că da. Întotdeauna ai făcut-o.

— Deci am ajuns unde am vrut. E un moment foarte, foarte bun în viaţa noastră. Simt că viitorul, viitorul tău, viitorul nostru, poate fi foarte interesant. Când am fost la Hartley tata îmi povestea de câtă consideraţie te bucuri tu. Îmi spunea că eşti privit ca un om „foarte promiţător". Chiar dacă nu ţi se spune, tu eşti un om perfect, nu-i aşa? Şi la

televiziune eşti fantastic. Sobru, foarte inteligent, cu o soţie minunată – chicoti – şi cu doi copii absolut încântători. Perfect. Totul e perfect, în afară de Anna. E o fată foarte, foarte ciudată, nu găseşti?

Ingrid părea brusc alarmată.

— De ce?

— Mie-mi plac oamenii tăcuţi, nu pot să sufăr genul de oameni superprietenoşi şi expansivi – cum era Rebecca aia cu care se încurcase la un moment dat. Dar tăcerea Annei are ceva misterios în ea. E aproape sinistră. Vreau să spun, ce ştim noi despre ea? L-a întâlnit pe Martyn în redacţie. Are treizeci şi trei de ani şi o situaţie materială foarte bună. E ridicol. De exemplu, ce-a făcut ea în toţi aceşti ani, înainte de a-l fi cunoscut pe Martyn?

— Nu ştiu. M-am privit cu atenţie în oglindă. Nu, nu puteam fi prins în capcană. Niciun fel de „dar de unde ştii?”, sau greşeli de acest gen nu se puteau ivi în acest potenţial interogatoriu.

— Vezi! Nu ştim nimic. S-ar putea foarte bine ca fata asta să ne devină noră şi nu ştim nimic despre ea.

Am respirat adânc. „încet, mi-am spus în sinea mea, ia-o încet!”

— Ingrid, ştii bine că Martyn a avut atâtea fete. Anna nu-i decât o aventură în plus. Poate că ceva mai serioasă decât celelalte. Dar să se însoare cu ea? Nu, nu cred aşa ceva.

— Ei bine, mi-e teamă că eşti absolut greşit. Zilele trecute, Martyn a vorbit despre capitalul depus în numele lui, atunci când ne-a invitat la masă. Poate intra în posesia banilor când se însoară, la aminte, promovarea la un ziar naţional îi dă foarte multă încredere în el. Nu-ţi dai seama că băiatul ăsta îşi face planuri foarte serioase de viitor? Şi Dumnezeu ştie că nimic nu poate opri un tânăr îndrăgostit să obţină ceea ce doreşte. Şi dacă Anna îl vrea, o să fie soţia lui. Că el o vrea, nu mai încape nicio îndoială. Şi cred că noi, în calitate de părinţi,

ar trebui să încercăm măcar să o cunoaştem mai bine. Să aflăm mai multe despre trecutul ei. L-ai întrebat pe Martyn? Eu am încercat. Dar e foarte greu. Mi-a răspuns că ştie despre ea tot ce are el nevoie să ştie. Oricum, am smuls de la el câteva informaţii despre părinţii ei. Mi-a spus că sunt nişte oameni foarte respectabili. Tatăl a lucrat în diplomaţie. Părinţii au divorţat şi mama ei s-a recăsătorit. Cu un scriitor american, aşa am înţeles. Şi tatăl ei şi-a refăcut viaţa.

— Până aici nimic nu sună prea îngrozitor, nu?

— Nu, dar mai e ceva, sunt sigură. Oare Anna n-o mai fi fost măritată înainte?

— Ce idee extraordinară! La aşa ceva nu m-am gândit.

— Bine, tu nu te-ai gândit la nimic în legătură cu ea.

— Nu, cred că nu.

Am respirat încet, cu fermitate.

— Voi, bărbaţii! Dar gândeşte-te măcar acum. Are treizeci şi trei de ani, e perfect posibil să fi fost măritată. Ar fi de mirare să nu fi fost. Poate că are şi copii. În zilele noastre n-ai cum să ştii. Adu-ţi aminte de Beatrice ai cărei copii stăteau cu tatăl ei în Italia.

— Sunt sigur că nu are copii.

Vorbise doctorul din mine.

— Cum? Tu nu ştii nimic despre ea, dar eşti sigur că nu are copii.

— Nu, nu ştiu, e vorba numai de o intuiţie. Hai să bem un pahar acasă.

Când ne-am urcat în camera noastră, şi-a încolăcit braţele în jurul meu.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să îngădui ca Anna să ne strice o seară atât de încântătoare. Ţi-am spus cât de bine arătai la masă? Mă sărută.

— Te iubesc, şopti Ingrid. Iubitule, vino în patul nostru frumos. Văd în ochii tăi privirea aceea specială – şi îmi place.

Zăceam amândoi în pat. Un bărbat ai cărui ochi mai

puteau amăgi o soţie, după aproape treizeci de ani de căsnicie, şi o soţie care după aproape treizeci de ani se lăsa atât de uşor amăgită. Mişcările noastre rutiniere erau plăcute ca amintirea unui cântec de demult. Dar chiar când m-am lăsat în voia acelor fiori de sfârşit care sunt totul şi nimic, avea loc, îmi dădeam seama, o înfrângere definitivă a lui Ingrid într-o bătălie la care nu ştia că ia parte. Şi un triumf pentru Anna, care nici măcar nu luptase.

„Nu pot şi n-am să mai fac lucrul ăsta niciodată.” A fost ultimul meu gând când Ingrid, visătoare, adormi în braţele mele.

21

Bună, tată.

Mă sunase Martyn.

— Martyn, îţi mulţumesc pentru masa de aseară şi te felicit din nou.

— A, mulţumesc. Ai fost foarte tăcut. Munceşti prea mult? Ştiu că eşti preşedintele uneia dintre comisiile alea… bănuiesc că se apropie momentul supunerii la vot.

— De unde ştii?

— Nu pot să-mi dezvălui sursele, îmi răspunse râzând.

— Bănuiesc că acum trebuie să fiu mai prudent ca oricând. N-am voie nici măcar să surâd cu subînţeles.

— Bineînţeles. Pe primul plan e ziaristul, iar fiul vine pe planul doi. Râse. Da, aş fi în stare să-ţi dau în vileag toate secretele de dragul unei ştiri în exclusivitate.

— Aha! Bine că m-ai avertizat!

Mă pretam şi eu la hazul lui.

— Tată, am vrut să te întreb ceva în legătură cu capitalul meu.

— Da.

— Pot să stau de vorbă cu Charles Langdon în legătură cu

asta? Şi cu David, el e celălalt administrator, nu?

Era numele unui văr al lui Ingrid.

— Da. Dar de ce vrei să stai de vorbă cu ei?

Urmă o lungă pauză.

— Eu… oh, nu ştiu. Planuri de viitor, înţelegi? A sosit momentul să-mi examinez toate resursele financiare. E timpul. Nu eşti de aceeaşi părere?

— Mă rog, ştii că nu poţi intra în posesia capitalului până nu te însori?

Vorbeam încet, privind pe fereastră, fără să văd nimic.

— Da, ştiu lucrul ăsta. Totuşi aş vrea să stau de vorbă cu ei. Am dorit însă ca tu şi Edward să ştiţi. N-am vrut să fac nimic în spatele vostru.

— Nu. Sigur că nu. Eu n-am nimic împotrivă. Dă-i drumul.

Discuţia se încheie. Nu pomenise numele Annei. Martyn avea să-şi ia singur hotărârile. Fără să se consulte cu cineva. Aşa cum era şi firesc să fie. Şi planurile lui erau foarte clare. Avea de gând să o ceară pe Anna în căsătorie. Şi ea, bineînţeles, o să-l refuze. Şi atunci ce se va întâmpla? Cum o să reacţioneze Martyn?

Şi ce o să se întâmple cu Anna şi cu mine? Noi doi nu discutaserăm niciodată despre viitor. Nu discutaserăm nici măcar despre prezent.

22

Anna!

— Intră!

— Ţi-a fost greu ş-o ştergi?

— Nu. Vrei să bei ceva?

— Un pahar cu vin roşu.

Ne găseam în casa Annei. Stătea în faţa mea. Îşi lăsă jos paharul, cu un gest lent, calculat, pe măsuţa de alături.

— Eşti gata să începi o discuţie pe care nu cred că mi-ar

face plăcere să o port. Aşa că poate ar fi mai bine să ne bem vinul şi să ne despărţim pentru azi.

— Nu!

Ceva din glasul meu îi dăduse, probabil, a înţelege că trebuia să-mi dea ascultare, pentru că răspunse:

— Bine.

— Trebuie să ştiu că vei rămâne pentru totdeauna în viaţa mea. Trebuie să ştiu lucrul ăsta.

— De ce?

— Pentru că am nevoie să ştiu că pot să te privesc, să te aud, să te respir, să intru în tine. Am nevoie să ştiu lucrul ăsta. Nu pot să mă reîntorc la starea… de om mort. Mi-e cu neputinţă. Asta eram. În viaţa mea nu poate să existe un „după Anna”.

— Pentru că nu eşti în stare să te gândeşti la aşa ceva. Dar poate să existe. E exact ca o viaţă după…

— Nu vreau. Aşa ceva nu se va întâmpla.

M-am ridicat de pe scaun şi m-am plantat în faţa ei. Poate că mişcările mele aveau o notă ameninţătoare, între noi se lăsase o tăcere tensionată. M-am îndepărtat de ea.

— Cred că Martyn are de gând să te ceară în căsătorie.

— Crezi?

— Va fi foarte trist pentru el. Dar va duce la rezolvarea acestei situaţii îngrozitoare.

— Ce va fi trist pentru Martyn?

O răceală de marmură, răceala şocului profund, puse stăpânire pe mine. Cuvintele ei păreau să fi îngheţat în aerul din jur. Ca prin vis, am auzit-o spunând:

— Îmi place Martyn. Ne simţim foarte bine împreună. Alături de el pot să-mi clădesc o viaţă adevărată. S-ar putea foarte bine să-i răspund da. Martyn e mult prea inteligent pentru a merge atât de departe fără să se fi asigurat în prealabil măcar de şansa unei acceptări din parte-mi.

Există cuvinte pe care nici în vis nu visăm că le vom rosti.

— Te gândeşti să te măriţi cu Martyn?

— Mă gândesc. Da.

— Te-ai putea mărita cu fiul meu?

Există răspunsuri pe care nici în vis nu visăm că le vom auzi.

— Posibil. Te-am avertizat de la bun început. Ţi-am spus să fii precaut.

— Oamenii otrăviţi sunt primejdioşi. Ştiu că pot să supravieţuiască.

— Da. Îţi aduci aminte. Ce vrei tu din mine poţi avea pentru totdeauna. Şi eu vreau ce vrei tu. Putem continua să fim împreună toată viaţa. Vieţile pot fi aranjate în felul ăsta. Gândeşte-te cât de uşor o să ne fie dacă mă mărit cu Martyn. O să ne putem vedea tot timpul. O să mă pot încolăci în jurul tău ca iedera pe trunchiul unui copac. Eu mi-am recunoscut stăpânul. Din clipa în care te-am văzut m-am predat.

Vocea ei cânta aproape cuvintele, în timp ce ea se învârtea prin cameră.

— Dar îl vreau şi pe Martyn. Vreau să împart viaţa lui. El înseamnă latura mea de normalitate. Vom fi ca orice altă tânără pereche care îşi începe viaţa. E un lucru drept, normal.

Rostise cuvântul „normal” de parcă ar fi fost o binecuvântare.

— Asta vreau. Vreau să mă mărit cu Martyn. Să fiu fericită pentru mine. Şi tu nu o să ai cu nimic mai puţin din mine. Dimpotrivă, o să ai mai mult. Da, mai mult şi mai constant. Ascultă-mă ce-ţi spun. Nu vreau să mă căsătoresc cu tine. Da, ştiu că nici nu te-ai gândit la aşa ceva. Dar ai să ajungi să te gândeşti, ai să ajungi. Ai să ajungi să nu o mai suporţi pe Ingrid. Ai să ajungi să faci planuri de viitor. Ascultă-mă ce-ţi spun. Şi Martyn n-o să ţi-o ierte niciodată, niciodată. O să-l pierzi pentru totdeauna. Iar Sally va fi îngrozitor de afectată. Şi eu aş fi în centrul unui scandal teribil. Iar tu, tu vei fi

zdrobit. Şi pentru ce? Ca să putem avea o viaţă casnică împreună? Ar fi un nonsens. Noi nu suntem făcuţi pentru aşa ceva. Nu, noi suntem făcuţi pentru ceea ce avem acum. Satisfacerea constantă a nevoii pe care o avem unul de celălalt.

— Anna, poate că eşti nebună. Poate că ăsta-i motivul pentru care vorbeşti astfel, Dumnezeule mare…

— Sunt perfect teafără la minte.

— Şi când ai ticluit toate astea?

— N-am „ticluit" cum te exprimi tu, n-am pus nimic la cale cu sânge rece. Lucrurile s-au petrecut de la sine. L-am cunoscut pe Martyn – a început legătura noastră. Care a devenit mult mai mult decât ne-am fi închipuit noi doi. Şi pe urmă viaţa ta a făcut o cotitură secretă şi, când ai dat colţul, eu mă găseam acolo. Ambele aceste evenimente au scăpat controlului meu. Nu am ştiut că o să-l întâlnesc pe Martyn. Nu am ştiut că o să te întâlnesc pe tine. Dar recunosc întotdeauna forţele care urmează, să-mi modifice viaţa. Şi le las să-şi consume opera. Uneori se năpustesc în viaţa mea ca un uragan. Alteori pur şi simplu fac să-mi fugă pământul de sub picioare şi mă pomenesc cu tălpile pe un alt pământ, dar în mişcare, ceva sau cineva a fost înghiţit. În mijlocul cutremurului, eu însă mă întăresc. Mă întind pe jos şi las uraganul să treacă peste mine. Niciodată nu mă împotrivesc. După aceea, privesc în jur şi spun: „Ah, măcar mi-a rămas puţinul care mi-a rămas. Şi omul acela drag a supravieţuit şi el." Şi înscriu, în linişte, pe plăcuţa de piatră din inima mea numele celui care a pierit pentru totdeauna. Inscripţia aceasta e sfâşietoare. Şi pe urmă îmi văd mai departe de drumul meu. Tu şi Martyn, Ingrid şi Sally sunteţi acum în perspectiva unei furtuni pe care nu am iscat-o eu. Care este puterea mea şi care este răspunderea mea?

— Dar ai spus că te-ai predat, că ai un stăpân.

— Faptul că m-am predat a făcut din tine stăpânul meu.

Trebuie să accepţi acest lucru. Dacă ai de gând să lupţi, sau să mişti piesele de pe tabla de şah, sau să elaborezi un scenariu mai acceptabil pentru tine, vei fi un om pierdut, îngenunchează acum în faţa mea şi am să-ţi fiu sclavă.

Așa am și făcut, în camera în care o posedasem pentru prima dată. Are vreo importanţă în ce fel am avut-o? Pe care dintre intrări? Dacă am luat-o cu limba, cu mâna sau cu penisul? La orizontală sau în picioare? Dacă spatele ei era întors spre mine sau spre perete? Dacă mâinile îi erau libere sau legate? Dacă mi-a văzut faţa sau nu?

Poveştile de extaz sunt nesfârşite poveşti despre eşecuri. Pentru că întotdeauna urmează separarea. Şi apoi din nou călătoria către esenţă, iar vremelnica unitate se reface.

După aceea am plecat, în chip de stăpân neputincios. Anna zăcea întinsă pe masă, într-o bizară şi incomodă poziţie, tăcută, strălucitoare şi nemişcată.

Eu nu am simţul locurilor. Doar o singură dată, la L'Hotel în Paris, formele și culorile și tot ceea ce face ca o cameră să fie plăcută ochiului, au pătruns și în conştiinţa mea.

Şi totuşi, în acea după-masă, după ce am închis uşa în urma mea, încăperea părea să mi se fi imprimat în ochii minţii. O draperie învolburată de un verde bogat contrasta cu pereţii bej-pal. Catifeaua atingea uşile de sticlă care dădeau într-o grădină micuţă, împrejmuită de un zid. Podeaua de lemn reflecta pete de bej mai întunecos şi de cafeniu mai luminos care străluceau în spaţiile neacoperite de mobilă. Fotoliile şi canapelele erau îmbrăcate în brocarturi vechi ce sugerau toate nuanţele toamnei, dar nicio culoare definită. Scaunele cu spetează, ce se răsturnaseră în timpul încleştării noastre pe suprafaţa întunecată, lucioasă, rece a mesei sculptate pe care zăcea acum Anna, erau capitonate în catifea verde, de aceeaşi nuanţă cu perdelele. Pe pereţi atârnau feţele uriaşe, angulare, pe jumătate adumbrite, a unui bărbat, a unei femei

şi a unui copil, care priveau unul spre celălalt şi spre noi cu o reavoinţă pe care pictorul nu se poate să o fi premeditat. Biblioteci, conţinând cărţi legate şi câteva prime ediţii se aflau de o parte şi de alta a unui şemineu lipsit de orice ornament. Mi-am spus că voi vedea camera asta pe vecie. Mă va însoţi întotdeauna. Până la moarte.

Dacă m-aţi fi văzut în seara aceea ia televiziune, reprezentându-l pe ministrul meu, răspunzând la întrebări cu experimentatul meu amestec de inteligenţă şi farmec, n-aţi fi putut crede că ochiul meu lăuntric privea la acest tablou. Care conţinea, parcă, taina vieţii mele.

23

Stăpânul meu,

Uneori avem nevoie de o hartă a trecutului. Ne ajută să înţelegem prezentul şi să plănuim viitorul.

Când ai plecat te-ai uitat la mine şi la toate din jur de parcă ne vedeai pentru ultima oară. După ce m-am îmbăiat şi am pus camera în ordine, am hotărât să rămân acasă şi să-ţi scriu explicându-ţi de ce sunt atât de sigură că procedez aşa cum trebuie. Vreau să destram misterul.

Eu vorbesc foarte puţin despre mine pentru că e un subiect care, virtual nu interesează pe nimeni. Trecutul meu e important poate numai pentru tine şi pentru Martyn.

Îmi pare rău. Dar trebuie să mă refer la el în această scrisoare. Acum sunt sigură că ne vom căsători.

Tu ai nevoie de această explicaţie în mai mare măsură decât el.

Martyn, aşa cum ţi-am mai spus, nu încearcă temeri în sentimentele pe care mi le poartă. Acceptă, desigur, fără să cunoască motivul, că o parte din mine va rămâne întotdeauna închisă pentru el. Face faţă dispariţiilor mele, despărţirilor şi

tăcerilor într-un fel în care tu nu reuşeşti. Îl cunoşti foarte puţin. Crede-mă că e un om remarcabil. Voi doi aţi putea înţelege mica mea poveste. Numai că e nevoie să cunoaşteţi adevărul.

În copilărie, am călătorit foarte mult. Faptul de a frecventa mereu noi şcoli, cu noi colegi, în limbi străine, reuneşte mai strâns membrii unei familii, într-adevăr, familia devine unicul element constant. Noi eram o familie foarte unită. Pe atunci, în acei primi ani, mama îl iubea pe tata. Aston şi cu mine însemnam totul unul pentru celălalt Nu ne ascundeam nimic. Fiecare dintre noi împărtăşea problemele celuilalt. Devenisem un duo invincibil împotriva tuturor adversităţilor copilăriei.

Nu-ţi poţi imagina ce înseamnă o astfel de apropiere. Când începe atât de timpuriu, vezi lumea şi tot ce există prin prisma unor suflete îngemănate. Când eram mici, dormeam în aceeaşi cameră. Şi fiecare dintre noi adormea ascultând răsuflarea celuilalt şi purtând în auz ultimele cuvinte rostite de celălalt Dimineaţa, ne uitam unul la altul şi contemplam începutul noii zile – împreună. Faptul că eram în Egipt, în Argentina sau, în cele din urmă, în Europa, nu avea nicio importanţă. Lumea întreagă era Aston şi cu mine.

Aston era mult mai inteligent decât mine, avea o inteligenţă academică. O, şi eu eram deşteaptă, nimic de zis. Dar el era strălucit.

Tatăl meu, spre cinstea lui, a rezistat ideii de a-l trimite la şcoală în Anglia, când avea şapte ani. Totuşi, mai târziu, a hotărât că e esenţial să ne trimită pe amândoi la internate, în ţară.

Internatul meu era în Sussex şi îmi oferea condiţii foarte bune. La început am suferit din cauza lipsei lui Aston. Dar m-am adaptat

Aston, însă, părea să fi trecut printr-o prefacere. Fusese întotdeauna foarte liniştit, dar acum părea să se retragă din ce în ce mai mult în studii. Nu avea niciun prieten. Scrisorile

lui către mine erau inundate de tristeţe.

L-am spus tatei că Aston mă îngrijorează. Tata a discutat cu profesorii lui care au pus totul pe seama unei perioade mai dificile de adaptare.

Prima noastră vacanţă (la sfârşitul primului semestru nu ne putusem întâlni) a început destul de straniu. Eu am alergat spre el cu braţele deschise, gata să-l strâng şi să-l ţin lipit de mine. El mi-a acoperit faţa cu mâna şi m-a împins într-o parte, spunând:

— Mi-ai lipsit prea mult. Nu vreau să mă uit la tine. Nu vreau să te ating. E prea mult. Mâine am să te privesc.

Şi a urcat direct în camera lui.

Tata era plecat. Mama şi-a explicat faptul că Aston nu a coborât la cină printr-o probabilă stare de surescitare.

Când am urcat la etaj, uşa lui era încuiată cu cheia. L-am auzit spunându-i mamei, când aceasta i-a bătut la uşă:

— Totul e în ordine. Nu am nimic. Vreau numai să mă culc devreme şi să petrec o noapte liniştită. Mâine o să fiu perfect bine.

Şi, într-adevăr, a doua zi a fost perfect normal. Am sporovăit, ne-am jucat, am râs împreună aşa ca altădată.

Dar mai târziu, în camera mea, Aston mi-a vorbit despre teribila lui teamă că eu sunt unica persoană pe care o poate iubi. Am fost şocată şi chiar puţin speriată de intensitatea lui.

Când vacanţa s-a terminat şi ne-am întors la şcolile noastre, la început nu a răspuns scrisorilor pe care i le trimiteam. Pe urmă am primit un bilet care spunea: „E mai uşor pentru mine dacă nu-mi scrii".

Nu am spus nimănui nimic despre acest lucru. Ce puteam spune? Că fratele meu îmi simte prea mult lipsa? Şi eu îi simţeam lipsa, dar nu chiar atât de intens. Era o chestiune de gradaţie, înţelegi? Cine poate judeca aceste chestiuni? în niciun caz o fată tânără.

Am continuat să-i scriu. Nu mi-a răspuns. În vacanţa de

Paşte mi-a înmânat scrisorile mele nedeschise şi mi-a spus:

— Te rog, e mai uşor pentru mine dacă nu-mi scrii, îmi lipseşti din ce în ce mai mult. Nu văd cum aş putea trăi separat de tine. Şi va trebui s-o fac. Nu există nicio altă speranţă, nu-i aşa? Tu eşti în continuă schimbare. Băieţii, la şcoală, vorbesc tot timpul despre fete – despre fete ca tine. Într-o bună zi, unul dintre ei o să mi te ia. O să mi te ia cu totul.

— Dar Aston, într-o bună zi şi tu şi eu vom avea câte un prieten şi o prietenă. O să creştem şi o să ne căsătorim. Vom avea propriii noştri copii.

S-a uitat la mine, împietrit.

— Tu nu înţelegi nimic din ce-ţi spun eu, nu-i aşa? Vreau să fiu cu tine tot timpul. Când sunt departe de tine nu pot supravieţui decât izgonindu-mi din minte orice gând legat de tine. Muncesc ca un nebun. L-ai auzit pe tata vorbind despre notele mele, sunt primul pe an, sunt în fruntea a tot ce există. Voi fi pe vecie în fruntea clasei.

Semestrul următor nu i-am mai scris. În ultima săptămână dinainte de vacanţă am primit o carte poştală de la el pe care scria doar „Mulţumesc" şi nimic mai mult.

În acea vară se părea că ne regăsisem fericirea de altădată. Mama se străduia în zadar să ne aranjeze petreceri de tineret. Copiii prietenilor de familie veneau să stea la noi. Dar Aston şi cu mine nu ne simţeam cu adevărat fericiţi decât când eram împreună. Eram mai curând ca doi copii decât ca doi adolescenţi. Mă uimea cu cunoştinţele lui despre eroii mitologici şi zeii greci. Iar eu îl impresionam cu măiestria mea la pian.

În septembrie, când a reînceput semestrul, i-am scris din nou.

Mi-a răspuns imediat:

„Cred că nu există pe lume nimic mai cumplit decât iubirea. Am nevoie de tăcere din partea ta. Altfel nu pot suporta viaţa

de aici. Aston.”

Nu i-am mai scris. Când am vorbit cu mama la telefon şi am întrebat-o de Aston, mi-a spus:

— Lucrurile or să se îndrepte. Nu-i decât o criză de adolescenţă, scumpa mea. Îmi aduc aminte de propria mea adolescenţă.

În acel Crăciun, trupul meu a căpătat aproape forma care nu s-a mai schimbat prea mult de atunci. Mă simţeam mult diferită de vara care trecuse, mai plină, mai puternică. Mă dezvoltasem mult mai rapid decât Aston. El era mai înalt. Dar faţa lui, deşi mai îngustă şi mai angulară, rămăsese în esenţă neschimbată.

Primele lui cuvinte când m-a văzut au fost:

— O, Anna, Anna, cât de mult te-ai schimbat!

Avea lacrimi în ochi. S-a apropiat de mine încet, stângaci, de parcă era adânc rănit.

Începusem să mă simt stânjenită în prezenţa lui. Nesigură de comportamentul pe care trebuia să-l adopt.

Prima săptămână s-a scurs printre priviri furişe, râs nervos, conversaţii întrerupte care nu duceau la nimic.

Mama stăruia să organizeze o petrecere de Crăciun „pentru tineret. Aston a protestat violent.

— E un clişeu, petreceri cu dans. Nu poţi să forţezi prieteniile. Lasă-ne în pace.

Dar mama nu se dădea bătută.

— Voi doi deveniţi nişte pustnici. Nu-i sănătos. Aveţi nevoie de prieteni. Trăiţi o etapă frumoasă a vieţii voastre. Anna refuză mereu invitaţiile la petreceri, e ridicol. Iar tu, Aston, eşti atât de urâcios cu toată lumea, încât nici nu primeşti invitaţii. E timpul să se termine cu toate astea. Dau o petrecere de Crăciun aici, la noi. Asta-i.

A trimis invitaţii tuturor copiilor de vârsta noastră pe care-i cunoştea în cercul ei de prieteni. Nu foarte mulţi, dar destui.

Aston s-a dovedit imposibil. A refuzat să se îmbrace ca

lumea. Se arăta aproape nepoliticos cu musafirii.

Eu, îmi aduc aminte, purtam o rochie roz, minunată. Şi am descoperit că îmi plăcea să dansez şi să mi se facă complimente, să mi se arunce priviri şi chiar să fiu asaltată de băieţii mai îndrăzneţi.

Aston se făcea mereu nevăzut. Ba dispărea, ba reapărea, cu o expresie chinuită pe faţă.

După petrecere, a venit în camera mea. Plângea.

— Ştiu că totul se va schimba pentru totdeauna. Tu te schimbi, Anna. Am petrecut ultima noastră vară împreună. Nu cred că lumea mai prezintă vreo atracţie pentru mine.

A venit în patul meu şi am rămas întinşi, cast, unul lângă altul.

Dar băieţii tineri nu pot rămâne multă vreme căşti alături de un corp de femeie. Brusc a avut o erecţie. O mică mişcare, o mângâiere fugitivă şi sămânţa lui mi-a împroşcat stomacul. Plângea. Şi lacrimile lui şiroiau pe sânii mei. Aveam senzaţia că primisem o stranie binecuvântare. Spermă şi lacrimi. Pentru mine vor semnifica întotdeauna simbolul nopţii.

A doua zi ne-am ţinut la distanţă unul de celălalt. Se părea că e mai bine aşa. În acea seară aveam o întâlnire. Unul dintre tinerii de la petrecere mă invitase la un dineu urmat de dans.

Vanitatea şi noua încredere pe care o căpătasem în mine m-au făcut să mă îmbrac cu multă grijă. Purtam o rochie albă cu un decolteu adânc. Aston mi-a deschis uşa când am plecat, înclinându-se batjocoritor, cu dispreţ şi furie.

La întoarcere, am rămas puţin în maşina tânărului, în faţa casei noastre. Brusc, băiatul m-a sărutat. Pe urmă a încercat, cu stângăcie, să-mi atingă sânii. N-am fost prea alarmată. De fapt, singura emoţie pe care o încercam era plăcerea. Când am ieşit din maşină, l-am văzut pe Aston. Se uita direct la noi, de la o fereastră de sus. N-am să uit niciodată expresia feţei lui; dar cu toate că au trecut atâţia ani de atunci, încă nu pot găsi cuvintele ca s-o descriu. Poate că există unele expresii

omenești pe care numai artistul le poate prinde.

A venit după mine în camera mea.

— Data viitoare o să meargă mai departe, a spus. Și pe urmă, și mai departe. Până când, într-o noapte o să-ţi facă felul. Asta o să se întâmple cu tine.

— Aston, dragul meu Aston, te rog, te rog, nu vorbi așa. Izbucnisem în plâns. Cuvintele mi se păreau teribile, „o să-ţi facă felul”. Aston aproape că se urâţise când le rostise.

A ieşit din cameră. Am încuiat uşa. Nu ştiu de ce am făcut-o. Dar a fost un gest deliberat. Puţin mai târziu l-am auzit încercând clanţa. Vorbea în șoaptă și cuvintele lui sunau înăbuşit de parcă sughiţa de plâns.

— Anna, Anna, îmi pare atât de rău, îmi pare atât de rău, Anna. Te-ai încuiat ca să te ferești de mine. Nu pot să suport gândul ăsta. O, va fi și mai rău! Știu. Va fi și mai rău. Trebuie să fie mai rău. Sunt blestemat Nu există nicio speranţă pentru mine.

Nu am deschis uşa. Zăceam în pat, străduindu-mă să fiu calmă, să înţeleg ce se întâmpla. După un timp am adormit.

M-a deşteptat un sunet îngrozitor. Nu l-aş putea numi ţipăt. S-ar fi zis că un disperat strigăt de ajutor fusese înăbuşit şi apoi izbucnise din nou. Un zgomot animalic. M-am prăbuşit din pat și m-am năpustit la uşă. Camera mea era în faţa camerei lui Aston și, ca în vis, l-am văzut pe tata încercând s-o tragă pe mama afară din sala de baie a lui Aston. Tatăl meu se lupta din greu cu povara pe care încerca s-o împingă spre uşa dormitorului și părea să înainteze centimetru cu centimetru, parcă filmat cu încetinitorul.

— Anna! Nu intra aici! Rămâi unde eşti!

Dar am fugit de lângă el și am intrat în baie. Aston zăcea în cada inundată de apă. Încheieturile mâinilor îi erau tăiate, gâtul spintecat și apa însângerată îmi stropea picioarele. Arăta ca un fel de păpuşă de ceară, care nu era moartă, dar care nu fusese niciodată vie. Am tras taburetul din baie lângă

cadă, m-am așezat și am început să-i legăn capul. Tata s-a întors cu un doctor.

Se uita la noi și murmura:

— Imposibil, imposibil ca ceea ce văd să fie adevărat. Imposibil. Posibil.

Doctorul mi-a desprins mâinile de pe capul lui Aston.

— Haide, Anna, vino cu mine. Vino cu mine, fii cuminte, vino jos. Stai cu mama ta. Vine și soția mea. Și, căpitanul Darcy și asistentul tatălui tău vor sosi îndată. O să-ți dau un sedativ care o să te liniștească.

Curând casa părea invadată de o întreagă armată de oameni tăcuți, competenți, calmi, care împachetau valize și se mișcau prin casă și prin noapte. S-ar fi zis că învățaseră tehnica de a ține piept groazei. Și tehnica aceasta consta în negare, disciplină și tăcere.

Mama și cu mine am fost luate pe sus și duse în casa tânărului meu prieten. Stătea în prag, răscolit și speriat. Fata, din a cărei rochie albă încercase, numai cu câteva ore înainte, să extragă nefamiliara comoară a sânilor, tremura acum în fața lui, într-un impermeabil vechi aruncat peste cămașa de noapte pătată cu sânge. Pe urmă, armata mută a intrat din nou în acțiune și ne-a condus în casă.

— Peter, du-o pe Anna în camera Henriettei.

Cineva îi înmână lui Peter o valiză. Mama căzu din nou într-o criză de isterie. Cu toții își îndreptară atenția asupra ei.

Peter m-a condus sus, în camera Henriettei. O cameră roz, împodobită toată cu pernițe și danteluțe roz și cu păpuși în rochițe roz, aranjate frumos pe pat. Într-un colț, veghea o uriașă girafă roz. M-am văzut reflectată într-o oglindă lungă. M-am dus la ușă și am răsucit cheia în broască. Am urmărit în oglindă silueta mea străbătând camera și luându-l pe băiat de mână. M-am întors spre el, l-am privit în față și mi-am auzit vocea rostind:

— Vreau să fiu a ta!

Peter nu avea pe atunci decât optsprezece ani, dar cu câtă grijă, cu câtă bunătate și dragoste a făcut ce i-am cerut.

— Acum mă duc să fac o baie. Fii bun și nu intra.

Nu a intrat. Am făcut baie, vârându-mă mereu și mereu cu capul sub apă și știind cu o glorioasă, triumfătoare certitudine că voi supraviețui.

În camera roz, de bebeluș, a Henriettei, am îmbrăcat cămașa și blugii pe care cineva mi-i împachetase în valiză, și apoi am coborât la parter și în noua mea viață.

Ce se poate spune despre o înmormântare? Toate sunt la fel şi fiecare dintre ele e unică. Definitiva despărţire, definitiva plecare. Care dintre noi s-ar alătura de bunăvoie cadavrului din coşciug, urmându-l în pământ, în foc sau în apă? De obicei, iubim viaţa cu mai multă intensitate decât iubim persoana sfântă pentru noi. În această cunoaştere zace sâmburele cruzimii şi al supravieţuirii noastre.

Dar Aston mă iubise pe mine mai mult decât iubise viaţa. Şi asta l-a dus la pieire.

Odată cu anii, au urmat alte evenimente. Pe unele ţi le-am povestit. Părinţii mei au divorţat. Eu am plecat la studii în America. Pe urmă m-am reîntors în Anglia și mi-am început cariera de ziaristă.

Toate lucrurile astea ţi le-am povestit cu o voce indiferentă, pentru că adevărul vieţii nu poate fi niciodată rostit. Acum îţi trimit pur şi simplu un reportaj ziaristic. Care va fi completat de câteva fotografii.

Nu mi-a luat decât o noapte ca să-ţi relatez povestea mea. Pe care eu am trăit-o în treizeci şi trei de ani. Aspectul cotidian al vieţii se volatilizează – şi alţii se volatilizează. Atât de puţine pagini pentru întreaga viaţă a lui Aston! Şi în viaţa ta, câte pagini vor fi pentru mine? Un jurnalist poate condensa o viaţă de om într-un articol sau două. Şi biografii, după ani întregi de documentare, închid o viaţă în dimensiunile unei cărţi, care poate fi citită în două sau trei săptămâni.

Şi iată povestea mea în câteva pagini. Harta călătoriei mele până la tine. Nu ca să mă justific. De asta nu e nevoie. Ci aşa cum arăţi o fotografie persoanei pe care o iubeşti şi îi spui „Uite cum arătam pe atunci”, şi apoi zâmbeşti făpturii copilăriei pierdute. „Fotografia” mea presupune mai curând lacrimi decât zâmbete, dar făptura e oricum pierdută.

Se ivesc zorii. Sunt ostenită. Maşina de scris arată rece şi neagră pe pagina albă…

Anna

Scrisoarea mi-a fost predată a doua zi dimineaţa la birou. Pe plic scria *Personal şi confidenţial,* ceea ce a atras nişte priviri piezişe din partea secretarei mele.

Anna avea dreptate. Era o hartă. Doar atât era. Un dar pe care aveam să-l preţuiesc. Da, o recunoscusem din prima clipă când o văzusem.

Am pornit să fac o scurtă plimbare, pipăind mereu scrisoarea în buzunar, în timp ce-i revedeam conținutul în minte.

M-au năpădit gânduri meschine. Poate că îmi istorisise cumplita poveste ca să-mi furnizeze o scuză pentru aranjamentul sugerat de ea, adică acela de a se căsători cu Martyn şi a continua viaţa profund trăită alături de mine.

Îmi vorbise despre aranjamente. Dar de ce nu mă gândisem eu însumi la unele posibile aranjamente? Să divorţez de Ingrid. Să mă căsătoresc cu Anna. Martyn e tânăr. Avea să treacă peste durere. Dar Ingrid? Căsnicia noastră nu însemnase niciodată o legătură pasională şi apoi Ingrid avea mari rezerve de tărie sufletească. Şi o mare reţea de prieteni. Va supravieţui. Şi Sally va face faţă situaţiei. La urma urmei, ce aveam eu de gând să fac nu reprezenta decât o cruzime banală.

Cariera mea, desigur, avea să fie ruinată. Dar voi rezista furtunii. Nu eram atât de ambiţios încât cariera mă conteze

prea mult dacă aveam de ales între o viaţă publică şi o viaţă cu Anna.

Dar Anna spusese că nu vrea să se mărite cu mine. „Ba o să vrea, o să vrea!”, mă asiguram în gând. Prin minte mi se perindau imagini ale vieţii mele cu Anna ca soţ şi soţie – micul dejun împreună, mese cu prieteni, vacanţe împreună. Simţeam că mi se face rău. Viziunile erau hidos de distonante. Nu mergea. Noi eram făcuţi pentru altceva. Pentru nevoi care se cereau potolite zi şi noapte – dorinţe arzătoare – un straniu limbaj al trupului. O voce lăuntrică îmi striga: „Anna n-o să se mărite cu tine!” Şi vocea avea dreptate. Aranjamentul făcut de Anna era corect. Nimeni nu va avea de suferit. Suprafaţa va rămâne exact aceeaşi. Ingrid şi cu mine, Sally, Martyn şi Anna, fiecare dintre noi continuându-şi cărarea pe care şi-o alesese.

La urma urmei, tot timpul trăisem o viaţă care nu fusese reală pentru mine. Şi acum, când aveam o viaţă reală, fără îndoială că voi fi în stare să-mi joc mai departe rolul. Acum când aveam viaţa reală pe care mi-o dăruise Anna.

24

Tatăl vitreg al Annei vine la Londra pentru trei zile, ca să participe la o conferinţă a scriitorilor. Martyn mi-a sugerat să-i invităm la masă. Drept să-ţi spun, mi-a plăcut ideea. Am stabilit pentru joi. Am verificat la tine la birou. Mi s-a spus că joi eşti liber.

— Bine.

— Ai citit vreuna din cărţile lui?

— Da – două dintre ele.

— Ah, soţul meu intelectual!

— Ce să-ţi spun!

Trăiam într-o ţară în care faptul de a fi citit două dintre romanele unuia din cei mai cunoscuţi scriitori moderni

americani te clasa drept intelectual.

— La spune, ce fel de scriitor e? E celebru.

— Scrie despre alienarea individului. Alienarea clasei de mijloc în marile oraşe. America secolului douăzeci, cu rădăcinile tăiate, cu toate vechile-i valori sufocate de povara îngemănată a lăcomiei de bani şi a spaimei.

— Dumnezeule! Nu sună prea atrăgător.

— Ca să fiu drept, nu ţi-am trasat decât o schemă clinică. E un scriitor strălucit. Personajele lui feminine, în special, sunt excelent creionate. Până şi feministele îl apreciază.

— De cât timp e căsătorit cu mama Annei? continuă Ingrid.

— Habar n-am.

— Ce vârstă are?

— Vreo şaizeci. Cred că şaizeci şi cinci.

— Mă rog, s-ar putea să-mi schimbe părerile despre Anna. Aştept cu nerăbdare ziua de joi. Trebuie să-i citesc o carte. Crezi că ai ceva în bibliotecă?

— Posibil. Mă duc să văd.

Le-am găsit uşor.

— Uite-le, i-am spus lui Ingrid care mă urmase în birou. *Băieţii glorioşi* şi *Vremea trocului.*

— Care-i mai uşoară? Nu… care-i mai scurtă?

— *Băieţii glorioşi.*

— N-am s-o termin eu până joi, dar oricum o să-mi fac o idee despre el, nu?

— Da, Ingrid. Are un stil specific care-i impregnează toate cărţile. Acum trebuie să plec. Arăţi foarte bine în rochia asta bej. *Tres chic.*

— *Merci, chèri – au revoir.*

Acum, când adevăratul meu eu trăia şi umbla şi respira în chip de creatură a Annei – ah, norocoasă creatură – existau zile când îmi plăcea rolul de soţ al lui Ingrid mult mai mult decât îmi plăcuse vreodată. Nu aveam niciun sentiment de

culpabilitate. În ce-o privea pe Ingrid, totul avea să fie bine. În acea dimineață, am încercat extraordinara iluzie că știa totul, că știa și înțelegea. Mi-a zâmbit atât de fericită când am plecat, încât m-am simțit aproape amețit de ușurare și de bucurie.

25

WiIbur Hunter *era* o prezență. Wilbur Hunter era conștient că e o prezență. Îl urmăream cum se uita la Ingrid cu solemnitate amestecată cu un interes intens.

Când a acceptat un whisky, a spus:

— Știți, nu am mai văzut-o pe Anna de multă vreme. Și niciodată până acum nu m-a mai invitat să-i cunosc prietenii. Așadar, acum e o ocazie cu totul specială.

— De când nu ați mai fost la Londra?

— A, de vreo cinci-șase ani.

— O găsiți schimbată?

— Eu nu o las să se schimbe. S-a imprimat în inima mea ca locul unde am cunoscut-o pe mama Annei, acum doisprezece ani. Refuz să văd vreo schimbare, fie în Londra, fie în soția mea.

— Ce galant! exclamă Ingrid.

— Contrar imaginii care mi s-a creat, în inima mea sunt un romantic. Dumneavoastră sunteți romantic?

Întrebarea îmi era adresată mie. Deslușeam o notă bizară în privirea lui.

— Da, interveni ingrid. Într-un fel foarte subtil, cred că e un romantic.

— Anna nu e romantică. Sau ești, Anna?

— Nu.

— Ai descoperit acest lucru, Martyn? Sau poate că nu ești de acord?

— Așa cum ai spus mai înainte, Wilbur, un romantic

refuză să vadă schimbările din oamenii pe care-i iubeşte, sau din oraşele care păstrează amintiri amoroase pentru el. Deci înţelesul cuvântului „romantic” ar putea fi, de fapt, „nesincer”. De acord?

— Şi Anna, replică Wilbur, e o fată foarte sinceră.

— Da, răspunse Martyn. E total sinceră. Şi găsesc că acest lucru e foarte mişcător și mai tulburător decât romantismul.

— Într-adevăr, întări Ingrid, simţind că discuţiile o iau pe un făgaş care nu-i era familiar.

— Ceea ce vreau să spun e un clişeu, de bună seamă, continuă Wilbur, dar eu socotesc că există foarte multe versiuni ale adevărului. Versiunile de adevăr pot fi perfect acceptabile şi, de cele mai multe ori, nimeni nu cunoaşte adevărul întreg. Nu-i aşa?

— Asta sună cam cinic, am intervenit eu, căutând să uşurez puţin lucrurile. Romantismul, ca și idealismul, poate fi ultimul refugiu al cinicului.

Martyn îmi răspunse printr-un râs, Wilbur se întoarse spre el.

— Nu te-ai dat în vileag, Martyn. Ce eşti, cinicul cu mască de romantic, disimulatul cu mască de sinceritate?

— Eu sunt ca și Anna. Sunt sincer. Totuşi, sunt pregătit să accept de la alţii versiunea lor de realitate. Cred că e o libertate fundamentală aceea de a-ţi crea propria realitate din adevărurile care ţi se oferă.

— Îmi dau seama de pe acum că tu şi Anna sunteţi foarte potriviţi. Anna mi-a spus că te-ar interesa să scrii literatură, Martyn.

— Da. Dar mulţi jurnalişti spun lucrul ăsta.

— Tu însă îl și gândeşti, întări Anna.

Martyn părea jenat.

— Mie nu mi-ai spus niciodată aşa ceva, Martyn, am sărit eu.

În glasul meu era o falsă notă de reproş. Am încercat să-mi

schimb tonul şi am adăugat:

— Vreau să spun că e un lucru foarte interesant.

— Mă rog, tată, asta-i viaţa mea secretă.

Râse.

— Eu unul nu am copii, reluă Wilbur. Poate de asta mă ocup întotdeauna de copii în cărţile mele. Şi ce anume te obsedează, Martyn?

— Mă obsedează subiectul pe care tocmai l-am discutat. Adevărul. Sunt obsedat de întrebarea dacă adevărul există ca un absolut. Oare un mincinos ar putea descrie cu exactitate realitatea altuia? De asta iubesc ziaristica. Este un exerciţiu perfect pentru ceea ce vreau să explorez ca scriitor.

Glasul lui Martyn continua să se audă, dar mie îmi era cu neputinţă să-i desluşesc cuvintele. Înlemnit de admiraţie şi de gelozie, îmi dădeam seama că fiul meu, înveşmântat în propria lui realitate de frumuseţe şi inteligenţă, devenise, în sfârşit, în chip periculos, rivalul meu.

— Îmi pare rău că vă întrerup, dar masa este gata. Poftiţi în sufragerie, spuse Ingrid.

Primise semnalul obişnuit de la Alice, „comoara noastră”, cum îi spunea Ingrid.

— Ştiţi, sunt realmente bucuros că vă cunosc pe toţi. Mama Annei a fost încântată când a auzit de această invitaţie.

Wilbur ne adresă tuturor un zâmbet şi se aşeză la masă.

— Când ai văzut-o ultima oară pe mama ta, Anna? întrebă Ingrid.

— Acum aproape doi ani.

— Foarte mult de atunci, aprecie Ingrid cu un glas liniştit.

— Fiecare familie are alte obiceiuri, sări Martyn în apărarea Annei.

— Cred că relaţia mamă-fiică este deosebit de dificilă, spuse Wilbur.

— O, aţi scris cu atâta sensibilitate despre acest lucru în

Băieţii glorioşi. Ingrid îmi aruncă o privire triumfală.

— Mulţumesc, Ingrid.

— Anna îl vizitează mai des pe tatăl ei, care locuieşte în Anglia.

Ingrid o măsură din nou din priviri pe Anna.

— Da, pe tata îl văd mai des. E mai simplu. Pe mama o vedeam regulat când eram la universitate în America. Şi Wilbur a fost întotdeauna foarte amabil cu mine.

— Cine ar putea să nu fie amabil cu tine? spuse Martyn privind-o drăgăstos.

Deodată, îi luă mâna şi i-o sărută.

O voce dădea comenzi în creierul meu. „Stai liniştit, stai liniştit. Nu spune nimic. Nu fă nimic. Dacă nu poţi face faţă acestei situaţii, atunci la ce naiba poţi face faţă? Durerea va trece. O să-ţi treacă peste un minut. Nu înseamnă nimic. Tachinerii de comeseni.”

Aş fi vrut să strig: „N-o atinge! N-o atinge! Nu atinge mâna sclavei mele. Sclavă! Vino la mine! în clipa asta! Aici. De faţă cu toată lumea. Lasă-mă să te ador! Sclavă! Lasă-mă să îngenunchez în faţa ta!”

„Uită-te la el! Uită-te la el!” continua detestata voce lăuntrică. „Gândeşte-te la toate femeile din trecutul lui. Aici nu-i vorba de un tânăr îndrăgostit de o străină fascinantă. E chiar perechea ei. E perechea oricui. E perechea ta. E perechea ta, la o masă de seară, nebun arogant ce eşti! E perechea ta în patul ei. Înfruntă gândul ăsta! Patul, patul, cu Anna. Când şi cât de des? Gândeşte-te la lucrul ăsta. Uită-te acum la ei!”

„Nu poţi răbda. Nu poţi face faţă. N-ai făcut la nimic faţă în toată viaţa ta. Ce naiba te-a determinat să-ţi închipui că mintea ta o să reziste într-o asemenea situaţie? Sau eu, sau Martyn. Şi eu trebuie, trebuie s-o am. Nu pot să respir, nu pot să respir!”

— Iubitule, ce-i cu tine? Mâna! Ţi-ai spart paharul în

mână! Martyn, fugi la bucătărie, adu un bandaj şi trusa de prim ajutor.

M-am uitat la mâna mea însângerată şi la cioburile de sticlă care cădeau pe masă.

— O, sincer, nu-i decât o tăietură superficială. Vezi, Wilbur, violenţa unei cine de familie englezească?

Wilbur râse. L-am fost adânc recunoscător. În mod inteligent, poate că deliberat, spulberase drama momentului.

Ingrid a fost mai mult decât impresionantă. Calmă, activă, mi-a bandajat cu pricepere degetul mare şi arătătorul. Ţăndările de sticlă au fost imediat înlăturate de Alice. Un şervet alb a acoperit pe dată pata roşie de pe faţa de masă. Ca giulgiul aruncat asupra unui cadavru.

— Continuaţi. Prostănacul de tată şi-a revenit. Totul e în ordine. Să ne întoarcem la realitate. Sau cel puţin la versiunea lui Martyn asupra realităţii.

Poate că ceva din tonul meu, sau acalmia de după furtuna într-un pahar cu vin au făcut să mă întâmpine o tăcere generală. M-am uitat la Ingrid, care îmi zâmbea stins, la Anna, care părea tristă, apoi la Wilbur, care acum arăta stingherit. În cele din urmă, m-am întors spre Martyn. Mă privea cu îngrijorare şi bunătate. Am simţit un impuls care aproape că m-a făcut să strig: „Martyn, fiul meu, fiul meu!” Dar, desigur, nu *a* răsunat niciun strigăt, pentru că nu am scos niciun strigăt. Pe urmă a început din nou operaţia gazdei de salvare a situaţiei.

Am aplaudat-o pe ingrid în tăcere. Bravo, Ingrid. Câtă fineţe ai. Fineţea înseamnă totul. Oare sunt beat? Cu siguranţă că nu. Vinul risipit nu e totuna cu vinul băut.

Am ieşit din sufragerie şi ne-am împrăştiat în diferite părţi ale salonului. Eu m-am aşezat cât mai departe de toţi. Wilbur stătea lângă Martyn. Anna, care nu se trădase cu nimic în public, şedea liniştită pe canapea, lângă Ingrid. Alcătuiau un studiu al contrastelor. Ingrid, cu părul ei blond, coafat şi

scânteietor, purta o bluză de mătase de culoarea rubinului şi o fustă de catifea gri. Anna, cu şuviţele scurte de păr negru ce păreau pictate pe frunte, purta o rochie de lână neagră, decoltată la gât.

— Ingrid, şi voi toţi… îmi pare foarte rău. Am o şedinţă de noapte la Parlament. Trebuie să plec, e aproape unsprezece.

— Dar poţi să conduci, cu mâna asta rănită?

— Categoric. E un fleac.

— Şi eu trebuie să plec. Wilbur se ridică în picioare.

— Iubitule, l-ai putea conduce pe Wilbur…

— Nu, nu, nici nu vreau să aud de aşa ceva, o întrerupse Wilbur.

— Te conducem noi mai târziu, Wilbur. Mai ia o cafea, i se adresă Martyn.

O clipă, am şovăit, nehotărât.

— Wilbur, vino cu mine, i-am spus în cele din urmă. E în drumul meu. Locuieşti la Westbury, nu?

— Da.

Am intrat în maşină şi am pornit.

— Ştii, Anna nu a mai făcut niciodată aşa ceva, începu Wilbur. Cred că, în sfârşit, e şi ea fericită. A, ne-a mai prezentat din când în când pe cineva, dar niciodată familiile prietenilor ei. Desigur, Elizabeth şi mama lui Peter sunt vechi prietene.

— Peter?

— O, cred că a fost o idilă care a început în adolescentă.

Mi-am adus aminte de băiatul din camera roz, în noaptea când a murit Aston.

— A fost între ei o legătură care ba se rupea, ba se reînnoda. A durat ani de zile, dar Anna nu s-a putut statornici cu el. Peter voia să se căsătorească… Anna, nu. S-au despărţit. El s-a însurat curând după aceea… o căsătorie dezastruoasă, aşa mi s-a spus. Trebuie să trag concluzia, în urma acestei seri, că Anna şi Martyn au intenţii serioase?

— Posibil.

A urmat o tăcere stânjenită. Apoi Wilbur mi-a vorbit:

— Ai o problemă, prietene.

— În ce sens? Ce vrei să spui?

— Bărbaţii care sparg pahare de vin în mână, în timp ce devorează din ochi femeile tinere, suferă de ceva mai adânc decât o rană superficială. Păstrează tăcerea, prietene, păstrează tăcerea.

Granit, lumini şi un puhoi de oameni trecură pe lângă noi. Prea târziu pentru tăcere. Prea târziu.

— Anna a adus multă suferinţă unor oameni. După părerea mea, ea nu are nicio vină. Dar e un bun catalizator pentru dezastre. Martyn pare însă deosebit de ceilalţi. O lasă în voia ei. Acesta e un lucru vital pentru Anna. Încearcă să o frânezi, şi porneşte imediat lupta. Nu o poţi înfrânge pe Anna. E deja înfrântă, înţelegi. Trebuie să fie lăsată liberă. În felul ăsta, se va întoarce mereu acasă. Desigur, ăsta-i sfatul pe care l-aş da logodnicului, şi nu tatălui său. Dar s-ar zice că Martyn nu are nevoie de asemenea sfat. Aşadar dumneata, prietene, ar trebui să fii atent la ce spun. În mod cert, e prea târziu pentru unicul sfat care te-ar putea salva. Ţine-te departe de Anna.

— Am ajuns la hotel, cred.

Am oprit maşina.

— Mulţumesc. Eu tac ca mormântul, domnule. Port în mine mai multe secrete decât ţi-ai putea imagina. Fără îndoială, ne vom mai întâlni. Şi din comportamentul meu nu se va ghici niciodată că am avut această discuţie. Noapte bună şi… noroc.

Şi dus a fost.

Mi-am zărit o clipă faţa în oglinda maşinii. M-am gândit la vechea mea viaţă, atât de îngrijită. Plăteam acum preţul bunăstării? Preţul unei vieţi bine trăite? Al bunei stări lipsite de simţire? Al iubirii lipsite de pasiune? Al unor copii pe care

nu-i dorisem? Al unei cariere după care nu tânjisem? Preţul era păcatul. Păcatul. Şi oare, măcar o dată în viaţă, aveam şi eu curajul păcatului?

Faţa mea reflectată în oglindă nu-mi spunea nimic. Faţa care, ceva mai înainte, îi spusese totul lui Wilbur.

Când s-a terminat votarea, am plecat din Parlament. Era două şi jumătate.

Am condus spre casa Annei. Maşina lui Martyn nu era acolo.

Trebuia să intru din nou în camera aceea. Trebuia să reînsufleţesc tabloul. Trebuia să văd iar picioarele în poziţia de care-mi aminteam. Trebuia să mă uit la trupul ei întins pe masă. Trebuia să pătrund din nou în lumea aceea. Şi încă pe dată.

Întunericul străzii, cu insuliţele-i intermitente de lumină a felinarelor şi misterul adormit al casei mici, tăcute, se îmbinau pentru a-mi ascuţi dorinţa. Ascuţişul fricii. Teama că s-ar putea să nu fie acasă. Teama că s-ar putea să fie cu Martyn, în pat. Teama îmi contorsiona dorinţa. Aproape că gâfâiam când am apăsat pe sonerie.

Lumini, paşi, şi iat-o în faţa mea. Am dat buzna în hol, trecând pe lângă ea. M-am uitat în sus, pe scară.

— Martyn nu-i aici?

— Nu.

— Am mers pe ghicitelea. Maşina lui nu era în faţă.

Purta un capot de mătase de culoare închisă. Un halat cu o croială masculină. În timp ce mergeam în urma ei, spre cameră, imaginea unui băiat cu păr negru, buclat, şi un spate puternic, mergând în faţa mea, m-a făcut să mă cutremur. Era o amintire a unui Martyn adolescent, într-un halat cadrilat, de culoare închisă, străbătând holul, în faţa mea, într-o noapte când m-am întors târziu de la o şedinţă, cu ani în urmă.

S-a răsucit pe călcâie şi imaginea a murit în clipa când

capotul i s-a deschis peste sânii goi. M-a condus la masă. Am folosit cordonul de mătase şi lenjeria neagră, lejeră, pe care o purta pe dedesubt, într-un tablou de mişcări şi restricţii deliberate care, în anumite momente, o lipseau pe sclava mea de vedere şi de vorbire. Nevăzut de ea, o puteam adora. Şi luându-i putinţa de a-şi exprima aprobarea, puteam repeta într-una cerinţele obsesiei mele erotice.

Când totul s-a terminat, am aruncat capotul de mătase peste picioarele pe care i le aranjasem cu atâta măiestrie, aşa cum, cu veacuri în urmă, pictorii acoperiseră goliciunea figurilor din Capela Sixtină. Sub învelişul de mătase, cu forţa ei ascunsă, zăcea nemişcată, urmărindu-mă cum mă învârteam prin cameră. Gânduri teribile şi spaime începuseră să mă bântuie din nou.

— Cine e Peter?

— Doar ţi-am povestit despre el.

— Ştiu. Dar actualizează-l, Anna. Actualizează-l pentru mine.

— De ce?

— Pentru că adevărul despre Peter, băiatul care a făcut dragoste cu tine în noaptea când a murit Aston, şi adevărul despre Peter, bărbatul cu care ai trăit şi cu care ai fost pe cale să te măriţi, constituie două adevăruri foarte diferite.

— Dar lipsite de importanţă pentru povestea pe care ţi-am spus-o.

— Povestea?

— Povestea pe care ţi-am spus-o.

— Pentru tine nu-i decât o poveste?

— Cum ar putea fi mai mult? Tu nu m-ai cunoscut pe atunci, şi nu i-ai cunoscut nici pe Aston, nici pe Peter. În faţa unei astfel de ignoranţe, vieţile altor oameni nu sunt decât nişte poveşti. Fotografiile pe care ţi le-am dat sunt ca nişte ilustraţii. Dacă mâine aş dispărea din viaţa ta, nu ţi-ar rămâne decât astea. Poze dintr-o poveste, gesturi îngheţate

într-o ramă.

— Bine, dă-mi o imagine nouă asupra lui Peter.

— Şchiopătează. Rău de tot. În urma unui accident de ski pe care l-a avut acum câteva luni.

— De unde ştii?

— Pentru că l-am văzut acum câtva timp.

— Am înţeles că e însurat.

— Da.

— Era singur când l-ai văzut?

— Da.

— Unde?

— La Paris.

Am ieşit din cameră. Am intrat în closet. Am vomitat. Mi-am spălat faţa; pe urmă mi-am înfăşurat un prosop în jurul taliei şi m-am întors, cu paşi lenţi, spre Anna. Coborâse de pe masă. Şedea pe un scaun lângă fereastră şi fuma o ţigară. Verdele întunecat al catifelei draperiilor se îmbina cu ceea ce vedeam acum că era un capot de mătase măslinie. Faţa ei şi buclele părului negru păreau o camee din Renaştere, alterată doar de nota discordantă a ţigării.

— La Paris. Povesteşte-mi.

— Martyn şi cu mine am plecat de la L'Hôtel. După masă l-am vizitat pe Peter. Martyn se dusese după cumpărături. M-am întâlnit cu el mai târziu.

Aşadar, în timp ce eu zăceam învăluit într-o ceaţă de beţie la L'Hotel, încercând să sesizez, să surprind cu simţurile prezenţa ei în cameră, ea dezertase, fusese cu Peter.

— Unde l-ai văzut?

— În apartamentul lui.

— Şi soţia lui?

— Era la New York. Sunt virtual despărţiţi.

— De unde ştiai că-i la New York?

— L-am telefonat lui şi mi-a spus.

— Înainte de a pleca la Paris?

— Da.

— Deci Martyn a plecat cu tine la Paris, convins că o să petreacă un weekend cu iubita lui. Am dreptate, nu?

— Da.

— Iar eu am plecat la Paris pentru că nu puteam trăi o zi fără să te văd. Şi tu, Anna, ai plecat la Paris ca să-l vezi pe Peter.

— Nu. Nu-i adevărat. Am vrut să plec la Paris cu Martyn. Tu m-ai urmărit. Aveai nevoie de mine. Am venit la tine.

— Şi Peter?

— Peter e mereu prezent, în fundal.

— O prezenţă care pândeşte de după colţ.

— Dacă ţii să-i spui aşa.

— De ce-i nevoie de o inchiziţie ca să se smulgă măcar o fărâmă de adevăr de la tine?

— Pentru că am observat că oamenii pun întrebări numai când sunt pregătiţi să audă răspunsurile pe care le primesc. Înainte de a întreba, de obicei ghicesc sau intuiesc adevărul. Dar nu sunt siguri. Când vor să ştie cu certitudine, numai atunci întreabă. E primejdios oricum.

— Primejdios? De ce?

— Pentru că detest să mi se pună întrebări. Pe de altă parte, mă străduiesc să nu mint. În noaptea asta ai venit pentru mine. Am fost aici; într-un fel, voi fi întotdeauna aici. Ce altceva mai contează? Dacă ţi-aş răspunde la fiecare întrebare pe care vrei să mi-o pui – ce-ai dobândi? Avem povestea noastră. Las-o în voia ei. Lasă-i pe toţi din viaţa mea în voia lor. Aşa cum fac şi eu cu tine. Nu te întreb niciodată despre Ingrid. Sau despre alte femei – au mai fost şi altele?

Am negat printr-o clătinare din cap.

— Noi doi ştim că ceea ce ni s-a întâmplat e minunat. Am ştiut chiar din secunda în care ne-am întâlnit. Nu ni se va mai întâmpla aşa ceva niciodată în viaţă. Dar să lăsăm lucrurile

în voia lor.

— Nu pot să te văd alături de Martyn. Pur şi simplu, nu pot. E imposibil. Când nu vă văd împreună, pot să-mi înlătur gândul din minte. Dar în seara asta… privindu-vă pe amândoi, m-a cuprins un acces de violenţă. Am simţit că l-aş putea ataca pe Martyn.

— Şi în schimb ai spart un pahar. Nu avea grijă, n-ai să comiţi niciun act de violenţă. Din punct de vedere fizic ai să te controlezi.

— De unde ştii?

— Din cauza legăturii dintre noi. Cu mine atingi limita extremă a făpturii tale. Nu poate exista un „mai departe”. Încearcă să nu mă vezi cu Martyn. Inventează un pretext şi ţine-te la distanţă.

M-am aruncat în genunchi în faţa ei.

— Anna, părăseşte-l pe Martyn. Termină cu el. Şi eu o s-o părăsesc pe Ingrid. Cu timpul, vom putea fi împreună în mod public, până atunci o s-o facem discret.

A sărit de pe scaun şi s-a îndepărtat de mine.

— Niciodată, niciodată! Niciodată n-am să fac una ca asta.

— De ce? Dumnezeule, de ce nu?

— Pentru că nu doresc de la tine mai mult decât am acum. Şi dacă am fi împreună, ai distruge şi ceea ce avem acum.

— Nu! Nu, n-ai dreptate.

— Văd pe faţa ta că ştii că am dreptate. Ai fi măcinat de îndoieli şi de temeri. Şi uneori ai fi îndreptăţit. De pildă, voi continua mereu să-l văd pe Peter. Poate că aş dori să mă văd şi cu Martyn. Eu nu-mi voi schimba felul în care îmi trăiesc viaţa. Am făcut făgăduieli pe care trebuie să le ţin. Am datorii de plătit oamenilor. Nu mă voi lăsa forțată să schimb ceva.

— Dar am să-ţi ofer această libertate. O vei avea. O să învăţ s-o fac.

— N-ai să poţi. Ai să trăieşti un infern pe care nu ţi-l poţi imagina. O cumplită agonie, durerea pentru Ingrid, pentru

Martyn, sentimentul tău de vinovăţie… şi toate astea pentru ce? Pentru nimic mai mult decât ai acum sau decât ai nevoie. Şi, cu timpul, ai să pui în primejdie şi ceea ce ai acum.

— Martyn ţi-a cerut să te măriţi cu el?

— Nu. Încă nu.

— Dar crezi că o să-ți ceară?

— Da.

— De ce vrei să te măriţi cu el?

— Pentru că Martyn nu-mi pune întrebări. Martyn mă lasă în voia mea.

— Asta-i tot ce ceri tu de la oameni? Pur şi simplu să te lase în voia ta?

— E o cerinţă dificilă. Până în prezent, Martyn e singura persoană care i-a putut face faţă.

— Mă rog, e limpede că eu nu pot.

Mi-am luat hainele şi m-am îmbrăcat în tăcere. Anna şi-a aprins o nouă ţigară şi a început să vorbească:

— Ceea ce există între noi există doar într-o unică dimensiune. A încerca să prinzi acest lucru în capcana vieţii obişnuite înseamnă a ne distruge pe amândoi. Pe mine n-ai să mă pierzi niciodată. Atâta timp cât trăiesc. N-ai să mă pierzi niciodată.

— Şi Martyn?

— Martyn nu va ști niciodată. Depinde de noi doi ca să nu afle vreodată. Ghiceşte el unele lucruri despre mine. Dar pactul dintre noi, felul de a ne trata unul pe celălalt, devine tot mai puternic. Şi totul va fi bine.

— Şi dacă te măriţi cu Martyn, noi unde o să ne putem întâlni?

— Cât simţ practic pentru o noapte ca asta!

Își întoarse capul spre mine, astfel încât în semiobscuritatea camerei faţa ei părea să plutească într-o mare de verde-închis, verdele draperiilor şi olivul lucios al gulerului. Arăta atât de puternică, atât de sigură de sine. Ca o

zeiţă în mâna căreia îţi puteai încredinţa destinul, convins că hotărârile ei vor fi drepte, că judecata ei va fi înţeleaptă. Urzeam planul unei vieţi de trădare şi înşelăciune care presupunea sfărâmarea unor tabuuri vechi de secole, precum şi cruzimea mai banală a adulterului. Şi ştiam amândoi că vom continua până la capăt. Plănuiam lumea noastră şi a celor apropiaţi nouă, încercând să-i imprimăm o aparenţă de ordine. O ordine care să ne îngăduie vitalul, arzătorul, structuralul haos al dorinţei.

— Am să cumpăr un mic apartament. Acolo o să ne întâlnim. Lasă totul în seama mea. Mie îmi vine mai uşor. Acum trebuie să pleci.

Când ne-am despărţit în faţa uşii mi-a zâmbit.

— Lasă lucrurile în voia lor.

Aproape că se revărsaseră zorii când m-am urcat în pat, lângă Ingrid.

— Îmi pare rău, am murmurat, John Thurler pur şi simplu m-a capturat – nu mai termina cu vorba – ştii cum e el.

Ingrid scoase un geamăt de compătimire şi, o clipă, deschise ochii pe jumătate. Apoi respiraţia ei îşi reluă ritmul normal. Zăceam în întuneric, întrebându-mă cum de mai pot măcar respira.

26

Am primit o scrisoare de la Martyn în care îmi mulţumeşte, în termeni fermecători, pentru contribuţia mea la capitalul depus în numele lui. Tu cunoşti condiţiile retragerii capitalului. Asta înseamnă că în curând vom auzi clopotele de cununie?

Edward îmi vorbea la telefon.

— Posibil.

— Ce păcat că Tom n-a apucat să-l vadă pe Martyn bărbat în toată firea. Ar fi fost mândru de el. Ştii, Tom îmi lipseşte

mult. A fost un om minunat, un caracter de bronz.

— Ştiu.

Faptul că menţionase numele tatălui meu îmi evocase brusc vremea adolescentei, când eram acel fiu i

Pe care-l uitasem demult. Vremea când eram fiul tatălui meu, precum şi tatăl fiului meu.

— Eu am fost foarte norocos, continuă Edward. Am văzut-o pe Ingrid fericită măritată, în toţi aceşti ani. Şi acum s-a ivit posibilitatea de a-l vedea şi pe Martyn însurat. Nu sunt prea sigur în privinţa Annei. Dar e clar că Martyn o iubeşte… aşa încât va trebui să manifest o atitudine mai caldă faţă de ea. Sally şi Jonathan alcătuiesc o pereche foarte drăguţă. S-ar putea să te pomeneşti în curând cu amândoi copiii căsătoriţi – ce părere ai?

Am încercat să adopt un ton relaxat şi mulţumit. Am scos chiar şi un chicotit în stilul lui Edward.

— Cum merg lucrurile în comisia aceea pe care o prezidezi?

— Aşa şi aşa.

— Eşti discreţia personificată, asta eşti. Ascultă ce-ţi spun eu, la viitoarea remaniere ai să te trezeşti promovat în funcţie. Tu eşti un gen de sfinx, chiar şi pentru mine. Dar lucrul ăsta îţi prinde bine, atitudinea ta semirezervată. Oamenii te plac. Au încredere în tine. Şi în zilele noastre, încrederea e un soi de miracol. S-ar zice că nimeni nu mai are încredere în nimeni. Mă rog, dacă până la urmă se va ajunge la o logodnă între Martyn şi Anna, aş vrea ca nunta să aibă loc la Hartley. Tu ce zici? Ştiu că de obicei nunta se ţine în casa părinţilor fetei. Dar părinţii ei sunt divorţaţi. Maică-sa e în America. E posibil că vând pielea ursului din pădure, dar îmi dau şi eu cu presupusul. Spune şi tu ceva.

— E o idee foarte frumoasă, Edward. Dar nu sunt nici măcar logodiţi.

— Da, da. Bine, atunci să organizăm petrecerea de logodnă

la Hartley. Izbucni în râs. Nu mă dau bătut, vezi? Ăsta-i cusurul vârstei, să ştii. Mă agăţ cu tot mai multă tărie de familia mea. Nu vreau să dau drumul frâului din mână. Ciudată mai e şi bătrâneţea. Ştiam eu dintotdeauna că o să vină, dacă o să am norocul să o apuc. Numai că n-o aşteptam atât de repede. Vezi tu… bătrâneţea vine prea repede. Acum trebuie să te las. Cred că eu şi Tom ne-am îngrijit cum se cuvine de viitorul lui Martyn şi al lui Sally. Ingrid va căpăta Hartley, desigur. Plus multe altele… mă rog…

— Edward, te rog! Te-ai purtat întotdeauna minunat cu noi şi cu copiii. Dar mai avem mulţi ani de trăit împreună. Anii se aştern în faţa noastră.

— Să sperăm. Regret că am căzut în sentimentalism. Dar ştii, mă emoţionează ideea că Martyn se va căsători. N-am vrut să-ţi vorbesc mai înainte despre lucrul ăsta, ştii însă, mă poartă gândul la pierderea mamei lui Ingrid. E încă o mare durere pentru mine. Ei, de data asta chiar că pun punct discuţiei. Ai grijă de tine.

— Şi tu, Edward. La revedere.

Am aşezat receptorul în furcă şi am încercat cu oarecare hotărâre să alung viziunea tatălui meu.

Părea să-mi spună: „Posibil că tu nu mai eşti un fiu, dar, pentru Dumnezeu, nu uita că ai un fiu”. „Ce faci? Ce fel de părinte eşti? Ai fost întotdeauna un fiu distant. Te-ai ţinut întotdeauna la depărtare de mama ta şi de mine. Şi un fiu rece ajunge inevitabil un tată rece.”

Poate că şi eu am avut un tată rece. Mi-a apărut viziunea chipului tatei întorcându-se dinspre mine. Şi m-am gândit că toţi anii lui de dragoste irosită îl striviseră.

27

Ne aflam în dormitor. Niciodată nu mă gândeam cu adevărat că acesta ar fi dormitorul nostru. În niciun caz nu-l

consideram ca fiind al meu. Era dormitorul în care Ingrid şi cu mine ne petrecusem toţi acei ani de căsătorie. – Încăperea care poate povesti adevărata istorie a unui bărbat şi a unei femei prinşi în straniul aranjament al căsniciei. Dar istoria asta nu are alţi observatori în afara participanţilor direcţi. Şi în cele mai multe cazuri, aceştia trebuie să se mintă singuri şi să se mintă unul pe celălalt. Tainele dormitoarelor zac îngropate sub straturi de timp şi de rutină, de copii, de muncă, de sindrofii, de boli şi de miriade de alte ritualuri şi întâmplări cu care ne domolim suferinţa.

Ingrid şedea în faţa măsuţei de toaletă şi îşi aplica un strat de cremă pe faţă şi pe gât. Avea mare grijă să nu-şi păteze fâşiile de satin care-i împodobeau umerii palizi, delicaţi.

„Blondele au pielea uscată”, era unul dintre adevărurile absolute ale vieţii, gravat în mintea ei. Deşi Ingrid nu era nicidecum o femeie frivolă, ritualul acesta de seară şi de dimineaţă devenise vital pentru ea. Nu sărise peste el nici măcar o singură dată. Priveliştea familiară a masajului facial era întotdeauna însoţită de reiterarea adevărului esenţial: „Ştiu că e plictisitor, dar blondele au pielea uscată”.

— M-a sunat Wilbur ca să ne mulţumească pentru cina pe care i-am oferit-o. Îl găsesc fascinant. Ţie cum ţi se pare? întrebă Ingrid.

— Scrie mai bine decât vorbeşte.

— Da? Eu l-am găsit extrem de interesant.

— Nu ştiu. Mie mi s-a părut banală toată vorbăria aceea despre gloria adevărului şi aşa mai departe.

— L-a plăcut enorm Martyn. Crezi că Martyn o să ajungă scriitor? Mi se pare extraordinar că nouă nu ne-a suflat o vorbă despre aşa ceva. Vreau să spun că noi nu l-am fi presat în niciun fel. Eu una sunt foarte mulţumită.

— Poate că a spus-o doar ca să-l impresioneze pe Wilbur.

— O, nu! Martyn nu ţine să impresioneze pe nimeni. Poate că numai pe Anna. Wilbur zicea că mama Annei va fi foarte

încântată să afle că fata arată atât de bine şi de fericită. Din câte am înţeles, mama şi fiica nu sunt prea apropiate. Ce noroc am avut noi cu copiii noştri! Ca să fiu sinceră, îndoielile noastre în legătură cu Anna – diferenţa de vârstă şi celelalte – sunt, într-un fel, meschine. Şi ce dacă-i mai mare ca el şi e puţin sofisticată? Martyn s-ar fi putut îndrăgosti de o fată mult mai nepotrivită. Ce părere ai?

— Da. Cred că noi am fost binecuvântaţi.

— În orice caz, m-am hotărât să las la o parte îngrijorările şi să mă străduiesc să o cunosc mai bine pe Anna. Până acum am fost cam rece cu ea, nu găseşti?

— Te-ai arătat întotdeauna foarte drăguţă.

— Da, ştiu. Dar „foarte drăguţă” nu-i totuna cu a fi într-adevăr prietenoasă, nu-i aşa? Deşi, poţi fi vreodată într-adevăr prietenoasă faţă de soţia fiului tău?

— Încă nu sunt căsătoriţi, ştii. Nu sunt nici măcar logodiţi.

— Da. Dar știi foarte bine ce vreau să spun. Pentru bărbaţi e greu să înțeleagă. Ei nu încearcă același sentiment de pierdere când li se însoară un fiu. Poate că tu eşti puţin gelos pe prietenul lui Sally, pe Jonathan?

— Nici nu mă gândesc la el.

— Hmm! Ăsta-i necazul cu tine. Uneori dai impresia că nici nu te gândeşti la copii… la viitorul lor… la relaţiile lor.

— Nu fi proastă.

— Remarca pe care ai făcut-o în legătură cu prietenul lui Sally e tipică pentru tine. Dacă eu nu te-aş pisa într-una cu Anna, probabil că nici ei nu i-ai acorda nici cel mai mic gând.

Stăteam cu spatele la Ingrid. Am închis ochii. M-am simţit brusc năpădit de ruşine pentru josnicia înşelătoriei mele, pentru cruzimea felului în care încercam să scap. Nu mă puteam mişca, nu puteam răspunde.

— Iubitule? Iubitule, nu te simţi bine?

M-am răsucit pe călcâie și mi-am dat seama că Ingrid îmi văzuse spatele în oglindă. Poate că ceva din linia umerilor

sau a trupului meu mă trădase. În mod cert, faţa pe care a văzut-o în oglindă, când m-am întors spre ea, aparţinea unui om lovit de o mare amărăciune.

Ochii lui Ingrid se umplură de dragoste când veni lângă mine. Apropierea ei fizică şi vina care mă devora stârniră în mine furia. Urâtă şi ameninţătoare, faţa mea reflectată în oglindă mă ţintuia.

— Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat? strigă Ingrid.

— Nimic. Nimic. Ravagiile vârstei, presupun. Brusc, m-am simţit bătrân.

— Vai, iubitule! Asta-i din cauza gândului că copiii sunt în pragul căsătoriei. Nu eşti bătrân. Eşti încă bărbatul cel mai atrăgător pe care-l cunosc.

Era foarte aproape de mine. Trupul ei, conturat de satinul rochiei de casă, se lipise de mine într-o îmbrăţişare familiară. Mi-am rezemat mâinile pe umerii ei şi, lăsând între noi prăpastia câtorva centimetri, am sărutat-o pe frunte. Pe urmă m-am îndepărtat. Era o respingere. O ştiam amândoi.

— Există ceva ce-mi ascunzi?

Îmi puse întrebarea fără să se uite la mine, în timp ce-şi ungea mâinile cu cremă.

— Bineînţeles că nu.

— Te îngrijorează ceva? Comisia poate…

— Nu! Nu-i nimic. Ingrid, îmi pare rău. Pur şi simplu m-am simţit dintr-odată bătrân şi obosit. Acum mi-a trecut. Cobor la mine în birou să citesc puţin. Am şi câteva hârtii de rezolvat. Urc mai târziu la culcare.

O expresie de mânie fulgeră între noi. M-am făcut că n-o văd şi am ieşit din cameră. Jos, în birou, mi-am turnat un pahar de whisky. Era necesar să găsesc un mijloc care să ne împingă rapid spre genul de căsnicie pentru care fusesem destinaţi. O căsnicie cu un contact fizic din ce în ce mai diminuat, care să nu stârnească nici comentarii, nici ruperi de inimă. Căsătoria noastră nu fusese niciodată însufleţită de

pasiune. De bună seamă exista o cale de a accelera ruta deja bine stabilită către celibatul în doi.

Trebuia să fac ca acest lucru să se întâmple. Nu mai puteam suporta apropierea fizică a lui Ingrid. Ardoarea după Anna îmi frământa făptura. De parcă Ingrid încercase să invadeze spaţiul umplut de fantoma Annei. Atmosfera încărcată de agresivitate mă îmbolnăvise. „Ai să te îmbolnăveşti şi mai rău, îmi spunea o voce lăuntrică. Ştii bine. Nu-i aşa? Da, doctore. Doctore, vindecă-te întâi pe tine!” Am zâmbit sec când mi-am adus aminte de vechea deviză. Poate că aveam nevoie să fiu pedepsit? După ce am luat hotărârea definitivă de a sacrifica în continuare fericirea lui Ingrid, m-am apucat să-mi rezolv hârtiile.

A doua zi dimineaţa, micul dejun s-a desfăşurat monosilabic, într-o atmosferă de răceală. Dar, spre ruşinea mea, grija lui Ingrid faţă de mine triumfa constant asupra dorinţei ei de a mă pedepsi.

Am rămas impasibil. Eram preocupat să menţin între noi o distanţă care să permită închegarea unui nou tipar conjugal. Un lucru bine gândit, această atentă subminare a temeliilor unei căsnicii.

— Vreau să organizez petrecerea pentru ziua de naştere a tatei, pe data de douăzeci. M-am gândit că ar fi foarte plăcut să sosim cu toţii la cină cu o seară înainte, şi să rămânem până după prânzul de duminică. O să vorbesc cu Ceci. Eu o să schiţez meniul pentru prânz. Pe urmă, Sally şi cu mine o s-o ajutăm pe Ceci să prepare totul. Şi apoi, desigur, ne-ar putea da şi Anna o mână de ajutor.

Această domesticire a Annei mi s-a părut că face parte dintr-un complot al lui Ingrid. Nu-şi dădea oare seama de discordanţa prezenţei Annei într-o bucătărie? Am avut o viziune a celor patru femei. Ceci, Ingrid, Sally, toate harnice şi pricepute, pe terenul propriu, şi Anna, ţesându-şi misterul şi forţa la bucătărie. Anna, care impregna totul cu o aură

feminină de altă natură, infinit mai seducătoare decât farmecul solicitudinii şi bunătăţii. Celelalte femei nu erau decât nişte figuri de carton, Anna singură era reală scăpărătoare şi primejdioasă.

— S-ar putea ca eu să ajung ceva mai târziu. O să verific la birou, dar cred că pentru prânzul de duminică voi fi liber.

— Bine. Sunt sigură că tata o să fie încântat. Despre cadouri discutăm mai târziu.

Îşi consulta ceasul. Ingrid ţinea ca ea să pună capăt discuţiei. O răzbunare pentru seara trecută.

— Trebuie să plec.

M-am îndreptat spre ea ca să-i depun obişnuitul sărut pe obraz. Dar mi-a adresat un zâmbet scurt şi, când şi-a întors capul, buzele mele i-au atins părul. Poate că şi mutarea de la piele la păr înseamnă o subtilă schimbare a ritualului, pe drumul tot mai lung al despărţirii trupurilor noastre.

În maşină mi-am adus aminte că Hartley fusese locul unde îi cerusem lui Edward permisiunea de a mă căsători cu Ingrid. Cu secole în urmă. Îmi răspunsese un „da” fatal, care a dus la naşterea lui Martyn şi a lui Sally, la ani şi ani de pace şi de mulţumire, de noroc şi prosperitate.

Şi Hartley avea să capituleze în faţa Annei. Iar toate asociaţiile pe care le stârnea în mintea mea se vor altera pe vecie. Zidurile şi grădinile, până acum neştiutoare de prezenţa ei, întreg acest îndrăgit domeniu al lui Ingrid va trebui să i se supună Annei.

Am sunat-o. Era devreme, era acasă.

— Hartley!

— Da, ştiu. Ar fi fost imposibil să spun nu. Anna făcu o pauză. Nu cred că ţi-am vorbit, dar săptămâna viitoare va trebui să plec din Londra, până joi seara.

Am tăcut. „Nu o întreba unde! Nu te amesteca!” îmi porunceam singur.

L-am auzit râsul, de parcă îmi citise gândurile, şi apoi

explicaţiile:

— Trebuie să plec la Edimborough pentru un articol pe care-l scriu, asta-i tot.

— Bine. Şi comisia mea se află în stadiul rapoartelor. E nevoie să pregătesc nişte documente finale.

— Se pare că viaţa merge înainte.

— Trebuie să acordăm faţadei atenţia cuvenită.

— Graniţele exterioare ale lumii noastre trebuie consolidate. Numai în felul ăsta va putea continua viaţa noastră secretă.

— Ne cunoaştem foarte bine unul pe celălalt.

— Ne cunoaştem, într-adevăr.

— La revedere. Până la Hartley.

— Până la Hartley – la revedere.

28

Hartley nu m-a prins niciodată în mrejele sale.

Era căminul lui Edward. Locul unde se născuse Ingrid şi unde îşi petrecuse copilăria. Locul unde călărise şi pescuise împreună cu Edward, în timpul vacanţelor. „Uite, aici am căzut de pe cal. Tata a crezut că am murit, dar n-am avut decât nişte vânătăi. Acolo îmi plăcea să mă tolănesc şi să visez la viitor. Aicea, îndărătul boschetului de trandafiri, am primit primul sărut de la prietenul meu.” Ascultasem toate aceste amintiri visătoare cu o politeţe care ar fi trebuit să mă pună pe gânduri. Un bărbat îndrăgostit nu ascultă cu asemenea detaşare poveştile din copilărie ale iubitei lui. Şi nici nu se uită cu atâta răceală la casa care i-a adăpostit copilăria.

Sâmbătă seara, în timp ce mă apropiam de Hartley, în maşină, încercam să-l văd cu ochii cu care avea să-l vadă Anna, pentru prima oară.

Dincolo de porţile de fier forjat, se întinde o alee lungă

care duce la fațada gotică, din piatră cenușie. Ușa masivă din lemn de stejar, în jurul şi deasupra căreia Edward a făcut să se caţere iedera, îți înfățişează o confortabilă soliditate. Din momentul în care intri şi închizi uşa în urma ta, pereţii lambrisaţi și ferestrele înalte, zăbrelite, îți impun propriul lor ritm liniştit. Marea scară din stejar sculptat îți dă impresia că separă cu tărie noaptea de zi, astfel încât fiecare dintre ele să-şi poată gusta din plin farmecul propriu.

Salonul dă la sud spre o pajişte cu aspect convenţional. Îndărătul acesteia se întind, cât vezi cu ochii, pământurile lui Edward, priveliște menită să-i flateze setea de stăpânire.

Sufrageria, cu bufetul din mahon încărcat de argintărie, pare să ilustreze profunda zicală englezească: „Hrana o fi ea un lucru necesar, dar e lipsită de importanță”. Deşi alese şi gustoase, nu mâncărurile constituiau atracţia de frunte a unui weekend la Hartley. Sufrageria greoaie, neîmbietoare, ar fi sfidat orice ambiţie culinară.

Biblioteca e ticsită cu cărţi care ar pune în încurcătură un european cultivat. Tratate de vânătoare, cărţi despre drumurile de ţară, unele biografii în general ale unor eroi militari – câteva cărţi de istorie. Niciun clasic, niciun poet, niciun roman. Fotoliile te îmbie să te tolăneşti în ele şi sunt plasate îndărătul unor mese încărcate cu reviste specializate în viaţa la ţară: adevărata lectură a casei.

Singura încăpere de la parter în care m-am simţit vreodată bine este salonul. În bucătărie nu am intrat niciodată. Ceci, bucătăreasa, deţine guvernarea supremă a acestui domeniu.

Scara duce la un palier spaţios, cu două coridoare. Unul dintre coridoare trece pe lângă patru dormitoare şi sfârşeşte la uşa mare a camerei lui Edward, situată la capăt.

Al doilea coridor, mai scurt, lambrisat, trece pe lângă alte două dormitoare şi sfârşeşte, la capăt, cu uşa masivă, de stejar, a camerei care, de-a lungul anilor, ne-a fost oferită

mie şi lui Ingrid.

Dormitoarele, toate lambrisate şi, uneori, precedate de două-trei trepte în faţa uşii, sunt, într-adevăr, încântătoare. Fiecare dintre paturi are câte o cuvertură şi perne asortate brodate în câte un model floral diferit. Au fost brodate, cu mulţi ani în urmă, de mama lui Ingrid.

Cu timpul, dormitoarele au luat numele florii sau plantei brodate pe cuvertură: camera trandafirilor, stânjeneilor, margaretelor.

Cunoşteam foarte bine casa, cu camerele ei, cu grădinile ei, şi totuși Hartley nu se lipise niciodată de sufletul meu. După treizeci de ani, rămăsesem doar un simplu vizitator la Hartley. Oare şi Anna va rămâne la fel de impermeabilă în faţa farmecului locului?

Am oprit maşina. Reveria mea luase sfârşit. Ingrid, Sally şi Jonathan veniseră să mă întâmpine pe alee.

— Edward vorbeşte la telefon în camera lui. Ai călătorit bine?

— Îhm. Foarte repede.

— Anna şi Martyn vor sosi mai târziu. Anna are de terminat ceva la redacţie, l-am cerut lui Caci să amâne cina până la nouă şi un sfert. Să sperăm că până atunci sosesc şi ei.

— Bună seara, domnule.

Am dat din cap în direcţia lui Jonathan şi, pentru moment, am hotărât că nu e cazul să folosesc numele lui de botez.

Ingrid şi-a vârât braţul pe sub braţul meu, în timp ce intram în hol, în urma lui Sally şi a lui Jonathan.

— Edward i-a aranjat pe tineri în dormitoarele de pe coridorul lui, departe de părinţi. Iar pe coridorul nostru, dormitoarele sunt goale. Şmecheră combinaţie, nu?

— Foarte şmecheră.

— Vino sus să te schimbi.

Camera noastră era a trandafirilor. Cuvertura, brodată în

roşu, alb şi roz, constituia un puternic memento al zilelor irosite şi, când am intrat, avea un aer de acuzatoare inocenţă.

L-am găsit pe Edward în salon, când am coborât.

— Ce frumos din partea voastră, a tuturor! exclamă el. Nu pot să spun cât de mult vă apreciez iniţiativa. La vârsta mea, sărbătorirea zilei de naştere nu mai înseamnă mare lucru. Totuşi, împlinirea a şaptezeci şi patru de ani e ceva.

— Sigur că da.

Arăta bine. Avusese întotdeauna un soi de strălucire, un ten de nuanţă roşcovană, care, la bătrâneţe, îi stătea foarte bine.

— Bei ceva?

— Mulţumesc, un whisky, te rog.

— Ingrid îmi spune că Anna şi Martyn vin mai târziu.

— Da.

— Drăguţ din partea ei că a acceptat să vină. Cred că-i destul de plicticos pentru ea. La fel şi tânărul lui Sally, sunt realmente mişcat că au făcut asemenea efort.

— Prostii, Edward. Ştii bine că eşti favoritul tuturor vârstelor.

— Aşa să fie? Mie mi-a plăcut întotdeauna să mă menţin în contact cu tinerii. Asta îţi dă un sentiment de continuitate. E minunat să ai strănepoţi. Crezi că eu am vreo şansă înainte de a da ortul popii?

— Edward, îţi doresc să ai stră-strănepoţi.

— Ah, mereu diplomat!

Ingrid apăru în uşă:

— Au sosit. Mă duc s-o anunţ pe Ceci. Or să facă o baie rapidă, or să se schimbe şi pe urmă luăm cina. Sincronizare perfectă.

Anna purta pantaloni. Gri şi făcuţi de comandă, înfăţişarea aceasta neformală, de weekend la ţară, o transforma într-un fel. După schimbul de saluturi, a urcat în camera ei. Mai

târziu a coborât într-o rochie albastru-închis, pe care i-o cunoşteam; totuşi continua să arate diferit. „E stingherită, încordată”, mi-am spus. Niciodată până atunci nu o văzusem pe Anna stânjenită.

Cina s-a desfăşurat oarecum în linişte. Toţi se simţeau obosiţi de drum. Era un moment prielnic amintirilor.

— Anna, ce amintiri păstrezi de acasă?

— Foarte puţine. Noi eram mereu pe drumuri.

— Eu nu-mi pot aminti de vreun moment din viaţă fără Hartley, spuse Ingrid.

— Şi Anna are amintiri, interveni Martyn precipitat. Dar sunt mai variate – aproape impresioniste. Amintirile mele şi ale lui Sally sunt legate de Hartley şi Hampstead.

— Nu ţi-a fost greu în copilărie? Mereu în altă parte? întrebă Sally.

— Totul era foarte variat, aşa cum a spus Martyn. Copilăria mea a fost într-adevăr o serie de impresii… de ţări, de oraşe, de şcoli.

— Şi de întâlniri şi de despărţiri, adăugă Martyn, aruncându-i Annei un zâmbet de compătimire care părea să spună: „Te înţeleg, dar acum nu mai eşti singură”.

M-am uitat fix la argintăria de pe bufet şi am dorit din toată inima ca cina să se sfârşească odată. Mi-am spus că aş fi putut să evit toate aceste neplăceri. Aş fi putut inventa nişte pretexte – plauzibile. Dar am vrut să mă aflu acolo. A trebuit să mă aflu acolo.

— Martyn şi cu mine am fost norocoşi, urmă Sally. O viaţă tihnită la Londra. O sumedenie de vacanţe la Hartley.

— Şi în acelaşi sat din Italia, vară de vară, adăugă Martyn. Repetarea ritualurilor poate constitui un fel de balsam pentru suflet. Sunt de acord cu Sally. Noi am avut copilării idilice… din multe puncte de vedere.

— Nu din toate punctele de vedere? întrebă Ingrid râzând.

— O, fiecare copil ingrat are o întreagă listă a modurilor în

care părinţii l-au deziluzionat. Lista mea e destul de scurtă.

— Dă-i drumul, interveni Edward. Haide că ne-ai fascinat pe toţi. Ce-i pe lista ta? Te-au bătut în secret?

Edward îşi freca mâinile de veselie.

— În viaţa părinţilor mei a fost prea multă ordine… o lipsă de haos şi de pasiune.

Faţa lui Martyn deveni nemişcată, de parcă-şi rumega cuvintele. Glasul îi era alb. Este felul în care ne revelăm de cele mai multe ori durerile lăuntrice. Efortul de a ne înfrâna răpeşte cuvintelor culoarea şi expresia. Ne-am uitat unul la celălalt peste masă. Un tată care nu izbutise să-şi cunoască fiul. Un fiu care credea că-şi cunoaşte tatăl.

— Mă rog, sparse Jonathan tăcerea. Dacă voiai haos şi pasiune ar fi trebuit să trăieşti în casa noastră. Tatăl meu era un gentleman perfect. Dar nu-i un secret pentru nimeni că era un mare afemeiat. El şi mama aveau cele mai cumplite certuri. Totuşi, mama a rămas alături de el. Bănuiesc că de dragul meu şi al surorii mele. Acum sunt amândoi foarte fericiţi. Dar el a fost o bună bucată de vreme bolnav. Ştiu că ceea ce spun poate să pară crud, dar mama se bucură de slăbiciunea lui. Iar el s-a lăsat cu totul în mâinile ei, ca un copil cuminte faţă de o infirmieră inimoasă.

— Ah, cum lucrează timpul asupra tuturor tinerilor! Ah, tineri nesăbuiţi! oftă Edward. Ce mai poveşti aş putea şi eu să vă înşir!

— Anna, înainte de a te cunoaşte pe tine, Martyn era cocoşul oraşului, se amestecă Sally.

— Am auzit, răspunse Anna zâmbind.

— Da? De la cine?

— De la Martyn.

— Aha! Ai făcut mărturisiri complete, da, Martyn?

— Nicidecum, îl apără Anna. Şi n-am fost deloc surprinsă. Martyn e un tânăr foarte atrăgător.

— E extraordinar de frumos, preciză Ingrid. Iar eu sunt o

mamă mândră. Şi acum aş propune să mergem devreme la culcare. Mâine cineva îşi sărbătoreşte ziua de naştere.

Ingrid îl sărută pe Edward.

Pe palier, schimbul de „noapte-bună – somn uşor” a sunat puţin stingherit. Dormitorul Annei se afla la capătul coridorului lui Edward: camera zambilelor. Lui Martyn i se dăduse camera de alături: a iederii.

— Pe vremuri gândeam că toată florăria asta e prea dulceagă şi feminină. Pe urmă Edward mi-a explicat cu cât sârg și cu câtă dragoste au fost brodate fiecare cuvertură și fiecare pernă. Şi acum văd în ele un tribut de dragoste adus de bunica.

Ingrid îl mângâie pe obraz.

— Ce bun eşti, Martyn! Şi acum, la culcare: Noi suntem dincolo, la capătul coridorului. Le zâmbi tuturor. Un zâmbet conspirativ care părea să spună: „Faceţi ce credeţi, dar să nu deranjaţi pe nimeni”.

Ne-am întors și am intrat în dormitorul nostru. Eram copleșit de o senzaţie de umilinţă pe care nu o mai încercasem până atunci. Îmi simțeam trupul greoi și stângaci. Am închis ușa în urma noastră și m-am sprijinit de ea.

— E un aranjament cam jenant, i-am spus lui Ingrid cu sarcasm.

— Jenant! Jenant! Ce cuvânt ţi-a venit să foloseşti! Noi doi facem parte din altă generaţie. E de la sine înțeles că tinerii aveau nevoie să ştie că nu ne aflăm prea aproape de ei. Pe de altă parte, nu vreau ca Edward să se simtă prost, de aceea le-am dat camere separate. Oricum, nu ştiu cât de departe au ajuns lucrurile între Jonathan și Sally. Aranjamentul ăsta evită situaţiile tensionate. Cu Anna și cu Martyn e desigur altceva.

— S-ar zice că în ultima vreme ai prins mare drag de Anna.

— *Force majeure,* iubitule.

Ingrid începuse să se dezbrace. În mijlocul ritualului de la măsuţa de toaletă şi al aplicării cremelor se opri brusc şi-mi spuse:

— Între noi doi se întâmplă ceva. Nu înţeleg ce anume. Dar să nu-ţi închipui că nu sunt conştientă. Ştiu bine că mi-ai fost întotdeauna credincios şi că acum nu ai o aventură. Noi doi nu ne-am descărcat niciodată sufletele unul faţă de altul, aşa încât am să aştept cu răbdare. Sună arogant din partea mea? Mă refer la certitudinea că nu ai aventuri. Nu e vorba de aroganţă? Fidelitatea ta e extrem de importantă pentru mine. Eu nu m-aş putea comporta ca Jane Robinson. Ce a spus Martyn în legătură cu lipsa de haos şi de pasiune… mă rog, tocmai acest lucru mi s-a părut atrăgător la tine. Şi încă mi se pare. Totul s-a desfăşurat într-un fel foarte potrivit pentru noi. Nu eşti de acord?

— Oh, Ingrid. Draga mea, îmi pare foarte rău. Ştiu că cele ce-ţi spun par un oribil clişeu, dar am o problemă şi trebuie s-o rezolv singur. Tu eşti destul de înţeleaptă încât să mă laşi s-o descâlcesc de unul singur, pe timpul meu.

Privirile ni s-au întâlnit. Am reuşit amândoi să ne ferim ochii la timp, înainte ca adevărul să poată fi citit de fiecare dintre noi. Intimitatea eliptică este legământul marital care asigură relaţiile de buni parteneri. Legământ pe care aceştia îl onorează îndărătul uşilor închise ale dormitorului unde, captivi în cearşafurile mototolite ale dorinţei fanate, îşi extrag firava plăcere la care au dreptul. Şi se amăgesc singuri că nu au fost traşi pe sfoară în acest joc de ruletă al pasiunii lipsite de pasiune. E o moştenire care se transmite de ia o generaţie la alta. Sacra legătură a căsătoriei.

Stăteam întins alături de Ingrid care adormise. Furia şi ura se încleştau în mine, ca doi şerpi şuierători. Şi limbile lor îmi şuşoteau: „Du-te şi ia-o!” „Du-te şi ia-o!” „Ia-o de aici”, îmi şuşoteau. Determin-o să vină cu tine. Determin-o să-l

părăsească pe Martyn… în noaptea asta! Renunţă la tot. Acum!” Simţeam nevoia să mă zvârcolesc, să mă răsucesc, să mă încaier cu obscenităţile şerpilor. Dar am rămas tăcut şi nemişcat alături de frumoasa mea soţie adormită.

La ora două am simţit că nu mai pot răbda. M-am sculat. Când am deschis uşa, am văzut-o pe Anna stând în picioare în faţa uşii unuia dintre dormitoarele goale de pe coridorul nostru. Camera măslinilor. Mi-a făcut semn cu mâna şi mi-a zâmbit slab. Când am intrat în cameră mi-a şoptit:

— Am ales dormitorul ăsta pentru că simbolizează pacea. Mă întrebam dacă ai să vii. Mi-am dat seama de suferinţa ta.

M-am lipit de ea, disperat. Şi-a dus mâna la burtă şi mi-a murmurat.

— Nu. În seara asta sângerez.

Apoi s-a lăsat în genunchi în faţa mea, cu buzele desfăcute, gura larg deschisă, aşteptând. Am adorat-o. Capul îi era răsturnat pe spate, ochii închişi, de parcă executa un ritual de genuflexiuni.

Am plonjat în ea. M-am consumat. Într-un anumit fel. Apoi am deschis ochii şi m-am uitat la trăsăturile ei uşor mutilate de faptul că-i forţasem gura. Stors de buzele ei, m-am gândit la deznădejdea plăcerii. Eram încă prins în capcana propriului meu trup.

Camera era scăldată în clar de lună. Când s-a îndepărtat de mine, mi-a şoptit:

— Azi i-am spus „da” lui Martyn. Mâine la prânz va anunţa oficial familia. Vrea să facă din acest anunţ o sărbătoare în familie. Va fi foarte greu pentru tine. Dar te rog să ţii minte că eu sunt tot ce ai tu nevoie să fiu. Tu trăieşti în mine. Îşi mângâie gura cu mâna şi adăugă:

— Adu-ţi aminte – totul, totdeauna. După care se strecură afară din dormitor.

Mi-am înclinat capul, în camera întunecată. Aveam senzaţia că o povară grea fusese agăţată de umerii mei.

Cuvertura şi pernele brodate cu ramuri de măslin îmi umpleau ochii. Conştient de pacea şi de frumuseţea lor, m-am trântit peste ele. Un crâng înverzit, în clarul de lună. Am simţit cum furia şi ura mă părăsesc. Da, eram în stare să-mi port povara. Voi izbuti să duc la capăt „totul, totdeauna”.

După un timp, nu ştiu cât de lung, m-am furişat îndărăt în pat, lângă Ingrid, şi am dormit adânc. Dimineaţa ştiam că nu vreau să o văd pe Anna şi că voi avea nevoie de timp până când să pot da ochii cu Martyn. Începea o viaţă nouă. O viaţă în care Anna şi Martyn vor alcătui, formal, un cuplu. Era necesar să învăţ să port povara acestei realităţi. Apăsarea pe care o simţeam între umeri îmi dădea a înţelege că hotărâsem să port în spate o cruce. Alţii îşi ascund durerea în fluxul sângelui ori în intestine sau poate că le ţâşneşte la suprafaţă prin piele, ca un stigmat cotidian. O poză din copilărie, pe care o văzusem la guvernanta mea catolică, şi anume una din imaginile sfinte reprezentând crucea purtată pe drumul Golgotei, devenise acum, după atâţia ani, simbolul chinului meu sufletesc.

— Eu o să iau în fugă la bucătărie un ceai cu puţină pâine prăjită şi pe urmă fac o plimbare. După aceea o să lucrez până la ora mesei. Te supără?

— Asta pentru că la Hartley micul dejun se poate lungi până la prânz.

Ceci se afla în bucătărie. Îmi aruncă o privire dezaprobatoare când mă văzu bându-mi ceaiul cu pâine prăjită în picioare, lângă masă. Pe urmă, când am auzit râsul lui Sally venind din sufragerie, am deschis uşa bucătăriei şi dus am fost.

M-am plimbat prin grădina împrejmuită a bucătăriei. Ordinea ei perfectă m-a făcut să-mi spun că natura sălbatică poate fi îmblânzită şi făcută să lucreze în folosul nostru. Am ieşit în câmp unde, cândva, poneii aparţinând lui Ingrid şi mai târziu copiilor noştri păscuseră molcom. Tot ce vedeam,

grădina, păşunile, pârâiaşul aproape secat, îmi vorbeau despre o viaţă de care mă despărţisem pentru totdeauna.

Cine fusese acel tânăr care se plimbase cândva chiar pe acest câmp, făcându-i curte lui Ingrid? Unde era tatăl care-i fotografiase pe Sally şi pe Martyn în timp ce-şi călăreau cu mândră stângăcie poneii?

Am izbutit să mă reîntorc în camera mea fără să fiu nevoit să spun cuiva vreun bună dimineaţa. Am lucrat pe hârtiile mele şi m-am străduit să-mi adun forţele pentru masa de prânz.

— În sănătatea lui Edward, am toastat eu, cel dintâi. La mulţi ani, până la adânci bătrâneţi, din partea noastră a tuturor.

— În sănătatea lui Edward!

Toată lumea a ridicat paharele. Anna s-a uitat cu nervozitate la Martyn. Acesta s-a ridicat să vorbească.

— Bunicule… şi voi toţi… am ceva să vă spun. Anna şi cu mine ne-am gândit că ar fi potrivit ca în onoarea zilei de naştere a bunicului… să vă anunţăm logodna noastră. Mamă… tată!

Se uită la noi, emoţionat, rugător, frumos. În ochi îi licărea şi o subtilă undă de triumf.

— Bine, bine… bolborosi Ingrid, ce minunat! Felicitări, Martyn, Anna, sunt atât de fericită pentru voi!

— Martyn, nici nu pot să-ţi spun ce înseamnă acest lucru pentru mine, începu Edward. Şi încă de ziua mea. E înduioşător, băiete, de-a dreptul înduioşător. Apoi, mutându-şi privirea spre Ingrid: Martyn a fost întotdeauna un suflet duios. Aţi făcut bine, draga mea, continuă, adresându-se Annei. Nu te superi că-ţi spun lucrul ăsta, nu-i aşa? Dar să ştii că nepotul ăsta al meu e un om cu totul special. Şi ia seama… e şi foarte norocos. Eşti o fată bună… am gândit lucrul ăsta din prima secundă când te-am întâlnit.

Sally sărise de pe scaun şi îşi azvârlise braţele în jurul

gâtului fratelui ei.

— Felicitări, la amândoi. Ce veste măreață!

Jonathan interveni cu un:

— Bine lucrat, Martyn! Mă rog, se vedea de la o poştă că aşa or să evolueze lucrurile. Ce ți-am spus eu, Sally? Mereu ziceam că Anna şi Martyn sunt făcuţi unul pentru altul. Am văzut din capul locului. Ifosele astea superdistante ale voastre nu m-au amăgit niciun minut pe mine. Am văzut eu că vă sfârâie călcâiele la amândoi. N-am avut nicio îndoială că sunteţi îndrăgostiţi până peste cap unul de celălalt.

„Spune și tu ceva! Ești singurul care încă n-a vorbit. Spune ceva, chiar acum!" Mintea mi-o luase razna.

— Martyn!

— Tată!

— Ce poate spune un tată într-o astfel de ocazie? E o zi stranie şi minunată. Cele mai bune urări pentru amândoi.

Probabil că reuşisem să vorbesc firesc pentru că mi-a răspuns zâmbind:

— Mulţumesc, tată.

— O să vă căsătoriţi aici, la Hartley? Trebuie să…

— Tată! De-abia şi-au anunţat logodna. S-ar putea ca şi părinţii Annei să aibă ceva de spus. De obicei părinţii miresei…

— Da, ştiu toate astea. Dar cum mama Annei locuieşte în America, m-am gândit că…

— O să fie foarte plăcut să facem proiecte, îl linişti Ingrid.

— Şi când vă gândiţi să fie nunta? Aţi fixat data?

— Vag, răspunse Anna.

— Cât mai curând posibil, o corectă Martyn. Ne-am gândit s-o facem peste trei luni. E în regulă?

— Peste trei luni? Asta înseamnă destul de repede.

Ingrid îşi şi făcea planuri de nuntă.

— De fapt, ne-am gândit să fie ceva foarte liniştit şi restrâns. Anna detestă nunţile cu tam-tam.

— Zău? făcu Ingrid încercând să-şi ascundă dezamăgirea din glas.

— O nuntă liniştită, numai cu familia.

— Familia! Dumnezeule mare! Trebuie să-ţi anunţi părinţii, Anna! Şi trebuie să-i cunoaştem şi noi cât mai curând.

— Aş vrea să le telefonez, dacă-mi daţi voie, se adresă Anna lui Edward.

— Desigur, desigur.

— Eu aş fi vrut să procedez cum scrie la carte. Ştiţi, să le cer părinţilor ei permisiunea de a mă căsători cu Anna şi aşa mai departe. Dar ea mi-a spus că nu-i nevoie. Aşa, încât, iată-ne, bunicule, întrerupându-ţi ziua de naştere.

— Chiar că mi-aţi întrerupt-o! îl zeflemisi Edward, prefăcându-se furios. Şi nici n-am apucat încă să-mi deschid cadourile. Să ne terminăm budinca, să bem şi şampania, şi pe urmă ne uităm la cadouri în salon. După care, fericita pereche va putea telefona din biroul meu.

Când Anna trecu pe lângă mine, privirile ni se încrucişară. Am constatat cu plăcere că părea tristă.

Mi-am băut whisky-ul şi am urmărit cum şampania sporea veselia generală pe măsură ce petrecerea continua să se desfăşoare. Whisky e o băutură întăritoare. Dar şampanie n-a băut nimeni, niciodată, în toiul unei înfrângeri. „După înfrângerea asta, nu mai există scăpare pentru tine”, îmi spuneam. Nu mai încercam nici furie, nici ură. Doar o deplină acceptare, o resemnare în faţa suferinţei. Aveam încredere în Anna. Ea avea încredere în mine. Dacă doream „totul, totdeauna”, aceasta era calea cea mai bună de a-l obţine. Calea ei.

A observa veselia celorlalţi în timp ce tu suferi e ca şi cum ai fi martor la un val de nebunie care se înstăpâneşte peste nişte oameni normali. Toţi anii aceia, pe care îi trăisem în chip de spectator calm, nu mă pregătiseră pentru sălbatica

singurătate pe care am resimţit-o în acea zi. Agățându-mă de prezenţa Annei, eram nevoit să urmăresc cu ochii mei cum se îndepărta din ce în ce mai mult de mine. Neputând să-i strig: „Ajută-mă, ajută-mă! Nu pot să mai rezist!” încercam să par jovial. Am acceptat mulţumirile lui Edward pentru darul nostru: o fotografie a domeniului Hartley făcută din avion, totul aranjat de Ingrid; şi ascultam înălțându-se şi prăbuşindu-se cascadele de întrebări şi de răspunsuri privitoare la nunta viitoare a fiului meu. Prins în capcană, ştiam că nu trebuie să dau niciun semn de frică. Dacă aş fi ratat, mi-aş fi atras lucrul de care într-adevăr mi-era cel mai frică: pierderea totală a Annei. Durerea pe care o simţeam între umeri îşi spinteca drum adânc în mine. Whisky-ul părea să-mi fi ascuţit toate percepţiile. Tânjeam după momentul când avea să-mi tulbure şi să-mi estompeze contururile lucrurilor.

Martyn şi Anna s-au retras în biroul lui Edward ca să telefoneze părinţilor. Câteva minute mai târziu, Martyn îşi făcu din nou apariţia:

— Mamă, cred că ar fi bine să vorbeşti şi tu cu mama Annei. Tu eşti foarte pricepută la chestii din astea. Wilbur ţi-a trimis salutări, tată. Spune-mi, putem schimba o vorbă între noi?

— Îhm! Desigur.

Cam stingheriţi, fiul meu şi cu mine am străbătut grădina bucătăriei şi am ieşit pe păşuni.

— E ciudat să mă gândesc la toate verile petrecute la Hartley. La tot ce-a fost înainte de Anna, începu Martyn. Nici nu mă pot gândi la viaţa pe care am dus-o înainte de a fi cunoscut-o. Şi totuşi nu suntem împreună decât de un timp destul de scurt. Presupun că toţi oamenii gândesc la fel când se îndrăgostesc.

— Așa cred.

— Ştiu că tu şi cu mama aţi avut unele îndoieli în legătură

cu Anna. Mai cu seamă mama. O, de spus nu a spus nimic, dar am intuit eu. De altfel, am înţeles-o.

— Crezi?

— Da. Anna e ceva mai în vârstă decât mine. Şi nu-i genul fetelor pe care le aduceam înainte acasă, adăugă el râzând.

— Mă rog, ai adus acasă, după cum te exprimi tu, un număr impresionant.

— Ai fost şocat?

— Nu. Deloc.

— Tu ai fost întotdeauna atât de cuviincios. Fără să fii ipocrit în vreun fel sau altul (începu să vorbească mai repede), dar ştii, toate fetele alea au fost… fantastice.

— Erau toate foarte drăguţe. Şi toate blonde, după cum mi-a atras atenţia şi maică-ta.

— Da. Am avut o preferinţă pentru blonde. E cam nefiresc să discuţi asemenea lucruri cu un tată, dar astăzi mă simt mai aproape de tine decât oricând altădată. În toţi aceşti ani am trăit ca un prinţ. Ceea ce am făcut eu nu a însemnat dezmăţ. A fost doar un soi de dezlănţuire nebunească.

— Care s-a oprit odată cu Anna.

— Da. Anna e viaţa mea, tată. Cred că sunt subjugat de ea. E ceva extrem de puternic. Mi-a venit colosal de greu să fiu precaut. Să joc corect ca nu cumva să o pierd. E o femeie foarte complicată. La început nu credea că o să mă pot conforma! Acum a căpătat încredere în mine.

— Şi de unde provin toate aceste complicaţii?

— Mă rog, a avut o relaţie dificilă cu fratele ei, care acum e mort. Pe urmă a mai fost şi divorţul părinţilor. Şi a mai avut o legătură lungă cu un tip, legătură care n-a mers deloc.

— Ce s-a întâmplat cu fratele ei?

Întrebarea fusese pusă de un tată rău. Răspunsul a fost dat de un fiu bun:

— O tragedie îngrozitoare. Nu-i place să vorbească despre lucrul ăsta.

— Şi cine-i tipul cu care a avut legătura lungă?

— Îl cheamă Peter. Cred că au fost pe cale să se căsătorească. Pe urmă a mai avut câteva legături scurte, trecătoare… cunoşti genul.

— Mă rog, e un lucru de aşteptat. Are treizeci şi doi, treizeci şi trei de ani, nu?

— Îhm. E foarte sensibilă. Detestă să se simtă înlănţuită. Trebuie să fiu extrem de prudent. Sunt nevoit să-i las toată libertatea şi totuşi să mă aflu la post. Făcu o pauză stânjenită. Niciodată până acum nu am mai discutat în felul ăsta, nu?

— Nu.

— Presupun că faptul de a mă fi logodit, mai ales cu o persoană ca Anna, mă face să mă simt, cum să spun? … mai matur. Sună pompos?

Îmi zâmbi. Frumuseţea lui, ţinuta lui, fericirea lui, toate se îmbinau făcându-l să arate ca un tânăr zeu îndreptându-se către viitorul său de aur. M-am simţit brusc ca un slujitor greoi, ostenit, osândit să urmărească zi, de zi soarele strălucind tot mai luminos asupra acestui copil ales.

Martyn mi-a atins umărul.

— Am vrut să-ţi spun că-mi pare rău. Regret ce-am spus aseară despre haos şi pasiune – a fost un nonsens. Ai fost întotdeauna un tată minunat. Poate puţin distant, dar asta din cauza muncii tale, a tuturor solicitărilor cărora trebuie să le faci faţă. În orice caz, niciodată nu te-ai dezis de mine. Şi dacă am fi fost mai apropiaţi şi te-ai fi implicat mai mult în treburile mele, probabil că aş fi detestat acest fapt. Vreau să-ţi mulţumesc şi pentru capitalul depus în numele meu. Sunt sigur că bunicii ţi-au cerut sfatul când l-au instituit. Mi-e de mare ajutor. De săptămâna viitoare Anna şi cu mine începem căutarea de casă. Anna are mulţi bani, ştii. Dar pentru casă vreau să plătesc eu. E foarte important pentru mine. Aşa încât ea o să-şi vândă mica ei casă, şi eu am să-mi vând

apartamentul. Şi, procurându-ne restul de bani din capitalul meu, să sperăm că o să putem cumpăra o casă la un preţ rezonabil. În Chelsea, am dori. Doamne, ce fericit sunt! Nu eram sigur că o să spună da. Nu-i aşa că viaţa-i minunată?

— Da, nu-i aşa?

— La fel te-ai simţit şi tu când te-ai logodit cu mama?

— Într-un anumit sens. Simţeam că mi se face rău. Trebuia să schimb subiectul. Cum ţi se par Sally şi Jonathan? l-am întrebat.

— Foarte serioşi, o pereche foarte serioasă. Am cunoscut pe cineva care lucrează la aceeaşi companie cu ei. Mi-a spus că Sally e foarte bine văzută. Bănuiesc că eu am subestimat-o.

— Fraţii se fac adeseori vinovaţi de acest lucru.

— Da.

Era pur şi simplu înecat de fericire. Şi bucuria lui ne transforma pe mine, pe Sally, pe Jonathan şi pe mama lui în făpturi mult mai interesante decât fuseserăm vreodată.

— Mama-i atât de bună. Ştiu că ea poartă toate grijile. Eu mă temeam că n-o să se dezgheţe niciodată în relaţiile ei cu Anna. Dar mama-i înţeleaptă şi bună, şi din momentul când şi-a dat seama că totul e inevitabil, s-a transformat şi a devenit de-a dreptul prietenoasă. Mama-i o fiinţă minunată, eşti de acord?

— Da.

Îşi consultă ceasul.

— Ar trebui să ne întoarcem. Tată, îţi mulţumesc pentru tot. Să mergem, ne aşteaptă viitorul.

29

Ei bine, a pus mâna pe el! Am ştiut că aşa o să se întâmple.

— Ingrid! Martyn e cel care şi-a pierdut capul.

— Ştiu. Lucrul ăsta ţi l-am spus eu cu veacuri în urmă. Dar

şi ea l-a vrut. Cum l-a mai vrut! I se potriveşte.

— Deci eşti fericită.

— N-aş spune. Dar mă plec în faţa inevitabilului. Oftă. Bănuiesc că toate mamele devin cam posesive când unicul lor fiu se hotărăşte să se însoare. Bineînţeles, nu câştig o fiică. Nici tu.

— Ce naiba vrei să spui?

— Nu ştii cum se spune… pierzi un fiu, câştigi o fiică. Anna nu are intenţia să statornicească o relaţie strânsă cu mine… şi nici cu tine. Ei, dacă legătura lui Sally o să sfârşească aşa cum sper eu, Jonathan o să fie un al doilea fiu pentru noi.

— Îhm, posibil.

— Tatăl Annei a fost drăguţ la telefon. Maică-sa mi s-a părut cam rece. Fantastic că Martyn nu i-a cunoscut părinţii. Mă rog, totul s-a desfăşurat atât de precipitat.

— Dar l-am cunoscut pe Wilbur.

— Adevărat. Deci nunta va avea loc în iunie, nu sunt decât trei luni până atunci. Tatăl bun al Annei vine la Londra. Ne-a invitat pe săptămâna viitoare la un prânz. Pe mama ei cred că n-o s-o cunoaştem decât înainte de nuntă. Mor de curiozitate să văd ce fel de oameni sunt. Tu nu?

— Ba da.

În timp ce ne întorceam cu maşina la Londra, îmi spuneam că totul se îndepărtează de mine în goană. Dar cum acceptasem să mă resemnez şi să devin o victimă, nu puteam decât să asist şi să sufăr, să iubesc şi să aştept cu răbdare clipele mele cu Anna. În fond, îmi spuneam cu amărăciune, tot am o viaţă mai plină decât am avut vreodată înainte.

30

Tatăl Annei era genul de englez care dă tuturor celor care-l întâlnesc impresia că au de-a face cu un gentleman. Italienii, francezii, germanii au aristocraţii lor, dar un

adevărat gentleman englez aderă la un cod moral pe care-l practică subtil, îndărătul unui paravan de maniere perfecte. Un astfel de om era Charles Anthony Barton. Când am ajuns la „Claridge”, unde ne invitase la prânz, s-a ridicat în picioare ca să ne salute.

— Îmi cer scuze că nu a putut veni şi soţia mea să vă cunoască. Fetiţa noastră nu se simte bine.

Mi-am adus aminte că mai exista o fiică din a doua căsătorie. Ne-am scuzat şi noi pentru absenţa lui Sally. Noua ei slujbă directorială îi impunea mese de protocol.

— Luaţi loc. Ingrid, ce ai dori să bei? Pot să-ţi spun Ingrid? Şampanie cumva?

— Mi-ar face plăcere.

— Pentru mine whisky, mulţumesc.

Sosiră şi Anna cu Martyn. Anna îşi atinse buzele de obrazul tatălui ei.

— Tată, ţi-l prezint pe Martyn.

Charles Barton se întoarse să-l salute pe fiul meu. Îşi proiectă de câteva ori capul înainte, ritmic, de parcă-l lovea cineva în ceafă. Dar după o clipă îşi reveni.

— E o mare plăcere să te cunosc, Martyn. Anna, l-ai ţinut pe tânărul ăsta în mare taină faţă de noi. Mă bucur mult pentru voi amândoi.

Ne-am aşezat cu încetineală.

— Domnule, mă simt foarte vinovat faţă de dumneavoastră. Ar fi trebuit să conduc o noapte întreagă maşina ca să vin la dumneavoastră să vă cer permisiunea de a mă căsători cu Anna. Dar, ca să fiu sincer, mi-am concentrat în asemenea măsură forţele pentru a o determina să-mi spună da, încât orice altceva mi-a ieşit din minte. Vă rog să mă iertaţi.

— Ce cuvinte frumoase! Fireşte că te iert. Nici nu m-aş fi aşteptat să vii să mi-o ceri.

Barton îşi redobândise aplombul şi-l studia cu atenţie pe

Martyn.

— Anna, urmă el, îmi dau seama că eşti o fată foarte norocoasă.

— Vai, tată, ar trebui să-i spui lui Martyn cât de norocos e el.

— Evident, Martyn ştie lucrul ăsta.

Chelnerul ne dădea târcoale. Am făcut comenzile. Am schimbat între noi cuvintele galante specifice unei astfel de reuniuni de familie. Pe măsură ce masa se apropia de sfârşit, mi-am putut da seama că tatăl

Annei, cu toată amabilitatea lui, nu era prea încântat de fiica sa.

După masă, când şi-au dat sărutul de rămas-bun, tatăl i-a atins o clipă braţul şi i-a şoptit ceva la ureche. Am auzit-o pe Anna răspunzându-i:

— Nu-i adevărat. Eu nu găsesc…

Pe urmă, văzându-mă că mă uit la ea, spuse adresându-se lui Ingrid:

— Tatăl meu are impresia că Martyn seamănă cu fratele meu, Aston.

— Anna!

Tatăl, șocat, făcu câţiva paşi îndărăt, distanţându-se de ea, şi dădu peste Martyn, care-l ajută să-şi menţină echilibrul.

Se uitară unul la celălalt. După care, Martyn vorbi:

— Probabil că a fost un şoc teribil pentru dumneavoastră… asemănarea… dacă există…

Se opri din vorbă, întristat.

— Ai un fiu foarte bun, spuse Charles Barton adresându-se lui Ingrid. Te rog să scuzi această intruziune a tristeții într-o ocazie atât de fericită. E vorba doar de o asemănare părelnică, fugitivă. Anna nu ar fi trebuit să-mi repete observaţia. Vă rog să mă iertaţi, dar am făgăduit să mă întâlnesc cu cineva. O să ne reîntâlnim în curând. La

revedere, Martyn. Sunt mulţumit, ba chiar onorat de faptul că o să-mi fii ginere. La revedere, Anna. Fii fericită, draga mea.

A dat mâna cu fiecare. Şi a plecat, parcă mai fragil şi mai bătrân decât păruse cu o oră mai înainte.

— Anna, Martyn mi-a spus că Aston a murit foarte tânăr, interveni ingrid cu blândeţe. Dacă există într-adevăr o asemănare între el şi Martyn trebuie să fi fost un şoc teribil pentru tatăl tău. E o asemănare puternică?

— Nu, nu e puternică. Poate… pentru o clipă… o vagă asemănare. Martyn are un colorit foarte neobişnuit. Aston avea acelaşi colorit.

— Şi tu la fel.

— Da. Dar la femei e mai puţin neobişnuit.

— Aş spune că e destul de frapant, draga mea.

Îmi dădeam seama că Ingrid era descumpănită.

Martyn, conciliatorul, interveni iar:

— Mamă, noi trebuie să ne ducem să vedem o casă. Totul e în perfectă ordine. Să nu ne pierdem perspectiva. Mama e palidă şi blondă. Tata e brun şi oacheş.

— Mersi.

— Iar eu am moştenit tenul palid al mamei şi părul negru al tatei. Nu-i nimic neobişnuit, nu?

— Sigur că nu. Dar e firesc ca tatăl Annei să fi fost frapat, asta-i tot.

— Biata Anna! Haide, mergem iar la vânătoare de case. Căutăm o casă mică, plăcută, cu amintiri fericite.

Ingrid şi cu mine am rămas singuri. Am mai comandat câte o cafea.

— Ori de câte ori ajung la concluzia că totul merge bine, fata asta face câte ceva enervant sau ciudat care-mi îngheaţă inima. Există în lumea asta oameni care, fără voia lor, pricinuiesc răul. Şi Anna e una dintre aceștia. O să-i facă rău lui Martyn, simt cu certitudine. Primele mele reacţii faţă de

ea au fost întemeiate. Totdeauna impresiile mele sunt corecte. Oh, de ce nu am intervenit mai devreme?

— Zău, Ingrid, nu văd de ce te necăjeşti. Tatăl ei a remarcat o asemănare între Martyn şi fratele ei – nu-i un lucru înspăimântător, nu?

A-i calma şi a-i domoli pe alţii constituie întotdeauna cel mai bun antidot împotriva propriei tale panici şi disperări.

— Dar ce s-a întâmplat cu băiatul acela? Sunt convinsă că tu cunoşti întreaga poveste. Martyn ţi-a povestit-o. Nu-i aşa?

— Nu.

— A avut loc o tragedie. Şi Anna e amestecată într-un fel.

— Ingrid, fiul nostru se căsătoreşte cu o femeie frumoasă şi inteligentă. Tatăl ei e un om de bună calitate. Tatăl ei vitreg e fermecător. Pe mama ei n-am întâlnit-o încă, dar sunt sigur că şi ea o să ne placă. Fratele ei a murit foarte tânăr. Şi Anna e mai complexă şi poate mai dificilă decât nora pe care ţi-ai fi dorit-o tu. Asta-i tot. Acum încetează. Te frământi degeaba.

— Poate că ai dreptate. Dar incidentul petrecut mi-a confirmat toate bănuielile mele împotriva ei.

— Exact. Dacă de la bun început ai fi fost relaxată în ce-o priveşte, incidentul de azi ar fi fost cu totul lipsit de importanţă.

— Îhm!

Dar îndărătul cuvintelor pe care le rosteam se nălucea propria mea spaimă. Ce urzeală primejdioasă se reţesea aici? M-a cuprins brusc teama pentru familia mea. „Mincinosule!” striga supraveghetorul din inima mea. „Mincinosule! Unica teamă care te sfâşie şi-ţi devorează măruntaiele este aceea de a nu o pierde pe ea. Nu o poţi avea în întregime pentru tine, cu fiecare zi care trece îţi dai seama tot mai limpede de lucrul ăsta. Dar te cramponezi. Pentru că ştii că fără ea nu există viaţă pentru tine.”

L-am zâmbit lui Ingrid căutând s-o liniştesc. O ajutam pe

drumul ei spre infern.

Când am trecut prin hol, am zărit imaginea noastră în oglindă: o femeie blondă, elegantă, de o anumită vârstă, şi partenerul ei, o persoană vag familiară mie, bine îmbrăcat, cu o faţă puternică, frumoasă. Niciun semn nu trăda otrava din inima mea.

31

În mod evident, pentru cei doi îndrăgostiţi ziua de ieri fusese o zi fastă. Casa pe care o vizitaseră fusese exact ceea ce îşi doreau.

— Bine!

Fiecare nouă zi îmi revela cu feroce claritate trădarea mea şi căile ei disperate.

În acea seară, la cina în doi cu Ingrid, a plutit o îngândurată acalmie care, ştiam bine, ascundea furia ei.

— Azi l-am sunat pe Martyn. Lui nu-i place să-i pui întrebări. Dar m-am purtat şi eu o dată ca o mamă băgăreaţă. În mod obişnuit nu sunt, nu?

— Nu. În mod obişnuit eşti foarte discretă.

— Are de gând să-şi închirieze apartamentul lui unui coleg de serviciu, şi zice că chiria o să-i acopere cheltuielile de întreţinere. Anna îşi va scoate imediat în vânzare casa ei. Martyn crede că se va vinde repede. Şi intenţionează să folosească o parte din capitalul lui pentru cumpărarea noii case. Casa e goală de câteva luni, vor fi necesare unele reparaţii. După ce acestea vor fi terminate, or să se mute în ea. Vor o nuntă liniştită, în familie, la sfârşitul lunii viitoare. Totul decurge foarte lin, foarte repede, într-un mod aproape clasic. Deci, nici vorbă de nuntă la Hartley. O cununie civilă şi pe urmă un prânz în familie. Amândoi sunt de neclintit. Evident, mama Annei va veni cu o săptămână înaintea nunţii. Cel puţin o s-o cunoaştem înainte de ceremonie. Va trebui să

o invităm la un prânz sau la o cină. Să sperăm că Sally ne va oferi prilejul unei nunţi tradiţionale. În ce priveşte nunta lui Martyn, mă simt de-a dreptul frustrată, ca să nu mai vorbesc de celelalte pricini de îngrijorare ale mele.

— Sally va face totul aşa cum vrei tu. E o veritabilă comoară, o mic-burgheză chibzuită, drăguţă, convenţională, cum scrie la carte.

— Slavă Domnului pentru Sally. Martyn s-a schimbat foarte mult, nu găseşti? E cu totul altul. Ah, ce bine era pe vremea puhoiului de blonde drăgălaşe! Brigada prânzurilor de duminică.

— Cred că s-a zis cu ele pe vecie.

— Da, Anna le-a dat sărutul morţii.

Fraza a plutit în aer mai mult decât ar fi fost necesar.

— L-am întrebat pe Martyn şi despre Aston.

— Da? Şi ce ţi-a spus?

— Mi-a spus că-i o poveste foarte tristă pe care Anna i-a istorisit-o de multă vreme, şi anume că Aston s-a sinucis. Era îngrozitor de tânăr, am înţeles. Am citit în ziar, zilele trecute, o ştire similară, nu-i un lucru ieşit din comun. Voi, dragă, vreau să spun altceva, dar…

— Ştiu ce vrei să spui. Sunt lucruri care se întâmplă. Criza pubertăţii, începutul adolescenţei… pentru unii băieţi e foarte greu.

— Martyn era furios pe mine la sfârşitul discuţiei. A durat foarte mult. Mi-a spus: „E vorba de viaţa mea, şi ştiu ce fac”. Eu, mama lui, am fost înlocuită de Anna. Ea e acum pe primul plan… aşa cum e şi firesc să fie. Îmi aruncă o privire ironică. Şi relaţiile noastre sunt cam încărcate, nu găseşti? Tu şi cu mine.

— Puţin, o să treacă.

— Dacă nu te-aş cunoaşte atât de bine, aş fi convinsă că ai o aventură.

— Zău? Sunt aproape flatat.

— Mă rog, te-aş sfătui să nu fii. N-aş putea suporta, îţi spun sincer că n-aş suporta.

Îmi aruncă o privire de provocare.

— Mă consider avertizat, i-am răspuns.

Vocea lăuntrică îmi șoptea: „Nu-i o aventură... nu-i o aventură. Sunt pârjolit trup şi suflet şi creier, întreaga mea existenţă e axată pe un singur lucru: ceasurile petrecute cu Anna. Viaţa mea dinainte de Anna nu a fost decât o minciună eficientă în care tu, Ingrid, ai jucat rolul tău. Şi după Anna nu va mai exista viaţă. Nu va mai exista viaţă după ea.”

Cu un zâmbet obosit, plin de milă faţă de mine însumi, m-am dus în biroul meu, să lucrez o oră. Voiam să-i las lui Ingrid timpul necesar ca să se culce şi să adoarmă, fără să mai trebuiască să discutăm. Se statornicise între noi un nou ritual. Şi la începuturile acestuia era nevoie de o disciplină totală.

A doua zi am telefonat:

— Anna, trebuie să te văd.

— Ştiu. Şi eu eram pe cale să te chem.

— La tine, la trei şi jumătate.

— Da.

Mi-a deschis uşa şi am intrat în urma ei în dormitor. Trase sertarul unei măsuţe şi scoase o fotografie înrămată. Fotografia unui băiat tânăr. O faţă lunguiaţă, angulară, aproape îmbufnată, se uita la mine. Fără îndoială, avea o asemănare cu Martyn. Dar aşa cum afirmase Anna, era o asemănare fugitivă, care scăpa.

— Vezi bine. Nu-i nimic, nimic.

— Atunci de ce ai trâmbițat tuturor celor de fată re

I marca făcută de tatăl tău?

Aşeză fotografia la loc în sertarul pe care-l închise apoi cu grijă.

— Eram furioasă pe el. Foarte furioasă. Ar fi trebuit să-şi ţină gura.

— Tu ţi-ai dat seama de o asemănare când l-ai văzut prima dată pe Martyn?

— Desigur. O secundă… bineînţeles.

— Şi asta a contribuit? A contribuit la atracţia pe care o simţi faţă de Martyn?

— Nu. Nu. Eu vreau să trăiesc alături de el o viaţă conjugală normală.

— Ciudat fel de exprimare.

Zâmbi.

— Iscodeşti. Oricum însă, mai puţin decât înainte. Te schimbi.

— Îmi port povara. Şi eu mi-am ales viaţa şi felul în care vreau să mi-o trăiesc.

Îşi apropie faţa de a mea şi şopti:

— Totul. Totdeauna.

Trăsăturile ei, lărgite de această perspectivă şi aproape urâte, mă devorau. Ne-am rostogolit pe jos, pe sub lemn şi sticlă şi catifea. În acea zi a încolţit în mine obsesia că în curba şirei spinării ei o să descopăr nişte oscioare care îmi vor deschide o cale nouă către ea. În cele din urmă ne-am potolit, ea cu faţa strivită de modelul tapetului de mătase, iar eu cu stomacul presat puternic de noada ei. După clipa de extaz, faţa Annei îşi reluase vechea perspectivă. Iar mie mi s-a revelat din nou tot ce eram sau ce voi putea fi vreodată.

Când dădeam să plec, mi-a spus:

— Am un dar pentru tine. Îmi întinse o cutiuţă. Vezi, eu îmi respect întotdeauna promisiunile. Ţine minte lucrul ăsta. Uită orice altceva. Îmi încleştă degetele pe cutiuţă. E un plan pe care l-am făcut mai de mult.

Mi-a deschis uşa şi am plecat. Am intrat într-o micuţă cafenea. Simţeam nevoia să mă aşez undeva în linişte, ca să deschid cutiuţa. Înăuntru am găsit două chei: Apartamentul C, Welbeck Way 15, W1. Am chemat un taxi şi în câteva minute am ajuns acolo.

Îndărătul faţadei impozante a unei clădiri în stil de epocă, se deschidea un mic hol de marmură verde, din care se înălţa o scară cu galerii și balustrade sculptate. O cupolă mică, din sticlă colorată, arunca o lumină fantomatică asupra marmurei, lemnului și pereţilor de un cenușiu palid. La fiecare etaj erau câte două apartamente situate faţă-n faţă, de o parte și de alta a puţului scării.

Apartamentul era compus dintr-o singură cameră spaţioasă, cu o baie şi o bucătărie. Camera era sumar mobilată: o masă mare, câteva scaune şi, într-un colţ, un mic pat dublu. Lângă dulapurile de cărţi goale, se afla o măsuţă joasă de sticlă. Pe masa mare mă aştepta un bilet.

„Camera nu va conţine nimic altceva decât pe noi doi. O lume în lume. O voi vizita ca să-ţi aflu dorinţele. Pentru că în această lume creată de mine, tu eşti stăpânul şi eu sunt sclava ta. Te voi aştepta la orele pe care le vei dori tu. Fiind supusă, mă vei găsi întotdeauna.”

Lângă bilet se aflau o agendă veche, legată în piele, o pană şi o călimară, ambele antice. Agenda era deschisă la data la zi. Pe ea era o panglică lungă de mătase verde, şi pe pagină scria: „Şi venit-a în împărăţia lui”. Am frunzărit paginile goale de mai departe şi la zece zile mai încolo am găsit o notă: „Anna aşteaptă de la douăsprezece la două”.

Am intrat în baie. Era garnisită cu săpun, pastă de dinţi, periuţe, hârtie de mătase, prosoape. În bucătărie am găsit două ceşti cu farfurioare, două pahare, ceai, cafea şi whisky. Frigiderul conţinea numai sticle cu apă. Am început să caut culori. Covorul din cameră era de culoarea vinului roşu. Nu existau perdele, doar o jaluzea întunecată la unica fereastră mare ce dădea spre o fâşie de verdeaţă. Am tras jaluzeaua şi semiobscuritatea s-a lăsat asupră-mi. Îmi preţuiam împărăţia. Şi eram mulţumit.

Am legat agenda cu panglica verde şi am strecurat un bileţel dedesubt: „Deschide pe ziua de douăzeci, între

douăsprezece şi două”.

Am plecat.

Mai târziu, în acea noapte, eu şi Ingrid ne-am despărţit după o cină dominată de discuţii despre nuntă, şi ne-am retras în ascunzişurile noastre devenite rituale: eu în birou, ea în dormitor. Când m-am aşezat la lucru, mi-am pipăit cheile în buzunar, aşa cum ar pipăi un cerşetor o piatră preţioasă pe care tocmai a furat-o. O piatră preţioasă care avea să-i transforme viaţa.

Zilele mi-erau umplute de întrunirile comisiei pe care o prezidam, iar serile cu frânturi din vorbăria lui ingrid despre nuntă, petrecerea de nuntă, luna de miere. Ah, prin ce mijloace atrăgătoare, cuceritoare şi zadarnice se lasă legaţi bărbatul şi femeia. Pentru a îmblânzi unica legătură care are importanţă.

Şi între orele douăsprezece şi două ale zilei alese, am strecurat cheia în uşa împărăţiei mele. Anna, reală şi magnifică, zăcea pe podea; cu agenda pe abdomen. A zâmbit când am desfăcut panglica.

La plecare, a scris din nou în agendă. Am văzut ora – de la patru la şase – şi apoi data care era ajunul nunţii ei. A luat o panglică nouă – albastră – şi a legat-o de jur împrejurul agendei. Mângâindu-mi faţa, a spus:

— Totul. Totdeauna. Ține minte.

32

Anna şi mama ei, Elizabeth, şedeau una lângă alta pe canapeaua noastră din camera de zi. Anna era ca întotdeauna, tăcută, controlată. Mama ei era minionă, aducând a pasăre. Părul şi ochii negri pe care-i moştenise Anna constituiau un derutant contrapunct la toate celelalte trăsături care se deosebeau.

Avea un aer de obosită vivacitate deliberată. Mi-am dat

seama că rutina era cea care îi producea mereu zâmbetul fals luminos, şi răspunsurile prietenoase prea prompte.

Da, călătoria fusese epuizantă. Dar avea în faţă o perspectivă minunată. Aşa au sunat răspunsurile la întrebările mele privitoare la zborul cu avionul. Apoi se întoarse spre Ingrid:

— Îţi place să călătoreşti, Ingrid?

— Nu, nu prea.

— Wilbur va sosi aici joi.

Îi povestise totul despre Martyn şi minunata lui familie. Lovind uşor mâna Annei, continuă:

— Anna nu ne scrie prea des, nu-i aşa, Anna?

— Nu.

— Ori convorbirile telefonice sunt mai puţin personale, contrar celor ce cred oamenii. Eu una mă dezvălui mult mai mult în scrisori. Dar Anna nu se dezvăluie niciodată. A fost întotdeauna foarte secretoasă, nu-i aşa, dragă? Mângâie din nou mâna Annei. Ţii minte, când tu şi Aston (rosti numele de parcă îi era oarecum nefamiliar) eraţi mici, aveaţi întotdeauna o sumedenie de secrete. Apoi, întorcându-se spre Martyn: Sunt sigură, Martyn, că ştii totul despre Aston. Semeni puţin cu el. Ţi-a spus şi Anna lucrul ăsta?

De astă dată părea să fi fost o remarcă inocentă. Elizabeth îi adresă lui Martyn un surâs scurt, nervos.

— Da, Anna mi-a pomenit de aşa ceva.

Glasul lui Martyn radia de bunătate.

— Când erau mici, eram convinsă că Anna şi Aston alcătuiseră o societate secretă. Aveau cuvinte codificate, semnale ciudate – totul menit să îngreuneze situaţia părinţilor. Îi zâmbi larg Annei: Erai într-adevăr foarte obraznică, ştii, nu?

— Obraznică! râse Martyn. Nu-mi pot imagina aşa ceva.

— Ba da. Era foarte, foarte obraznică. Îmi place să-mi amintesc de acele vremuri. Deşi îmi evocă gânduri mult mai

triste.

Îmi puteam da seama că avea o vulnerabilitate, o dulceaţă care erau încă atrăgătoare. Doi bărbaţi foarte inteligenţi o luaseră de soţie. Vioiciunea ei, drăgălăşenia, trupul mic şi elegant, avuseseră probabil în trecut puterea de a seduce. Bănuiam că faţa ei trecuse de la drăgălăşenia tinereţii la o versiune mai fanată a ei însăşi, dar fără cunoaşterea de sine sau înţelepciunea care ar fi putut face din ea, la maturitate, o femeie frumoasă. Mi-am spus că era o femeie nu deosebit de inteligentă, care nu se descurcase deloc cu copiii ei. Am simţit o antipatie bruscă faţă de Aston, şi mi-a displăcut portretul făcut de Elizabeth Annei în copilărie. Poate că în asta consta marea forţă a mamei ei: provoca milă. În timp ce pălăvrăgea de zor, subminându-şi cu veselie fiica, Anna, stând tăcută lângă ea, era cea care părea răuvoitoare.

— Dar acum e un moment minunat, continuă mama. Sunt atât de fericită pentru Anna. Spuneţi-mi, v-aţi decis unde să vă petreceţi luna de miere?

— Plecăm pe o săptămână la Paris.

Elizabeth păru preocupată.

— Da? Bine, Parisul a fost întotdeauna oraşul tău favorit. Şi ţie îţi place, Martyn?

— Foarte mult. A fost ideea Annei. Mărturisesc că aştept cu nerăbdare. Am mai plecat acum câtva timp împreună la Paris. Dar a fost o călătorie cam neizbutită pentru că Anna nu s-a simţit bine. A trebuit să ne întoarcem repede.

— Vai! vai! Şi Parisul conţine amintiri atât de dragi pentru tine, nu-i aşa, Anna?

Îi aruncă o privire Annei care trăda acum o furie îmbufnată.

— Îhm!

— De ce? întrebă Ingrid.

— Prima idilă a Annei (părea să-şi aleagă cuvintele cu grijă) a avut loc la Paris. Am părăsit Roma după… tragedie şi

am petrecut o bucată de timp la Paris. Peter tocmai își începuse studiile acolo, de fapt și acum locuieşte tot la Paris. E căsătorit… bietul băiat, o căsătorie care a dat greş, lipsită de orice speranţă. Mama lui îmi povestea că venea des la Londra. Recent și-a vândut micul apartament pe care-l avea aici. L-ai mai văzut, Anna? Eu găsesc că-i atât de frumos când o prietenie dăinuie chiar dacă iubirea romantică a murit. Nu eşti de acord?

Se întoarse spre Ingrid.

— Mamă… te rog, exclamă Anna.

— Vai, dragă! Iar am fost indiscretă? Anna, pari supărată pe mine.

— Nu, mamă, nu supărată.

— Martyn, sunt sigură că și tu ai avut iubiri înainte de Anna.

— Una sau două.

— Şi toate blonde, preciză Sally care tocmai sosise. Sute de blonde s-au perindat prin chiar această cameră. Scumpul meu frate a fost un adevărat Don Juan.

— Dar toate astea s-au terminat definitiv. Pot să te asigur, i se adresă Martyn lui Elizabeth, zâmbindu-i. Noi doi suntem foarte fericiţi.

— Asta se vede de la o poştă. Anna, eşti o fată plină de noroc. Vai, Anna, nu mai fi furioasă pe mine.

Ştii bine că eu și mama lui Peter suntem prietene. Am făcut o remarcă absolut inocentă.

— Cu ce se ocupă Peter? am întrebat eu.

— După trei generaţii de diplomaţi, a surprins pe toată lumea făcându-se psihiatru. Are o clientelă foarte frumoasă la Paris. Franceza este cea de-a doua limbă a lui și pretinde că, uneori, disciplina unei limbi străine îţi revelează mai clar adevărul. Râse, apoi adăugă: Acum vorbesc ca Wilbur.

— Şi de ce venea la Londra atât de des?

— Treburi profesionale, presupun. Nu ştiu exact. Mi-am

amintit de toate astea din cauza ultimei scrisori a mamei lui. Îmi povestea că şi-a vândut pe neaşteptate apartamentul din Londra şi că…

Anna se ridică. Cu un calm „Scuzaţi-mă” ieşi din încăpere. Urmă o tăcere jenată.

— Vai de mine! N-ar fi trebuit să încep această discuţie! Oricum, e lipsită de importanţă. Dar secretele Annei nu încetează să mă uluiască.

— Poate că e o formă de apărare, spuse Martyn.

— Apărare împotriva cui?

— Nu-mi pot imagina, adăugă Martyn.

Martyn cel inteligent! Acum vezi şi tu prin ea - această mamă ucigătoare, care se demască treptat. Nu-i de mirare că Aston şi Anna s-au ferecat, împotriva ei, în propria lor lume secretă. Şi după moartea lui Aston nu-i de mirare că s-au separat cu toţii – incapabili să evite sângerarea sau să şteargă vina, să înfrunte culpabilitatea individuală. Şi tăcerea, separaţia şi tristeţea au devenit un mod de viaţă. Pe urmă au intervenit noi mariaje, noi vieţi, noi iubiri care i-au detaşat, îndepărtându-i de tot ce se întâmplase înainte. Şi totuşi se găseau încă prinşi în capcană – fiecare dintre ei –, prinşi în chinurile fără scăpare de odinioară.

În fine, seara se apropia de sfârşit şi fiecare dintre cei de faţă arăta mult mai puţin fericit decât fusese la început. Martyn a pornit motorul maşinii, Anna a ţinut uşa deschisă ca Elizabeth să iasă, iar eu am condus-o pe alee până la poarta de fier şi la automobil.

— Care-i numele de familie al lui Peter, am întrebat-o liniştit, măsurând cu grijă distanţa care mă despărţea de Martyn şi de Anna. Am un prieten la Paris care se luptă cu o serioasă problemă psihică.

— Calderon. Doctorul Peter Calderon. E în cartea de telefon. Dar nu-i spune Annei că ţi-am divulgat numele. Ar sări până în tavan. Şi Wilbur a trimis odată la Peter pe un

prieten de-al lui, un scriitor. Şi i-a fost de mare folos.

Ajunsesem la maşină. Ne-am luat la revedere:

— Pe duminica viitoare.

Apoi s-au mistuit în viteză.

— Ciudată femeie. Complet opusă Annei. Nu ţi se pare? mă întrebă Ingrid.

— Eu aş putea spune că mi-a plăcut, comentă Sally. E mai deschisă şi mai vorbăreaţă decât Anna.

— Mă rog, asta ca să folosim eufemisme, răspunse Ingrid. Ei, acum i-am cunoscut pe toţi. Mama, tatăl, tatăl vitreg. Lipseşte numai mama vitregă. Presupun că acum am o familie mult mai mare. Dar nu prea arată a familie. Şi niciodată nu va arăta. Oricum, nu această familie. Oftă. Cu Jonathan va fi cu totul altceva. Pe familia Robinson o cunoaştem. Oare se întrezăreşte încă o nuntă la orizont?

Ingrid o tachina pe Sally.

— Tot ce pot să vă spun cu certitudine este că încă nu am fost cerută.

— Ai să fii, ai să fii. Şi lasă-mă să-ţi spun de pe acum. Vreau o nuntă cu rochie de mireasă şi urmată de o recepţie oficială la Hartley. Promite-mi.

Ingrid o legănă în braţe pe Sally care se făcuse roșie ca para focului.

— Îţi promit, mămico, îţi promit.

Am încheiat ziua cu gânduri despre nunţi şi copii, mame şi taţi. Apoi ne-am dus fiecare pe drumul nostru separat, la culcare, în camerele noastre şi la somn.

33

Domnul doctor Peter Calderon?

— *Oui.*

— Sunt un prieten al Annei Barton. Aş dori să vin să vă văd.

— Pentru ce?
— Cred că ar fi util.
— Util cui?
— Mie.
— Anna v-a cerut să-mi telefonaţi?
— Nu.
— Ce fel de prieten îi sunteţi?
— Sunt tatăl lui Martyn.
O scurtă tăcere.
— Ah, da, Martyn. Anna mi-a vorbit de hotărârea ei de a se căsători.
Cuvintele „hotărârea de a se căsători” sunau artificial şi straniu de formal.
— În mod cert nu m-aţi chemat din raţiuni profesionale. Ţin să vă spun că le doresc Annei şi lui Martyn o căsnicie cât mai fericită. Cred că discuţia noastră ar trebui să se încheie aici. Eu nu mă mai duc la Londra. Anna vizitează rar Parisul.
— Anna vă este pacientă?
— La această întrebare nu sunt obligat să vă răspund, totuşi o voi face: Nu.
— Dar dumneavoastră o înţelegeţi altfel decât o pot înţelege ceilalţi – din cauza specialităţii dumneavoastră.
— Nu chiar. Aş afirma că persoana care o înţelege cel mai bine pe Anna este bărbatul cu care urmează să se mărite. Fiul dumneavoastră. El îi îngăduie toate misterele, toate secretele şi poate chiar şi celelalte iubiri.
— Celelalte iubiri?
— Da, au existat întotdeauna.
A urmat o pauză de tăcere.
— Anna nu mi-a vorbit niciodată despre dumneavoastră.
— De ce v-ar fi vorbit? Nu sunt decât tatăl lui Martyn.
— E limpede că sunteţi un tată cu totul neobişnuit. Dar aveţi şi un fiu cu totul neobişnuit. Şi conversaţia asta a noastră e foarte stranie. Oftă. Anna provoacă întotdeauna

conversaţii stranii.

— De ce nu v-aţi căsătorit cu Anna?

— Dumnezeule! Trebuie să vă răspund şi la asta? Pentru că nu puteam să-i dau lucrul de care avea ea nevoie.

— Şi care era?

— Libertatea. Libertatea de a rămâne mereu legată de cei pe care-i iubeşte, de toţi cei pe care-i iubeşte, îţi trebuie mari resurse de caracter şi de inteligenţă şi, desigur, o foarte mare iubire, ca să-i poţi acorda aşa ceva.

— Sau poate că e suficient să refuzi să înfrunţi adevărul.

— O, cred că fiul dumneavoastră a înfruntat liniştit multe adevăruri legate de Anna. Ba sunt chiar convins.

— De ce?

— Pentru că eu şi Martyn ne-am întâlnit.

— Când?

— Nu vă mai spun un cuvânt în plus.

— De ce nu mi-aţi spus de la început?

— Cine ştie unde poate duce o conversaţie? Ca asta a noastră de acum care ne-a dus la un nou mister şi acesta, odată investigat, va revela un alt adevăr ascuns. Nu-i de mirare că sunt realizat în meseria mea. Şi acum la revedere. Vă doresc noroc dumneavoastră şi fiului dumneavoastră. Vă rog să nu-mi mai telefonaţi.

Martyn, fiul meu sclipitor, deci ai ajuns la Peter Calderon înaintea mea! Şi ce ţi-au adus toată inteligenţa şi toată iubirea ta? Nu pe Anna întreagă. În schimb, când vine la mine, eu am o Annă întreagă. Poate că, într-adevăr, nici nu doresc restul vieţii şi timpului ei. De ce să cer mai mult? Peter a cerut mai mult şi a pierdut totul. Apartamentul din Welbeck Way a fost al lui, desigur. Acum înţelesesem acest lucru. Ar fi trebuit să aibă importanţă. Dar nu avea.

Eu nu am un trup elegant. Sunt prea solid clădit pentru a avea oarecare graţie. Dar mă îmbrac îngrijit. Mă înfăţişez lumii în costumele mele de flanel gri-închis, cămașă albă şi cravată de culoarea vinului roşu (le comand în cantităţi industriale), în chip de bărbat elegant. Întotdeauna m-am îmbrăcat în felul ăsta. Şi vestimentaţia mea de vacanţă tinde spre o corectitudine rafinată, utilă în oficializarea distanţei pe care îmi place s-o păstrez faţă de alţii. Nu sunt accesibil în mod întâmplător, uşor sau deosebit.

Cu o zi înaintea nunţii, şi eu am pornit spre noua mea viaţă alături de Anna (pentru că așa o vedeam); știam că povara care-mi apăsase cu atâta greutate inima devenise acum suportabilă. Acceptasem ca viaţa mea să continue pe aceeaşi muchie primejdioasă.

Anna mă aştepta în apartament. Pe măsuţa de sticlă trona o valiză, ca un ornament.

— L-am spus lui Martyn că doresc să fiu singură în după-amiaza şi în seara asta. Şi că voi veni la ofițerul stării civile direct de la locuinţa mea secretă. După ce vei pleca tu – dar sper să stai mai mult decât am prevăzut noi – voi rămâne singură în camera asta şi voi visa la toate vieţile mele. Sunt fericită. Pur şi simplu nu-mi vine să cred. Sunt fericită. Din copilărie nu am mai fost niciodată fericită. Şi acum sunt. E o senzaţie extraordinară. Ai fost vreodată fericit?

— Nu ştiu. Poate că am fost. E trist, dar pur şi simplu nu-mi pot aduce aminte. Am suspinat. Oricum, pare lipsit de importanţă.

Deschise valiza de pe masă. Scoase cu grijă dinăuntru o rochie crem şi o pălărie minusculă. Le aranjă într-un şifonier gol.

— Astea-s pentru mâine, îmi spuse zâmbind. Dar după-amiaza şi seara de azi sunt pentru tine.

Când rochia îi lunecă de pe trup, i-am cunoscut măsura tributului din felul în care cordonul de mătase întunecată i s-

a strecurat printre picioare şi din felul în care culoarea lui i-a unduit în jurul sânilor. Mi-a arătat o vânătaie şi a murmurat:

— „S-a rănit singură, de bună voie, aici pe pulpă.” Vezi, şi eu pot să-mi dovedesc puterea şi fidelitatea.

Am culcat-o pe podea. Lepădându-mi eleganta mea deghizare, am devenit eu însumi.

L-am depănat visuri într-un limbaj pe care numai ea îl putea înţelege. În chip de puternică zeiţă şoptea „da, da”, de-a lungul ceasurilor de întemniţare. Şi în atotputernicia ei îşi stăpânea stăpânul înrobit. Am găsit în valiză o panglică brodată de mână şi i-am înfăşurat-o în jurul ochilor până ce i-am astupat văzul. Pe urmă am dorit tăcere. Am găsit cocoloşi de vată moale şi din momentul în care i-am înfundat în urechi ne-am mişcat într-o lume de muţenie absolută.

Aşa cum zăcea culcată pe podea, o zvâcnire a stomacului părea să bată o cadenţă mută, pe sub piele. Gura mea hulpavă încerca să soarbă pulsaţia şi limba se străduia să-i prindă vibraţia de fluture. Zadarnic.

Pumnul meu frământa vânătaia albastră de pe pulpă, pe care şi-o făcuse singură. Neputând să o şterg, îi forţam vineţeala să se lăţească, asemenea unei pete, către cheagul de păr despicat dintre picioarele despărţite de cordonul de mătase.

Când s-a deschis uşa şi a apărut în prag, o clipă eu am fost singurul care l-a văzut pe Martyn. Cu degete înnebunite, am smuls tăcerea din urechile noastre. Anna a strigat: „Ce este? Ce este?” l-am jupuit panglica de pe ochi şi, într-o clipită, amândoi l-am putut auzi murmurând:

— Imposibil! Imposibil! Posibil! încadrat în uşă, părea să se clatine în faţă şi în spate pe palierul strâmt.

Am sărit în picioare ca să-l ajut. Şi-a ridicat braţele deasupra capului, ca şi cum ar fi vrut să se ferească de o teribilă lovitură. Pe urmă, ca un copil care merge de-a-ndărătelea, mecanic, pas cu pas, îndepărtându-se din calea

unui rău nevisat și holbându-se la chipul celui care l-a nimicit, se prăbuși în tăcere peste balustradă, către moartea din marmura de dedesubt.

Puterea trupului meu, când l-am ridicat în braţe, cu gâtul îndoit ca un lujer frânt, era inutilă în tăria ei.

Unde, unde era duioşia care ar fi putut să-l legene? E nevoie de sâni, de rotunjime şi de moliciune, pentru trupurile moarte ale copiilor noştri, când îi strângem la piept în sălbatica izbucnire a durerii. Duritatea muşchilor mei nu putea oferi ascunziş feţei lui. Braţele mele musculoase păreau obscene și amenințătoare când încercau să adune și să remodeleze la pieptul meu frângerea trupului tânăr.

Holul gol devenise un puţ de marmură în care oamenii aruncau, cu glasuri şocate, frânturi de speranţă:

— Să chem un doctor?

— Pot să vă ajut?

— Am chemat poliţia.

— Să aduc o pătură? Pentru dumneavoastră? Pentru mort?

Mi-am dat seama că eram gol.

— A murit? Oh, e mort?

Și atunci Anna s-a îndreptat calmă spre noi. Complet îmbrăcată, pieptănată și hidos de liniştită a spus:

— S-a terminat. Totul s-a terminat.

Atingându-mă uşor pe umăr şi privindu-l pe Martyn cu ochi goliţi de milă, aproape că a lunecat pe ușă și a dispărut în noapte.

În puţul de marmură lumea se îndesise. Formaseră un cerc tăcut în jurul nostru, omul gol puşcă şi frumosul său fiu îmbrăcat în blugi şi pulover. O femeie aruncă un şal roşu peste mine. Căzu pe trupul meu odată cu bufnitura ușii pe care o trântise Anna în urma ei. O înteţire a larmei şi apoi un poliţist sparse grupul de curioşi fără să fi trebuit să rostească o vorbă, îngenunchind alături de mine, poliţistul

spuse:

— Mă tem că a murit.

— Da – a murit pe loc.

Ne-am uitat unul la celălalt.

— Sunteţi… sunteţi…

— Da.

— Şi cine-i tânărul?

— Fiul meu, Martyn.

Doctorul şi oamenii din ambulanţă îngenunchează şi ei lângă mine. Un alt poliţist ceru politicos micului grup adunat să se retragă cu el în spate. Le-am auzit şoaptele răzbind ca un cântec duios, trist. Nu puteam să dau drumul trupului lui Martyn din înlănţuirea braţelor mele. Dar doctorul s-a purtat cu blândeţe şi brancardierii au fost discreţi şi eficienţi. Pe urmă am rămas numai eu şi poliţistul, şi am urcat scările spre apartament. Uşa era deschisă. În afara hainelor mele, acum îngrijit împăturite, nu exista niciun semn asupra felului în care ne petrecusem timpul înainte de a se fi deschis uşa.

— Pot să mă îmbrac?

Poliţistul s-a uitat la trupul meu gol şi la mâna care încleştase şalul roşu şi a făcut semn din cap că da.

— Va trebui să vă luăm o declaraţie… puţin mai târziu, domnule. Am prefera să v-o luăm la postul de poliţie.

— Da, desigur. Trebuie să vorbesc cu soţia mea. E de importanţă vitală să-i vorbesc.

— Înţeleg, domnule. Se uită în jur. Se pare că nu-i niciun telefon aici.

— Nu.

— Cui aparţine apartamentul?

— Logodnicei fiului meu.

— Şi cum se numeşte?

— Anna Barton.

— Este vorba despre tânăra care a plecat atunci când am

sosit noi?

— Da.

— Probabil că nu locuia de multă vreme aici. Apartamentul e gol.

— Nu locuieşte aici.

Ni se alăturase acum şi poliţistul care-i interogase pe oamenii de jos. Aşteptam amândoi. Terminasem să mă îmbrac.

— Domnule, ştim că a fost un accident. Doi martori l-au văzut pe fiul dumneavoastră prăbuşindu-se peste balustradă. Au confirmat că nu l-aţi atins.

— Nu.

— Ce făceaţi aici, domnule?

— Eram cu domnişoara Barton.

— Logodnica fiului dumneavoastră?

— Da.

— Domnule. Trebuie să vă pun o întrebare. Eraţi gol…

— Domnişoara Barton şi cu mine făceam… M-am oprit din vorbă.

Era un cuvânt pe care nu-l mai folosisem până atunci.

— Înţelegem, domnule.

— Fiul dumneavoastră nu ştia de acest lucru până în seara asta?

— Bineînţeles.

— De unde a ştiut că sunteţi aici?

— Habar n-am. Pur şi simplu nu ştiu.

— Şi unde este acum domnişoara Barton?

— Nu ştiu. A ieşit din casă. A trecut pe lângă noi.

— Probabil că e într-o stare de şoc. Ar fi bine să-i dăm de urmă.

— Nu ştiu unde a putut să se ducă. Poate că la casa lor.

— Casa cui, domnule?

— A Annei şi a lui Martyn. Tocmai şi-au cumpărat o casă. Erau logodiţi.

— Şi când trebuiau să se căsătorească, domnule?

— Mâine.

A urmat un lung răstimp de tăcere.

— Să mergem acum la postul de poliţie, domnule. Am sunat-o pe Ingrid de la postul de poliţie. Mi-a răspuns Sally.

— Nu e nevoie să spui nimic. Anna a fost aici.

— Dumnezeule! Şi unde e acum?

— La spital… la Wellington… cu Wilbur.

— Wilbur?

— Da. A făcut în după-amiaza asta o criză de inimă. Martyn ne-a sunat mai devreme. Încerca nebuneşte să dea de Anna. Sally făcu o pauză, l-am spus Annei despre Wilbur şi a plecat imediat.

— Mama ta e acolo?

— Da. Nu cere să-i vorbești. Nu încă.

— Sally! Oh, Sally!

— Mama şi cu mine ne ducem să-l vedem pe Martyn la morgă. Mama ţine morţiş.

M-am întors spre poliţist.

— La ce spital a fost dus fiul meu?

— La Middlesex.

L-am spus lui Sally:

— Ascultă-mă, te rog, te rog mult să nu vă duceţi. Diseară o să procedez eu la identificare. Jur că mâine am să vă iau şi pe voi cu mine. Convinge-o pe mama să aştepte până mâine. E extrem de important. Te rog fă asta pentru mine, Sally.

— Am să încerc, am să încerc: Anna e nebună – ştii asta, nu-i aşa?

— Nu. Nu, Sally, nu e nebună.

— Avea o valiză cu ea. Spunea că se duce să-l vadă pe Wilbur şi după aceea pleacă la Paris. A zis „Tot eram pregătită pentru zbor. Pentru luna de miere”. Şi mi-a zâmbit. Îţi vine a crede? Mi-a zâmbit. Dacă nu e nebună, e o ticăloasă.

— O, Sally, Sally, nu-i nici nebună, nici ticăloasă.

— Atunci ce e? V-a dus la distrugere pe amândoi, şi pe tine şi pe Martyn.

— L-a spus mamei tale totul?

— Nu ştiu. Sunt unele lucruri despre care mama refuză să vorbească. Nu pot s-o întreb. Dar pot să ghicesc.

— Nu cred că poţi, Sally. O să vin acasă mai târziu.

— Nu veni. Te rog.

— Am să vin, Sally. Trebuie. Mai târziu.

Am lăsat receptorul în furcă.

— Soţia mea ştie totul, am spus.

— Da, domnule. Mi-am închipuit.

Stăteam într-un birou mic, împreună cu un bărbat înalt, cărunt, inspectorul Doonan. Avea un aer de amabilitate obosită. Amabilitatea constituia poate ultima lui resursă când se confrunta cu tiparele, repetate la nesfârşire, ale nebuniei omeneşti. Ce noroc avusesem să cad pe mâna inspectorului Doonan.

Mi-am făcut declaraţia. A avut câteva întrebări.

— De când datează legătura dumneavoastră cu…

— Cu Anna. De cinci luni.

— Cu cât timp aţi cunoscut-o înainte?

— A început de îndată ce ne-am cunoscut. La câteva zile de la prima noastră întâlnire.

— Şi fiul dumneavoastră n-a bănuit nimic?

— Nimeni nu a bănuit.

— Nimeni?

— Mă rog, o singură persoană, tatăl vitreg al Annei, Wilbur. Oh, Doamne, a avut un atac de cord. E internat la Wellington. De asta o căuta Martyn pe Anna. Pot să dau un telefon?

— Da, domnule, desigur.

Se duse la uşă şi ceru legătura cu spitalul Wellington. Am aflat în ce salon se afla Wilbur şi am discutat cu sora-șefă. O discuţie scurtă şi liniștitoare. Wilbur fusese scos de la

reanimare – trebuia să mai rămână trei zile în spital, şi pe urmă să-şi ia un lung repaus. Fusese un atac foarte uşor.

— De unde a ştiut fiul dumneavoastră că vă aflaţi amândoi la acea adresă?

— Nu a ştiut. Pur şi simplu nu înţeleg. Nu avea idee de acest apartament.

— Nu avea cheie. A forţat uşa, adăugă inspectorul Doonan.

— Asta i-a făcut pe soţii Thompson să iasă pe palier. Au auzit zgomot, interveni poliţistul tânăr.

— Soţii Thompson?

— Martorii care l-au văzut pe Martyn prăbuşindu-se.

— A!

— Credeţi că domnişoara Barton s-a făcut vinovată de neglijenţă? Poate că a lăsat adresa în vreun carnet?

— Nu. Nu e o persoană neglijentă.

— Unde e acum? Va trebui să stăm de vorbă cu ea.

— La Paris. E în drum spre Paris, la Peter. Peter! Apartamentul ăsta i-a aparţinut iniţial lui. E posibil ca Martyn să-l fi chemat la telefon pe Peter ca să afle unde s-ar fi putut ascunde Anna. Peter! Da, trebuie să-i fi telefonat lui Peter la Paris.

— Cine e Peter?

— Anna i-a comunicat lui Martyn că vrea să fie lăsată singură înainte de nuntă. Şi că o să vină la cununie de la o adresă secretă.

— Luaţi-o mai încet, domnule. Ne fâstâciţi.

— Pot să-l chem la telefon?

— Pe cine? Pe Peter?

— Da.

— La Paris?

— O să vă plătesc telefonul.

— Nu-i vorba de asta, domnule. Oftă. Cunoaşteţi numărul?

— Îl am.

Inspectorul Doonan îmi întinse receptorul.

— Peter?

— *Oui.*

— Aici e tatăl lui Martyn.

— Ştiu tot. M-a sunat Anna. E în drum spre Paris. Nu văd ce aş putea spune. Îmi pare cumplit de rău.

— Dumneata i-ai dat lui Martyn adresa?

— Da.

— Aşa mi-am spus şi eu.

— Nu ştiam că dumneavoastră vă aflaţi acolo. Am fost convins că e locul unde s-a retras Anna ca să se reculeagă. Ca să stea liniştită până mâine. Când Martyn m-a sunat… disperat… din cauza lui Wilbur, i-am dat adresa. Într-un fel eram prieteni, Martyn şi cu mine.

— Într-un fel şi noi doi suntem prieteni.

— Într-un fel.

— E posibil ca Anna să fie nevoită să se întoarcă aici.

— Am să-i explic.

— Poliţia ştie că e vorba despre un accident, dar va trebui să dea o declaraţie.

— Desigur, înţeleg.

— Acum trebuie să închid.

— La revedere.

— La revedere.

Am făcut declaraţia.

— Vă vom conduce cu maşina acasă, domnule. Dar mai întâi e nevoie de o identificare formală.

Ne-am dus la spital. Am făcut identificarea. Nu pot spune nimic. Nu pot vorbi despre acest lucru.

Abia după ora unu noaptea am ajuns acasă. Uşa dormitorului lui Sally s-a deschis, i-am văzut faţa năucită, i-am făcut semn să între înapoi în cameră şi i-am şoptit:

— Mama!

Sally a închis uşa.

M-am îndreptat spre o lampă aprinsă – Ingrid mă aştepta

în bucătărie. Nu era o bucătărie destinată să adăpostească asemenea durere. Suprafeţele strălucitor lustruite şi albul pereţilor erau menite mai curând să intensifice chinul decât să-l domolească. Nu existau unghere întunecate şi lemn moale care să absoarbă ţipetele – fie ale mute sau nu. Ingrid, îmbrăcată în negru, cu spatele la mine, mi-a înfăţişat, o clipă, o teribilă asemănare cu Anna. S-a întors spre mine. Şocul feţei ei mi-a adus vomă în gură. Am luat în grabă un şervet; mirosul acru de vomă mi-era de multă vreme familiar. Ingrid mi-a dat un pahar cu apă.

Ducându-şi mâna la faţă, mi-a spus:

— Am făcut asta ca să-mi mai uşurez suferinţa.

Îmi arătă un prosop mic, alb, stropit cu sânge, şi puternic înnodat. Pe faţa lui Ingrid şiroia sângele. Umflăturile de pe obraji dădeau impresia că toate trăsăturile i se înălţaseră, în timp ce ochii păreau înfundaţi cu forţa în nişte mici şanţuri negre dintr-un desfigurat peisaj lunar.

— Durerea mă sfâşia. Şi asta mi-a ajutat.

Înşfăcă din nou prosopul şi se autoflagelă. Un jet de sânge ţâşni în paharul de pe masă. O imagine a Annei îmi fulgeră obscen prin minte. Faţa Annei, mi-am spus, a avut întotdeauna în ea ceva tumefiat, nedelicat. Poate că asta să fi fost cheia? Anna nu avea trăsături delicate care să poată fi vătămate de brutalitatea sărutărilor menite să salveze o viaţă. Faţa lui Ingrid cea dinainte, atât de gingaş modelată, cu pometi atât de fini, atât de fragilă şi cu ochi atât de palizi, părea să spună: „Fii atent! Mă pot sparge.” Şi trupul ei, alungit şi zvelt, cu curbele subtile ale sânilor şi ale şoldurilor, părea să rostească un tabu în faţa a orice altceva decât iubire tandră. La ea, căutasem plăcerea cu precauţia cu care examinezi o piesă rară de porţelan adusă din ţări îndepărtate.

Ingrid se aşeză în faţa mea.

— Tu nu eşti un om rău, îmi spuse. Şi eu nu sunt o proastă.

Ne-am uitat unul la celălalt, un bărbat şi o femeie total străini. Mâine, sau în ziua următoare, urma să ne îngropăm fiul.

— Mi-e limpede că tu şi... Anna (mai curând îi suspină numele decât îl rosti) ... nu aţi putut face nimic. Aţi fost depăşiţi. Tu nu eşti un om rău.

Buzele umflate şi lacrimile din gâtlej îi năclăiau vocea. Cuvintele „om rău” aveau un ritm greu, de parcă cineva ar fi bătut la o tobă un singur sunet: „Om rău, Om rău”.

— Când ai ştiut... urmă ea, când ai ştiut că eşti pierdut... Făcu o pauză şi începu să se clatine, astfel încât bizara formă nouă şi culoarea violentă a feţei ei păreau să fi devenit un hidos obiect mobil... când ai ştiut că eşti pierdut ar fi trebuit să te sinucizi. Doar tu ştii cum. Pentru tine ar fi fost uşor. Doar ştii cum.

— Da. Bănuiesc că ştiu.

— Acum, nu, continuă ea. Nu acum. Nu, laşule, acum nu. Rămâi. Rămâi pe lumea asta. Rămâi şi dă-mi şi mie puţină satisfacţie. De ce, de ce nu te-ai sinucis? Doar tu ştii cum s-o faci.

— Nu m-am gândit niciodată la sinucidere. Nici nu mi-a trecut gândul prin cap.

Mă simţeam ca un copil care s-ar fi putut salva uşor de la o bătaie zdravănă, dar care, pur şi simplu, nu s-a gândit niciun moment la soluţia atât de evidentă.

— Aston s-a sinucis, am şoptit.

— Aston?

— Fratele ei.

— Am uitat de el. Aston... şi acum Martyn. Dumnezeule, fata asta diabolică! începu să ţipe la mine: Te-aş fi putut îngropa şi aş fi reuşit să supravieţuiesc.

Chiar ştiind ce-ai făcut, te-aş fi înmormântat. Şi aş fi trăit. Şi aş fi iubit. Suferinţa ar fi fost suportabilă. Dar suferinţa de acum e insuportabilă.

Începu să-şi flageleze din nou faţa. Am alergat în spatele ei şi am prins-o de umeri. Era o luptă inegală, care s-a încheiat repede. Am aşezat-o într-un fotoliu.

— Nu te mişca, i-am şoptit.

M-am repezit în cabinetul meu şi m-am întors cu nişte tranchilizante.

— Nu, mă respinse ea. Nu şi nu şi nu.

— E esenţial să le iei.

— Esenţial pentru cine? răspunse cu o voce hârâită. Esenţial pentru tine. Pentru că, o dată în viaţă, nu ştii nici tu ce să faci… așa-i, doctore? Eu vreau numai ceea ce n-o să mai pot căpăta vreodată. Îl vreau pe fiul meu înapoi. Dă-mi fiul înapoi! Dă-mi-l înapoi! Acum! Acum să mi-l dai înapoi.

— Ingrid, ascultă-mă. Martyn e mort. A plecat pentru totdeauna. Pentru totdeauna. Viaţa lui s-a terminat. Ascultă-mă, Ingrid. Ascultă-mă. Eu am adus moartea în viaţa lui. Dă-mi voie să port eu povara. Eu n-am să mă eliberez niciodată de moartea lui, n-am să mă descătuşez de ea. Lasă tot greul să alunece spre mine, Ingrid. Împinge-l spre mine, împinge moartea lui spre mine. Respiră adânc, Ingrid, respiră adânc. Vei trăi mai departe. Împinge moartea lui Martyn spre mine. Ai să trăieşti. Acum dă-mi-l mie. Dă-mi moartea lui!

Am dus-o la masă şi am culcat-o pe ea. Şi-a înălţat genunchii la gură, ca în poziția de naştere. Lacrimile îi şiroiau pe obraji. Nasturii jachetei îi pocniră sub efortul convulsiilor, sughiţurilor de plâns şi zvârcolirilor.

— Ingrid, acum dă-mi mie moartea lui.

— Oh, Martyn, Martyn, Martyn! striga.

Pe urmă, un teribil ţipăt mut a fost urmat de un suspin atât de adânc, încât am ştiut că s-a terminat. Ceva a părut să plutească spre mine şi să mă inunde.

A rămas întinsă pe masă plângând liniştit. Lacrimile îi curgeau, scăldându-i rănile de pe faţă, spălându-i sângele. Lacrimile şi sângele alcătuiau în jurul gâtului ei un colan care

se spărgea în pârâiaşe de un roz spălăcit şi i se scurgeau pe sâni.

— Mă duc să mă spăl, spuse la un moment dat.

Am condus-o la baie. Înaintam cu mişcări încete, prietena mea şi cu mine. Poate că mai aveam atâta dibăcie încât s-o liniştesc pentru tot restul vieţii ei.

Am dat drumul la robinet şi am turnat în cadă una dintre sărurile ei de baie. Şi-a despletit părul care în tot acest timp rămăsese înnodat într-un coc elegant, complet discordant. Acele de păr şi lungii ani de măiestrie îngăduiseră cocului să supravieţuiască unui asemenea haos, ca un mic simbol de normalitate.

Am ajutat-o să se dezbrace, aşa cum ajuţi un copil. S-a lăsat în apă şi s-a cufundat dedesubt. Uleiul parfumat răspândit pe trupul şi pe părul ei părea pomada miraculoasă a unui vrăjitor. Un timp nesfârşit a zăcut în apă sau s-a cufundat sub apă, supunându-se parcă ritmului neauzit ar unui ritual acrobatic de supravieţuire.

Eu m-am aşezat pe jos, concentrându-mi toate energiile asupra ei. Cu o putere pe care nu ştiam că o posed, mi-am eliminat orice alt gând din minte. Uneori mai dădeam drumul în cadă câte unui jet de apă fierbinte. Alteori lăsam apa să se mai scurgă. Ingrid nu părea conştientă de prezenţa mea în timp ce plutea la suprafaţă sau se afunda sub apă. În cele din urmă rosti:

— Aş vrea să dorm.

Am înfăşurat-o într-un prosop şi am uscat-o. Pe urmă am încercat să-i îmbrac o cămaşă de noapte. A scuturat din cap, împotrivindu-se, şi s-a vârât goală în aşternut. A adormit în câteva secunde. Eu m-am aşezat la fereastră şi am privit în noapte. Era lună plină pe cerul văduvit de stele. M-am gândit cât de rar observasem asemenea lucruri. Poate că era vorba de o adâncă lipsă în sufletul meu. Moştenisem nimicul. Un nimic transmis din generaţie în generaţie. O fisură în psiche,

descoperită doar de cei care sufereau din pricina ei.

Imagini ale lui Martyn copil mă consumau – mai cu seamă una, o întoarcere bruscă a capului, din fugă, când l-am strigat; râsul lui glorios, încadrat de o zi aurie de vară. Am închis încet ochii, ca să trag o cortină peste imagini. Trebuia să organizez o înmormântare. Acum trebuia să fac aranjamentele de înmormântare.

Am găsit nişte hârtie de scris şi mi-am început lista. Ferpare mortuare în *The Times* şi *Telegraph.* Mă temeam că alte anunţuri – mai puţin tandre – vor fi făcute de mesageri ai morţii, care vor năvăli în nevinovatele ceasuri de dimineaţă ale unor oameni pe care nu aveam să-i cunosc niciodată. Se vor face tot felul de insinuări în jurnalele de scandal şi poate că doar simple relatări ale tragediei în celelalte ziare. În ceea ce mă priveşte, nu-mi păsa. Dar dintr-odată mi s-a părut vital să păstrez demnitatea vieţii lui Martyn. Oare ce era de făcut? Agitaţia, o agitaţie teribilă, făcea să-mi zvâcnească umerii şi capul în scurte mişcări automate. Dumnezeule! Nu aveam voie să intru într-o stare de şoc. Trebuia să mă înfrânez. Am ieşit din cameră. Am înghiţit nişte Diazepam şi m-am întors la lista îndatoririlor mele – autorităţile, sicriul, slujba religioasă, florile, muzica.

Ingrid se foi în aşternut. M-am uitat la ceas. Trecuseră ore întregi. Cum a fost posibil? Luna pierise. Zorii, venise aproape o nouă zi. Azi era aici. Aşadar, Martyn murise ieri. Martyn a murit în ziua aceasta, săptămâna trecută, luna trecută, anul trecut. Se împlinesc zece ani de când a murit. Au trecut douăzeci de ani. Când am să încetez să mai notez ziua? Când, o, Doamne, când o să-mi vină şi mie moartea?

Ingrid gemu. Azi şi durerea zilei de azi îşi săpau implacabil drumul prin somnul ei. L-am urmărit mişcările trupului, trecând de la mânie la înfrângere. În cele din urmă, se cufundă într-o agonie de supunere. Ochii ei, brusc deşteptaţi, şi-au redobândit într-o secundă cunoaşterea. „E adevărat,

nu-i aşa?” Am ajutat-o să se scoale din pat. Nu ne-am vorbit.

Încet, şi în tăcere, s-a îndreptat spre sala de baie, apoi a închis uşa în urma ei. Eu m-am întors la fereastră şi am privit ziua apropiindu-se şi deschizându-se. Maşinile, oamenii, sunetele umpleau nişte zone stranii ale conştiinţei mele. Camionul lăptarului care dădea colţul mi se păru un fel de vehicul spaţial, înaintând istoric pe o planetă nou descoperită.

Ştiam că se produsese o falie. Că se căscase o prăpastie. Ştiam că pentru mine lumea reală avea să se retragă într-un focar cu totul nou, frenetic. De aci înainte aveam să funcţionez doar în acea parte separată, automată, a existenţei mele şi în următoarele câteva zile trebuia să mă mut integral în această parte. Şi cealaltă zonă urma să somnoleze până când avea să se trezească la viaţă, mai târziu, sau poate că niciodată.

M-a cuprins frica. „începe acum, începe acum viaţa în această nouă dimensiune. Uită-te la maşini. Ascultă zgomotele! Concentrează-te asupra camionului cu lapte. Priveşte! S-a oprit brusc, cu o hurducare!”

Ingrid ieşi din baie. Transformată. Cocul îi era din nou aranjat cu desăvârşită simetrie. Faţa ale cărei tumefieri se resorbiseră peste noapte, căpătase imobilitatea de mască a unui machiaj perfect şi discret. Intră în cameră, înveşmântată în acea artificială perfecţiune cu care se înarmează femeile frumoase împotriva lumii. Era goală.

Intimitatea căsniciei nu reuşise încă să tocească ascuţimea acestei imagini. Se plantă în picioare, în faţa mea, şi îmi spuse:

— Ce păcat că ne-am cunoscut!

— De ce? Ce-i cu Sally? Ne rămâne Sally.

— Da. Da. Sally. Dar ştii, Martyn era totul pentru mine. Întotdeauna nu există decât o singură persoană. Presupun că pentru tine nu a existat decât Anna.

Am oftat.

— Ce noroc ai, ea nu a murit. Nu-i aşa? Anna este… Anna… ca să folosesc jargonul adecvat… este o supravieţuitoare, nu? Pe mine m-ai iubit vreodată?

— Da. Totul era atât de corect.

— Şi ăsta? Arătă spre trupul ei. Şi ăsta?

— Eşti extrem de frumoasă.

— Ştiu. Dumnezeule! Crezi că nu ştiu? Se răsuci spre oglinda lungă. Am o faţă frumoasă, urmă ea, uită-te la faţa mea. Uită-te la corpul meu. Sânii sunt mici, dar încă frumoşi. Talia şi şoldurile sunt suple. Trasă cu mâna o linie spre sex. Şi ăsta ce cusur are? Această parte a mea din capul picioarelor atât de elegante, atât de elegante? Vorbeşte-mi despre toată această frumuseţe. Nu ţi-a fost de-ajuns, nu? N-a fost de-ajuns. Preţul acestui eşec a fost Martyn.

Se întoarse spre mine. Acum era reflectată în întregime de oglinda lungă, cu toate contururile mlădioase ale spatelui şi cu înfricoşătoarea perfecţiune a cocului, îmi spuse cu o voce liniştită:

— Ar fi trebuit să mori. Ar fi trebuit să mori. Dumnezeule, oricum n-ai fost niciodată cu adevărat viu.

— Ai absolută dreptate în amândouă afirmaţiile. Ar fi trebuit să mor. Dar nu m-am gândit la lucrul ăsta. Şi, într-adevăr, nu am fost niciodată cu adevărat viu până nu am întâlnit-o pe Anna.

— Poate că, la urma urmei, eşti un om rău. Ei bine, ţi-ai introdus grozăvia în viaţa mea. O clipă, dar numai o clipă, înţelegi, am avut chef să fac dragoste cu tine.

Am privit-o cutremurat. A râs. Un râs scurt, amar, spart.

— Numai cât mă uit la tine îmi dau seama ce total neimportantă am devenit. Ei bine, am să-mi extrag tăria din cunoaşterea asta.

Deschise un sertar şi îşi scoase lenjeria de corp. Apoi îmbrăcă o rochie neagră de o simplitate atât de austeră,

încât arăta ca o icoană de o inutilă frumuseţe, o formă lipsită de orice putere.

L-am auzit sosind pe Edward. Ingrid alergă jos la el. Edward o strânse cu putere la piept. Faţa îi era îngrozitor de devastată.

— Oh, Ingrid a mea, bolborosi, scumpa, iubita, iubita mea Ingrid, sărmana mea fetiţă.

— Oh, tăticule!

Am rămas o clipă ca paralizat. Nu era Ingrid care îl striga pe Edward, ci parcă Sally care mă striga pe mine.

Stând în uşa camerei, repeta în şoaptă: „Oh, tăticule!”

M-am îndreptat spre ea. Dar brusc a ţipat: „Nu! Nu!” şi a fugit pe scări, ca şi cum simplul fapt de a mă fi văzut ar fi rănit-o.

Am urmat-o încet.

— Sally, ai fost minunată aseară, vorbi Edward. Îmi închipui cât de greu ţi-a venit. Apoi, adresându-se mie: Sally mi-a anunţat totul, ştii. Foarte grea sarcină pentru fată… foarte grea.

— Sally e o fată vitează. Bună dimineaţa, domnule. Jonathan intrase în hol. Îmi pare nespus de rău… vocea i se tărăgănă. Am putea discuta… între patru ochi? Am intrat în biroul meu. Vreau să-mi iau eu însărcinarea de a telefona la ofiţerul stării civile şi la hotel, se oferi Jonathan. Telefonez la toată lumea, cu excepţia părinţilor Annei. Din fericire, numai familia trebuia să ia parte la nuntă. Doamne, cât de îngrozitor sună! … ştiţi ce vreau să spun.

— Pe mama Annei am s-o chem eu. Wilbur a avut un uşor atac de cord. E vital ca totul să fie organizat aşa cum trebuie. Tatăl ei e la hotel Savoy, cred. O să-l chem şi pe el.

— Domnule, eu o să telefonez din camera lui Sally, e bine?

Am încuviinţat din cap. Cererea aceasta reprezenta un act de curtoazie, cu atât mai apreciabil în clipa de faţă.

— O iubeşti pe Sally?

— Foarte mult.

— Îmi pare bine. Mi-ar plăcea să-ţi spun: îmi pare bine că e vorba de un băiat ca tine.

— Mulţumesc, domnule.

Am sunat-o pe mama Annei.

— Tocmai eram pe cale să te chem eu, spuse. Aseară nu am putut să spun sau să fac ceva. Încă din zori aştept să-ți telefonez.

— Ştii? ’

— O, da.

— Anna?

— Da. A venit să-l vadă pe Wilbur. Când am ieşit în coridor, mi-a spus totul. Pe urmă a plecat. Ştii ce am simţit?

— Nu.

— M-am simţit dintr-odată foarte bătrână. M-am simţit foarte bătrână. Francezii numesc asta *un coup de vieux.* Azi arăt într-adevăr foarte bătrână. Presupun că ar trebui să te consolez. Dar n-o meriţi, ştii asta, nu-i aşa? Tu şi Anna vă potriviţi perfect. Pricinuiţi chinuri de agonie în vieţile altora. Ea a avut talentul ăsta întotdeauna. Tu de-abia acum ţi l-ai descoperit. Soţia ta merită toată compătimirea, o compătimire fără de margini, fără de margini. Dar din cât am cunoscut-o eu, n-o să primească bine compasiunea, nu-i place să stârnească mila.

Urmă un răstimp de tăcere, după care continuă:

— Sunt diferită de cea pe care ţi-o aminteai?

— Da – foarte diferită.

— Toate aiurelile alea prosteşti – le-ai luat de bune? Mi-au fost de mare ajutor de-a lungul anilor. Dar Wilbur a ştiut întotdeauna să vadă dincolo de ele. De fapt, de asta m-am căsătorit cu el.

— Cum se simte Wilbur?

— O să se însănătoşească.

— Nu-i spune.

— Ştie.

— Anna?

— Nu, nu Anna. Ştie să citească tragedia pe faţa mea. Mi-a spus: „L-am avertizat. L-am avertizat”. A făcut asta?

— Da. Da, a făcut-o.

— Ar fi trebuit să asculţi de Wilbur. El ştie tot. Aş vrea să iau parte la înmormântare. Ai să mă anunţi şi pe mine unde şi când are loc?

— Eşti sigură că vrei să vii?

— Foarte, foarte sigură. Fiul tău era important pentru mine. În seara aceea, am încercat şi eu să-i avertizez în felul meu. Dar am fost prea subtilă. Anna a înţeles, desigur. A înţeles ce urmăream cu vorbăria mea despre Peter şi Aston.

— A plecat la Peter, ştii?

— Da. Întotdeauna se refugiază la el. Ea crede că nu ştiu ce s-a întâmplat în noaptea aceea, când a murit Aston. Doamne sfinte, ea crede că n-am înţeles de ce s-a omorât Aston. M-am prefăcut mereu că nu ştiu. Ca să menţin o legătură cu ea, aşa cred. Dar în zadar. Tot ce-am încercat să fac a fost inutil. Aş vrea să fi avut altă mamă. Cred că şi ea ar fi preferat. Ah, sunt obosită. La revedere… la revedere…

Aş fi vrut s-o întreb dacă tatăl Annei ştia. Dar convorbirea se încheiase. L-am chemat imediat. Nu voiam să mă gândesc la ce-mi spusese Elizabeth despre fiica ei – nu acum. Ştiam bine că în faţa mea se înşirau ani de nimicnicie. Aveam să-i umplu cu toate cuvintele care mi se spuseseră despre Anna, începând cu ziua în care aflasem pentru prima oară de existenţa ei.

— Charles?

— Frumos din partea ta că m-ai chemat. Ţi-am scris… ţie şi soţiei tale. Separat. Nu vreau să-ţi vorbesc. Soţia mea şi cu mine ne întoarcem imediat la Devon. Realmente, nu văd nimic ce ţi-aş putea spune, sau ce-aş putea face. Am şi eu destulă experienţă ca să pot înţelege prin ce treci, deşi,

desigur, situaţia ta e mult mai îngrozitoare. De aceea ştiu că orice cuvânt e inutil. Totul e inutil. Oftă şi adăugă aproape în şoaptă: Totul și toţi.

După care telefonul se închise.

Mai aveam două telefoane de dat, pentru salvarea onoarei. Mi-am sunat agentul. În orele lui de viaţă matinală, mi-am turnat trista poveste. Cât de puţine cuvinte sunt necesare ca să redai o istorie cumplită:

— Fiul meu a murit.

— Dumnezeule mare! Ce s-a întâmplat?

— Un accident îngrozitor. Va avea consecinţe neplăcute şi şocante, John. Trebuie să te anunţ, cu profundă amărăciune, că îmi prezint demisia. John, noi doi ne cunoaştem de foarte multă vreme. Mă cunoşti îndeajuns ca să-ţi dai seama, fără niciun fel de îndoială, că hotărârea mea e ireversibilă.

— Dar, pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat? Nu-i posibil să mă chemi la ora asta fără să-mi dai nicio explicaţie. Aproape că izbucni în plâns: O, dragul meu, dragul meu! Cu ce te pot ajuta?

— Poţi fi pentru mine prietenul de care am acum nevoie. Acceptă tot ce-ţi spun. Peste o zi sau două totul o să-ţi fie mai clar. Dar te rog să-mi respecţi dorinţele. Cariera mea s-a încheiat. În scurt timp ai să primeşti telefoane de la presă, John. Poţi face o declaraţie în sensul că mi-am prezentat demisia. Îmi pare foarte rău, John, realmente îmi pare foarte rău.

Am agăţat receptorul în furcă.

Pe ministrul meu l-am sunat acasă. Pe parcursul unei conversaţii scurte, am pus punct viitorului meu. Nu i-am spus mai mult decât îi comunicasem agentului. Era un om a cărui carieră se confunda cu însăşi viaţa lui. Şi credea acelaşi lucru despre mine. De aceea a înţeles că numai o catastrofă m-ar fi putut mâna la o asemenea hotărâre. După ce şi-a exprimat compasiunea, mi-a spus că-l va informa pe primul-

ministru de îndată ce va primi cererea mea de demisie.

— O s-o redactez imediat. O veţi primi într-o oră.

Acum mai aveam de dat un ultim telefon:

— Andrew…

— Aşteptam să mă suni. A apărut o notă la ştiri. Îmi pare îngrozitor de rău. O tragedie înfiorătoare. Cu ce te pot ajuta?

— Vreau să dau o declaraţie. Urgent. Adresată presei. Tu va trebui să rezolvi cu poliţia. Pot să am o discuţie cu tine?

— Bineînţeles. Nota din ziar era foarte scurtă.

Au rămas o mulţime de întrebări fără răspuns. Ce anume s-a întâmplat în realitate?

Tonul lui avocăţesc devenise inchizitorial.

— Nu va exista un proces, Andrew. Mi-am şi dat demisia, nu numai de la departament, ci şi din Parlament. Şi vreau, în calitate de cetăţean civil, să protejez memoria fiului meu. Vreau să-mi protejez soţia şi fiica de toate speculaţiile şi insinuările, menite să le rănească şi mai mult.

— Eşti şi ai fost întotdeauna omul cel mai rece pe care l-am cunoscut. Foarte bine. O să redactăm împreună declaraţia aceea a ta. Vrei să vin la tine?

— Nu. E foarte scurtă.

— Ai şi pregătit-o?

— Nu complet. Oricum, există unele aspecte juridice de care nu sunt prea sigur.

— Să ne punem de acord asupra versiunii de bază. Pe urmă o să mai cer şi eu câteva consultaţii.

Ceva mai târziu am stabilit ca Andrew, după unele consultări, să dea în numele meu următoarea declaraţie:

Fiul meu, Martyn, a decedat ieri-seară în urma unui tragic accident. Fireşte, va avea loc o anchetă post-mortem. Unele dintre împrejurările legate de această tragedie sunt, din păcate, menite a fi controversate. Drept care mi-am dat demisia atât din departamentul meu, cât şi din Parlament.

Demisia mea intră imediat în vigoare. În calitate de cetăţean particular, aşa cum voi rămâne tot restul vieţii mele, solicit respectarea problemelor de viaţă intimă atât ale soţiei mele cât şi ale mele, astfel încât să putem deplânge în linişte teribila pierdere pe care am suferit-o. La fel şi pentru fiica noastră care şi-a pierdut fratele mult iubit. Nu vom face vreun alt comentariu nici acum, nici pe viitor.

— Ţi-o public. Dar o să urmeze o ploaie de întrebări. Nu te lasă ei să scapi cu una, cu două.

— Nu. Dar dacă e clar că nu vom face niciun alt comentariu poate că or să ne lase în pace. Demisia mă detaşează de orice rol public.

— Mă îndoiesc că lucrurile vor merge atât de uşor. Va trebui să te aştepţi la nişte chestii foarte neplăcute în fiţuicile de scandal.

— Nu le citesc niciodată.

— Foarte bine, asta-i O.K.

— Andrew, eu pur şi simplu mă menţin la nivelul de plutire. Încerc doar să salvez ce se mai poate salva pentru Ingrid şi Sally.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău. E posibil să mă irite perfectul tău control asupră-ţi. Ce-i cu Anna?

— E la Paris.

— De necontactat?

— Aşa cred.

— Şi aspectul nunţii… o să se facă mare zarvă pe chestia asta.

— Da. Sunt convins.

— Vrei să stau de vorbă cu oamenii din blocul acela… să încerc să le închid gura?

— Nu. Cei care au chef să trăncănească vor trăncăni. Ancheta le va cere să depună mărturii, aşa că n-are niciun rost.

— Ancheta nu va avea loc decât peste vreo trei luni, poate chiar şi mai târziu.

— Cauza morţii este foarte clară. Martyn a murit instantaneu, ca urmare a fracturii bazei craniului. Cred că în următoarele două zile va putea avea loc înmormântarea, o înmormântare intimă. Andrew, nimic din viaţa mea nu m-a pregătit pentru această conversaţie. E la fel de incredibilă pentru mine, cum bănuiesc că e şi pentru tine. Mă străduiesc să rămân în lumea aranjamentelor şi informaţiilor şi planurilor, pentru că trebuie să le menţin pe Ingrid şi pe Sally pe un teren sigur. Pe urmă, probabil că am să înnebunesc. Ăsta e răspunsul potrivit, adecvat. Dar nu încă, Andrew, nu încă. Am nevoie de îndrumarea ta rece, profesională. Te rog.

— O s-o ai. Bizuie-te pe mine.

— Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc. Acum trebuie să plec. Vreau să le trimit pe Ingrid şi pe Sally la Hartley cu Edward. El spune că vrea să aranjeze ca Martyn să fie înmormântat în cimitirul de acolo.

— Şi tu ce ai de gând să faci?

— Edward mi-a oferit să mă mut în apartamentul lui din Londra. De acolo o să iau contact cu toţi cei cu care trebuie să ţin legătura.

— Cum se simte Ingrid?

— Ce pot să-ţi răspund la asemenea întrebare?

— Nimic.

— Teren sigur, Andrew. Încerc să le ajut să ajungă pe un teren sigur.

— Şi tu?

— Ah, eu! Viaţa mea e sfârşită. Dar asta nu are nicio importanţă. Andrew, îţi sunt recunoscător. Acum te las pe tine să le rezolvi pe toate.

— Da. La revedere.

— La revedere, Andrew.

Deşi grozăviile vin şocant de brusc, totuşi îşi devorează prada pe îndelete. Le trebuie ceasuri şi zile şi ani ca să-şi răspândească ursuza întunecime până ce cuprind fiecare colţişor al făpturii tale. Pe măsură ce speranţa se scurge asemenea sângelui dintr-o rană fatală, pogoară asupră-ţi o apăsătoare neputinţă. Victima alunecă într-o lume subterană unde trebuie să bâjbâie după cărări noi, în ceea ce ştie că va fi o eternă beznă. Mie mi-era hărăzită grozăvia. Ingrid şi Sally vor trece printr-o amarnică durere şi deprimare. Dar aveam datoria să le feresc de grozăvie. Poate, în felul acesta, vor mai avea o şansă de recuperare.

Edward intră în biroul meu spunându-mi:

— Înainte de a pleca la Hartley, Sally şi Ingrid vor să meargă la spital.

— O să le duc eu, Edward.

— Fără tine. Cred că Ingrid vrea să meargă fără tine.

— Înţeleg, Edward, e foarte greu. Amândouă mă îngrijorează mult.

— O îngrijorare cam târzie, nu crezi?

— Edward, nimic din ce spui nu poate avea vreun efect asupră-mi. În momentul de faţă mă aflu dincolo de suferinţă. Dar o pot ajuta pe ingrid în tot acest calvar.

— Prezenţa ta acolo o să înrăutăţească lucrurile.

— Ai întrebat-o pe ea, Edward?

— Nu. Dar sunt convins.

M-am dus în camera de zi.

— Ingrid, vreau să vă duc pe tine, pe Sally şi pe Edward ia morga spitalului.

Ingrid şedea dreaptă şi înaltă pe scaunul ei. Îşi ţinea picioarele într-o poziţie nefirească, de parcă erau plantate în covor. Spatele îi era lipit de speteaza scaunului. Părea un trup lipsit de orice vlagă, care parcă ştia că cea mai mică clintire a unui muşchi sau a unei linii l-ar duce la dezintegrare totală. Faţa ei, de pe care tumefierile se

retrăseseră, era din nou delicată şi palidă, şi părea să se ţină cu dificultate pe tulpina gâtului.

A-ţi ţine trupul întreg, nefărâmat, a-ţi păstra chipul, iată primii paşi pe calea supravieţuirii. Durerea prinsă în cuşca de oţel a făpturii exterioare este o durere captivă. Îţi sfârtecă cu exaltare muşchii şi oasele în efortul ei de a se elibera şi neputând să evadeze te sfredeleşte lent. Răni lăuntrice pe care le duci cu tine în mormânt, şi pe care nicio autopsie nu le poate da la iveală. Treptat, durerea osteneşte şi adoarme, dar niciodată nu moare. Cu timpul, se deprinde cu închisoarea, iar între temnicer şi întemniţat se înfiripă un fel de respect reciproc. Acum ştiu acest lucru, dar numai acum l-am învăţat. Ingrid mi l-a dăruit pe Martyn. Şi noaptea trecută eu i-am cuprins moartea în braţe şi am smuls-o din fiinţa ei. O povară pe care aveam s-o preţuiesc tot restul vieţii mele. Acum, Ingrid se eliberase de mânie, de frământare, de vina celor nevinovaţi. Bătălia ei se ducea doar cu durerea. Şi cu toate că până la urmă durerea va birui, ea totuşi îşi va putea trăi viaţa. Şi aceasta e o realizare nu lipsită de importanţă.

— Cred că e mai bine să te conduc eu, stărui Edward.

— Să vii şi tu, tată. Dar pe Martyn doresc să-l văd împreună cu tatăl lui.

Edward scoase un suspin şi îşi întoarse faţa, cu ochii în lacrimi. Era un bătrân înfrânt la sfârşitul vieţii. Pentru Edward nu mai exista nicio şansă. Rana lui era mortală. El nu va putea supravieţui. Mi-am adus aminte de un proverb chinezesc: „Nu socoti că este cineva fericit înainte de a muri”. Lunga perioadă de existenţă a lui Edward, în care nu existase decât o singură rană – moartea soţiei lui – sfârşise acum cu această ultimă violenţă, şi vedeam cum viaţa moare în ochii lui. Restul, va urma şi el.

Londra nu e un loc potrivit pentru moarte. Străbăteam străzi care trepidau de zgomot, ticsite de maşini ce roiau spre birouri, spre şcoli, de autobuze din care se despleteau

panglici lungi de oameni ce șerpuiau prin coridoarele cenușii dintre clădiri, trecând în grabă pe lângă culorile violente ale locurilor destinate să îmbrace trupul sau să hrănească trupul. Nu era un drum potrivit pentru a merge la o morgă. Acolo, tot ce rămâne dintr-o viaţă pe care ai iubit-o, este un trup pe care trebuie să-l îngropi.

Mici semne de stimă supravieţuiau încă din fosta mea lume. Am fost întâmpinaţi cu discreţie. Conduși în tăcere spre ceea ce urma să fie ultima noastră imagine a lui Martyn. În faţa morţii sunt necesare tăcerea şi respectul. Pentru că lacrimile şi strigătele nu sunt reale – sunt doar ecouri ale unei suferinţe care a început odată cu prima moarte. Şi vor sfârşi într-un suspin la cea din urmă moarte.

Am stat nemişcaţi, femeia aceea şi cu mine, privind la frumuseţea îngheţată a fiului nostru. Observând cum moartea aproape că-i venea bine. Paloarea lui şi părul negru, trăsăturile fin cizelate, păreau acum să aparţină capului de marmură ai unui tânăr zeu.

Nu ştiu cât timp am rămas acolo. În cele din urmă, Ingrid s-a mișcat. Încet, cu ochii uscaţi și buzele uscate, și-a sărutat fiul. Apoi s-a uitat la mine și mi-a transmis din ochi îngăduinţa de a-l săruta. Dar n-am făcut-o. Sărutul ludei este dat numai celor vii. Nu voiam să-l murdăresc pe fiul meu şi mai mult.

Nu ne-am mai întors acasă. Jonathan împachetase valizele. Șoferii fuseseră chemaţi, şi Ingrid, Sally,

Jonathan şi Edward, înveşmântaţi în mantia protectoare a celor avuţi, porniră în viteză spre Hartley și spre binecuvântarea vieţii de ţară. Către o nouă viaţă. Viaţa de după Martyn. Primul liman al călătoriei lor se ivise.

35

M-am dus la apartamentul lui Edward. Mai târziu m-a

vizitat acolo ministrul meu. Mi-a înmânat o scrisoare personală din partea primului-ministru. Amabilitate decentă, actul umanitar al unei compasiuni distante. A urmat o lentă realizare din partea vizitatorilor discreţi, embleme ale lumii mele pierdute, că omul din faţa lor, vechiul lor protejat sau rival sau coleg, se prăbuşea din ce în ce mai precipitat, departe de ei; se prăbuşea prin straturi de putere şi succes, prin pânze de decenţă şi normalitate, către un labirint de orori. În ale cărui cărări se năluceau depravarea, brutalitatea, moartea. Şi, mai înspăimântător decât orice – haosul.

Dar oamenii cuviincioşi încearcă să facă lucruri cuviincioase. Şi erau oameni cuviincioşi. Au încercat să-mi spună ce mare pierdere reprezintă demisia mea pentru ei. Unul dintre ei a rostit chiar, cu disperată sinceritate, cuviincioasa minciună:

— Vei supravieţui suferinţei. Revino asupra demisiei. Ai acţionat în pripă.

Pe urmă, vocea lui întristată, s-a stins.

M-a sunat Andrew:

— Hârtiile îşi urmează cursul normal. În faţa casei tale roiesc vreo zece ziarişti şi fotografi. În curând or să plece la Hartley şi e posibil să descopere şi unde te ascunzi tu.

— Să-i telefonez lui Edward să ferece porţile la Hartley?

— Numaidecât.

— Şi eu la ce să mă aştept?

— Ca de obicei. Ziarele serioase se vor concentra pe cariera ta şi pe demisia ta. Ziarul la care lucra Martyn va exploata tragedia care s-a petrecut chiar cu o zi înainte de nuntă. În celelalte, un puhoi de insinuări. Doar te-au găsit în pielea goală. O adevărată bombă… Până la urmă aproape că or să te scoată criminal. Tu şi Anna veţi ocupa prima pagină a ziarelor. Mai există unele implicaţii… cum să spun… de jocuri sexuale perverse, nu ştiu. Doamne sfinte! Oricum, eşti

avertizat. Or să te răstignească pe stâlpul calomniilor.

— Şi cât o să dureze?

— Mă rog, ţi-ai dat demisia. Anna a dispărut. După înmormântare, lucrurile or să se potolească. Desigur, vor fi noi relatări în presă cu prilejul anchetei.

— Da, probabil.

— O căţea de ziaristă a adus pe tapet un nou unghi de vedere: căsătoria ta. Dacă tu şi Ingrid sunteţi încă împreună? Dacă veţi divorţa? Investigaţii pentru binele societăţii, cunoşti genul.

— Deci totul va dura o săptămână, până la zece zile?

— Cam aşa ceva.

— Şi pe urmă, tot restul vieţii mele, Andrew, există multe probleme în legătură cu care va trebui să discut cu tine, dar după înmormântare.

— Pot să fac ceva pentru tine până atunci?

— Nu. Îţi sunt recunoscător pentru tot ce ai făcut până acum. Regret, dar trebuie să plec. Am încă o sumedenie de lucruri de pus la punct.

Străinilor le vorbeam despre înmormântarea fiului meu la Hartley. Cu ajutorul lui Edward, s-a stabilit data când corpul lui Martyn avea să fie pierdut pe vecie pentru noi. Pe urmă am vorbit din nou cu mama Annei. A hotărât că e mai bine să nu asiste la ceremonie. Ne-am luat rămas-bun.

Edward a aranjat ca eu să vin la Hartley pe ascuns, pe la fermă. Am plecat târziu, în acea noapte, îndărătul umbrelor fantomatice ale copacilor ce mărgineau drumul, mi se arătau viziuni de moarte şi de groază. Durerea pricinuită de pierderea lui Martyn nu era egalată decât de dorul de Anna. Numele pe care îl urla vocea mea lăuntrică era Anna, Anna, Anna! Dar lacrimile pe care le vărsam erau pentru Martyn.

Am umplut, în linişte, ungherele zilei următoare, care a avut încă o aparenţă normală. Am mâncat, am băut, am făcut baie, ne-am plimbat. Am acordat acestor activităţi mai mult timp şi mai multă atenţie decât de obicei, transformându-le aproape în ritualuri. Am descoperit că ne era posibil să facem preparativele pentru slujba religioasă şi pentru biserică, pe calea unor scurte dar intense convorbiri telefonice şi întâlniri. Edward avea două linii telefonice particulare – numărul oficial fusese blocat.

La capătul aleii se îmbulzeau tineri obosiţi, plictisiţi, cu aparate de fotografiat, şi femei tinere în culori stridente: Presa. Nu încercam nicio animozitate faţă de ei. În fond, şi fiul meu făcuse parte din tagma lor. Fără îndoială că şi Anna stătuse în preajma unor case închise, pentru o serie de reportaje despre chipurile împietrite ale celor îndoliaţi. Aşa încât, între brânza topită şi pâinea prăjită de la micul dejun, eternitatea să se poată instala în minţile cititorilor.

A doua zi dimineaţa, am trecut în maşini negre, lucitoare, printre obosiţii înregistratori ai micii noastre poveşti; erau frustraţi de neputinţa de a fi fotografiat sau a fi stat de vorbă cu cineva. Ţăcănitul şi fleşurile aparatelor de fotografiat, întrebările neauzite formulate de ziarişti prin geamurile automobilelor păreau să facă parte din ritualul morţii în aceeaşi măsură ca şi preotul care, cu o faţă în acord cu împrejurările, a întâmpinat încă o familie în casa lui de simboluri şi cuvinte antice.

Mica noastră familie, ca un cor negru în jurul gropii, a fost martora realizării imposibilului. Înmormântarea lui Martyn. Şi în această scenă a întunericului, eu o visam pe Anna. Am plăsmuit-o stând în picioare lângă groapă, îmbrăcată toată în alb. Atât de alb! Şi arunca braţe întregi de trandafiri roşii în groapa deschisă. Spinii trandafirilor îi sfâşiau braţele şi stropi de sânge roşu picurau în pământ şi pe albul, atât de albul rochiei ei. Alb. Alb. O clipă, totul a părut înecat de

lumină albă. Pe urmă s-a sfârşit. Ne-am întors, în maşinile noastre negre, îndărăt la Hartley.

Ingrid a stat cu mine în acea noapte, în biroul lui Edward. Doi oameni obosiţi de moarte.

— Nu vreau să mai trăiesc alături de tine, mi-a spus. Niciodată.

— Ce ai de gând să faci?

— Vreau să plec pentru câteva luni în Italia. Arthur Mandleson mi-a oferit să locuiesc în casa lui de lângă Roma. Am să-i cer şi lui Sally să vină cu mine o lună. Jonathan va putea să ia avionul ca să o viziteze din când în când. După aceea cred că va dori să locuiască împreună cu el la Londra.

— Înţeleg. E clar că sunt foarte potriviţi unul pentru celălalt. Şi după aceea?

— Cred că am să mă mut la Hartley. Şi poate că o să-mi iau şi un mic apartament la Londra. Am să-i cer lui Paul Panten să ia legătura cu Andrew şi să aranjeze tot ce e necesar.

— O să vorbesc eu cu Andrew.

— Încă ceva.

— Da.

— De poimâine încolo, nu vreau să te mai văd niciodată în viaţa mea. Mi-ar fi de mare ajutor dacă aş putea avea această certitudine. Va presupune unele sacrificii. Nunta lui Sally… alte prilejuri de reuniuni familiale… ca de pildă înmormântările.

Râse cu amărăciune.

— Ai cuvântul meu de onoare.

— Înţelegi?

— Înţeleg.

— În noaptea aceea, în noaptea aceea stranie când mi-ai spus: „Dă-mi-l mie. Dă-mi-l mie”, m-am simţit eliberată de o cumplită mânie. Care a zburat la tine. Şi nu vreau să mă mai atingă vreodată. Trebuie s-o iei cu tine, şi să dispari.

— Pot s-o văd din când în când pe Sally?

— Desigur. Dar cere-i să nu-mi spună mie.

— O să-i cer.

— Nu te întreb de planurile tale. Prefer să le ţii secrete.

— Da.

— Ştii, nu m-ai iubit niciodată.

— Nu.

— În străfundurile mele ştiam lucrul ăsta. Dar la vremea respectivă părea să se potrivească cu noi.

— Da. Ah, da… ni s-a potrivit… atât de bine.

— Crezi că asta a fost răzbunarea dragostei? Lecţia pe care ne-a dat-o. Pentru că nu-i place să fie înşelată?

— Poate.

— Aş vrea şi eu să pot descoperi genul ăsta de dragoste.

Am rămas tăcut. Ingrid a suspinat:

— Ai dreptate, reluă ea. Mă îndoiesc că o voi putea cunoaşte vreodată. S-ar putea să fie prea brutală pentru mine Aş fi prea speriată. Tu mi-ai plăcut foarte mult. În felul meu, te-am iubit. Nu cred că ţi-ai dat vreodată seama cât de mult. Zâmbi cu tristeţe. Toată viaţa mea de altădată e îngropată aici, cu Martyn. La Hartley voi fi în stare să-mi găsesc un drum, atâta timp cât…

— Cât eu mă voi ţine departe de viaţa ta.

— Da. Acum sunt atât de istovită. E de necrezut, dar ştiu că am să dorm. Şi tu?

— O să mai rămân un timp aici, vreau să stau de vorbă cu Sally şi cu Edward. Pe urmă o să plec.

Am urmărit-o în timp ce se îndrepta spre uşă, cu trupul încă îndurerat de suferinţă şi frustrare. În prag, s-a întors şi mi-a zâmbit.

— Bun rămas. Nu vreau să fiu crudă cu tine, dar ce păcat că n-ai murit anul trecut, că n-ai murit în vreun accident sau în alt fel.

— Tragedia mea constă în faptul că nu sunt de aceeaşi părere cu tine. Drum bun, Ingrid.

Închise uşa în urma ei.

După un timp, am ieşit şi eu din încăpere. Cu cafea, şi lacrimi, şi urmărit de ochii neînţelegători ai lui Edward şi ai lui Sally, m-am extirpat din viaţa lor, aşa cum le-aş fi extirpat un cancer din măruntaie. Şi am încercat să cos cicatricele cu firul de argint al cuvintelor.

Am plecat la Londra. În apartamentul lui Edward mi-am făcut planurile pentru tot restul vieţii mele.

37

Am primit poştă din Hampstead.

La telefon era Andrew.

— Vrei să ţi-o trimit la apartamentul lui Edward? reluă el după o pauză.

— Andrew, vreau să stau de vorbă cu tine – despre viitor. Poţi veni până aici?

— Vin azi după-masă. Pe la patru.

— Perfect.

Mi-a înmânat un plic mare, maroniu, plin de scrisori.

— Toate astea-s pentru mine?

— Nu. Câteva sunt pentru Ingrid şi câteva pentru Sally.

— Le poţi expedia la Hartley?

— S-ar putea să fie unele… hm… scrisori răuvoitoare.

— Cine ştie?

— Haide să cercetăm cu grijă fiecare plic în parte. Am ales câteva care arătau mai bizar. Dar niciunul dintre ele nu avea o notă sinistră. Poşta normală, oferte de la curăţătorii speciale, anunţuri de vânzări etc.

— Restul pare să fie în ordine, am spus. Expediază-le la Hartley.

— N-ai s-o vezi pe Ingrid… în următoarele zile?

Se uită la mine, apoi îşi feri privirea.

— Andrew, Ingrid şi cu mine n-o să mai fim niciodată

împreună. Vreau să iei legătura cu Paul Panten şi să faceţi împreună un aranjament. Eu şi Ingrid suntem amândoi bogaţi. Ingrid trebuie să ia tot ce a aparţinut vechii noastre vieţi. Casa din Hampstead, picturile, totul. Dacă vei lua legătura cu Johnson de la Albright pentru a pune la punct conturile financiare, vom putea ajunge şi la un aranjament bănesc. Sally, desigur are capitalul ei în bancă.

— Acum… îl are şi pe al lui Martyn. Scuză-mă, dar asta-i o discuție financiară, i

— Te rog, ai dreptate. Da, acum îl are şi pe al lui Martyn. Era prevăzut că dacă Martin moare înainte de a-şi întemeia o familie, capitalul îi revine în mod automat lui Sally. Andrew, am nevoie de câteva zile ca să mă gândesc la planurile mele de viitor. Am putea relua discuția vineri?

— Sigur că da.

Se uită din nou la scrisori. Amândoi văzusem plicul din Franţa.

— Acum o să plec. Vorbim din nou vineri. Pornesc de îndată treaba.

— Andrew, îţi sunt profund recunoscător. Nu-mi prezinţi niciun fel de argumente? Nu-mi dai niciun sfat.

— Te cunosc prea bine pentru a încerca să-ţi dau vreun sfat. Sau poate că te cunosc prea puţin. La revedere, pe vineri.

Plecă.

Am deschis plicul sosit din Franţa. Era de la Peter.

Am pentru dumneavoastră o scrisoare de la Anna. A stăruit să v-o predau personal. Îmi puteţi da un telefon? Vom stabili când şi cum pot să-i satisfac dorinţa.

Asta era tot. L-am sunat pe dată.

— Unde e Anna?

— Nu ştiu.

— Nu te cred.

S-a auzit un suspin.

— Vă rog să înţelegeţi că mi-e absolut indiferent ce credeţi sau ce nu credeţi dumneavoastră.

— Scuză-mă. Când a plecat?

— În ziua înmormântării lui Martyn.

— De unde a ştiut data?

— Dumnezeule mare! Pentru ziarele englezeşti, n-a fost niciun secret.

— Şi unde s-a dus?

Niciun răspuns.

— Nu te întreb unde se află acum, ci unde s-a dus în ziua aceea.

— S-a dus, prietene, să facă o vizită la mormântul fratelui ei.

O clipă, am rămas orbit de lumina albă a şocului.

— Singură?

— Absolut singură. Am să vă repet din nou. Ultima oară când am văzut-o pe Anna a fost în ziua înmormântării lui Martyn. A plecat din locuinţa mea cu un taxi. Mi-a spus bun-rămas. Şi cred că de data asta se va ţine de cuvânt.

— Cum era îmbrăcată?

— Poftim? Cu o rochie albă. Spunea că se duce să cumpere trandafiri pentru mormânt. Pe urmă s-a făcut nevăzută.

— Trandafiri roşii, bănuiesc.

Ca în visul meu.

— Nu ştiu ce culoare de trandafiri. Asta e o convorbire lipsită de noimă. Spuneţi-mi, vă rog, ca un ultim gest al meu faţă de Anna, să vă aduc eu scrisoarea la Londra sau veniţi dumneavoastră aici să o luaţi?

— Voi veni eu să o iau.

— Atunci veniţi direct la apartamentul meu!

Am notat adresa.

— Mâine la şase.

— Mâine la şase.

38

Apartamentul avea acea eleganţă implicită şi simplitate aparentă pe care ajunsesem să le asociez cu Peter Calderon. Era un om foarte inteligent. Genul de om îndeajuns de inteligent încât să-şi ascundă strălucirea. Genul de om care avea să înveţe foarte repede din puţinele greşeli pe care le-ar fi săvârşit. Ca de pildă greşelile pe care le săvârşise în privinţa Annei cu multă vreme în urmă.

— Foarte amabil din partea dumitale, am început pe un ton de conversaţie.

— Nu. Nu e amabilitate. E o datorie.

— Aha!

— Lată scrisoarea. Aş prefera să nu o citiţi aici.

— De ce? Ştii ce conţine?

— Nu.

— Dar te-ai putea hazarda să ghiceşti?

— Nu. Aş putea să vă dau doar opinia mea profesională. Dar probabil că nici nu m-aţi asculta.

— Te ascult acum.

— Anna nu va socoti posibil să continue relaţia cu dumneavoastră.

— De ce nu? Ah, cunosc raţiunile evidente.

— Vă gândiţi la sentimentul de vinovăţie? Nu, nu, Anna se poate descurca foarte bine cu vinovăţia. De fapt, cea mai mare parte din oameni reuşesc acest lucru. De exemplu, dumneavoastră aţi reuşit de minune să-l înşelaţi pe fiul dumneavoastră. Ca să nu vorbim de trădarea mai mică săvârşită faţă de soţia dumneavoastră. Şi totuşi vă aflaţi aici, la numai câteva zile după moartea fiului dumneavoastră, o moarte care numai întâmplătoare nu a fost. Aţi venit aici ca să o căutaţi pe Anna. Lată deci! Vinovăţie, vinovăţie, simpla

ei exprimare înseamnă azi şi absolvirea. Doar să rosteşti rugăciunea vinovăţiei „Mă simt vinovat”, şi gata, asta-i toată pedeapsa. Însăşi vina e pedeapsa. Odată pedepsit şi, deci, purificat, poţi să-ţi continui păcatul.

— Şi atunci? Atunci de ce nu poate continua cu mine?

— Pentru că abia acum şi-a luat definitiv rămas bun de la Aston. Anna mi-a vorbit despre relaţia ei cu dumneavoastră. Aţi fost o parte a procesului ei de vindecare. O parte vitală. Limitele extreme pe care le-aţi atins – cum să vă explic – au constituit o călătorie pe care dumneavoastră şi ea eraţi destinaţi să o faceţi. Dar o călătorie care s-a terminat. S-a terminat. Se uită la mine. Cel puţin în acest moment din timp pentru Anna e terminată.

— Ultimul lucru pe care mi l-a spus a fost: „S-a terminat”. Dar eu n-am să accept.

— Fiindcă pentru dumneavoastră nu s-a terminat.

— Nu se va termina niciodată.

— Poate că nu. Poate că nu. Dar acum veţi fi doar un vizitator al unor vechi imagini, al unor vechi încăperi, al unor vechi visuri. Poate că asta vă este de-ajuns.

— Eu nu voi renunţa.

— Citiţi scrisoarea. Şi apoi luaţi o hotărâre. Fiţi recunoscător că măcar aţi făcut această călătorie. Puţini oameni o fac. Poate că e mai bine. Pentru că e urmată întotdeauna de tragedie. Dar dacă aţi fi ştiut acest lucru acum un an?

M-am uitat la el.

— Soţia mea spune că mai bine muream acum un an. Să nu fi trăit ca să ajung aici.

— Asta ar fi însemnat să nu trăiți deloc. Ați fi preferat?

— Nu.

Zâmbi în timp ce mă conducea spre uşă.

— Puţini oameni regretă asemenea experienţă.

— Şi dumneata?

— Eu n-am trăit niciodată o experienţă de acest gen cu Anna. Şi nici Martyn. Din acest unic punct de vedere eraţi într-adevăr făcuţi unul pentru altul. Bărbaţii şi femeile găsesc tot felul de căi de a fi împreună, tot felul de căi. Calea voastră se afla la mare înălţime şi era foarte primejdioasă. Cei mai mulţi dintre noi rămânem pe cărările de la poale.

39

Am găsit un loc ferit, într-un boschet din Grădinile Tuileries, unde, cu spatele rezemat de un platan, am citit scrisoarea.

Trebuie să mă iau înapoi de la tine. Am fost un dar fatal. Am fost darul de durere, pe care l-ai căutat cu atâta ardoare, durerea, cea mai mare răsplată a plăcerii. Deşi eram legaţi laolaltă într-un sălbatic menuet, orice sau oricine eram ori intenţionam fiecare dintre noi să fim şi-a luat avânt. Ca nişte făpturi dintr-o altă lume, am regăsit, în fiecare pas pe care-l făceam, limbajul planetei noastre pierdute. Tu aveai nevoie de durere. Flămânzeai după durerea mea. Dar, deşi nu crezi, foamea ta a fost pe deplin astâmpărată. Adu-ţi aminte că acum ai propria ta durere. Va fi „totul, totdeauna." Chiar dacă mă vei găsi, nu voi fi acolo. Nu căuta ceva ce ai. Ceasurile şi zilele care ne-au fost hărăzite şi care acum s-au spulberat pe vecie, sunt şi ele „Totul. Totdeauna".

Anna

O frunză desprinsă căzu lent pe pământ ca o uriaşă lacrimă verde. Eu nu aveam lacrimi de risipit. Mi-am atins trupul, braţele, pieptul. Hoitul ăsta va trebui adăpostit undeva, până când, în sfârşit, va fi gata de îngropăciune. Trebuie să-mi ţin făgăduiala faţă de Ingrid – să trăiesc, să continui să trăiesc. Dar, într-un fel, aveam nevoie de un

coşciug.

M-am ridicat să plec. O fetiţă care alerga frenetic după o minge s-a izbit de mine. Ne-am uitat unul la celălalt şi nu ştiu ce licăr de înţelepciune a făcut-o să se îndepărteze de mine în goană, plângând.

40

E nevoie de foarte puţin timp ca să te retragi din lume. Desigur, unele chestiuni fundamentale trebuie reglate. Andrew se ocupă de toate conturile, de transferuri, de suma lunară pentru cheltuielile de întreţinere. El îmi distruge scrisorile personale trimise din Hampstead sau Hartley. Cealaltă corespondenţă a secat cu o considerabilă viteză. Foarte puţine persoane au adresa mea, Sally desigur, şi Peter Calderon – pentru orice eventualitate. Dar în străfundurile mele ştiu că nu poate fi vorba de nicio suspendare a sentinţei.

Nu a trebuit să-mi fac apariţia în public decât o singură dată, la anchetă. Verdictul a fost: moarte prin accident. Ingrid, Sally şi Edward nu s-au prezentat. Desigur s-a făcut zarvă mare în jurul absenţei Annei Barton.

Locuiesc acum într-un apartament de pe o străduţă din Londra. L-am ales cu grija. Pereţii albi şi tavanele panelate în lemn alb mi-au influenţat alegerea. Am mai adăugat jaluzele albe la ferestrele înalte, un covor alb şi dulapuri de cărţi tot albe. Cu timpul mi-am îmbrăcat şi cărţile în hârtie albă, ca să nu le văd cotoarele colorate. Orice nuanţă de culoare, oricât de subtilă, îmi face rău.

Femeia care vine la curăţenie două ore în fiecare zi e iritată de faptul că eu şed într-un fotoliu şi o urmăresc. Dar n-am încotro. O dată a cumpărat trandafiri roşii. Nu putuse găsi crinii albi pe care îi cerusem eu. Şi îmi redeşteptase un chin de mi-au trebuit zile în şir ca să-l stăvilesc.

Am două fotografii mărite pe care le întorc cu faţa la perete când vine ea. Ştiu că dacă n-aş fi acolo ar încerca să le privească. Atârnă una lângă cealaltă în micul oficiu care duce din camera de zi la baie. Deşi fotograful a întâmpinat dificultăţi ca să le mărească la dimensiunile cerute de mine, până la urmă a reuşit. Montate pe un fundal alb, au o înălţime de un metru șaizeci. Stau în picioare, sau mai curând zac.

Am câteva obiceiuri rutiniere. Fac exerciţii. Am cumpărat o carte bazată pe vechiul regim practicat de tatăl meu – în fiecare dimineaţă, o jumătate de oră de vâslit. Apoi micul dejun. Pe urmă lectură. Numai clasici. Poţi citi din ei o viaţă întreagă. Eu, de bună seamă, nu mai am în faţă o viaţă întreagă. Cât se face curăţenie în apartament ascult benzi pentru învăţarea limbilor străine. În fiecare an petrec o vacanţă la soare, de fiecare dată în altă ţară. Şi mă provoc singur să învăţ câte ceva din limba ţării pe care am de gând s-o vizitez. Ţin acum la a treia provocare de acest fel.

Când pleacă femeia de serviciu, fac o lungă plimbare. Apoi iau o gustare uşoară la o cafenea. Mă reîntorc la limanul meu alb și îmi continui lectura sau ascult muzică. Deseori șed ore întregi lăsând ca puritatea albă a camerei mele să mă inunde.

De la Sally primesc veşti în mod regulat. Wilbur a murit. Nu, n-a murit de inimă, ci într-un accident de automobil. De inimă a murit Edward, în mai puţin de un an de la moartea lui Martyn. Mă gândisem… mă temusem că așa o să se întâmple.

Ingrid s-a recăsătorit cu un as al industriei, căruia
i s-a acordat de curând un rang nobiliar. Sally încă nu s-a măritat. Ea și Jonathan sunt împreună. Acum câtva timp îmi scria: „Nu-i vorba că n-aş avea încredere în dragoste. Doar că nu mai știu ce înseamnă adevărata dragoste”.

Nu mă simt niciodată singur. Locul meu favorit din lume,

din lumea mea, este coridorul lung şi îngust care duce la baie. Acolo îmi petrec uneori serile, privind la fotografia în mărime naturală a lui Martyn. Îmi schimb mereu poziţia scaunului, aşa încât perspectiva din care-l privesc se schimbă într-una.

Odată am stat în faţa imaginii lui, atingând rama cu braţele. Ore la rând am încercat să-i citesc în ochi

Cunoaşterea că viaţa lui nu se va desfăşura aşa cum sperase. Dar surprins pe vecie de aparat într-un moment de râs, de putere, de frumuseţe, faţa lui părea să erupă din capcana ei de tehnologie şi de sticlă, cu o viaţă triumfătoare, sfidătoare.

Uneori o privesc pe Anna... într-o fotografie făcută la Hartley, în timpul weekendului de logodnă. Am luat-o din birou când am părăsit Hartley pentru ultima oară. Se uită la mine cu o privire ironică. Mişcarea părului negru suflat de vânt contrastează cu ochii fermi, nesurâzători, şi cu faţa solemnă. Îmi aduc aminte cât de rar râdea. Când îi scormonesc faţa din toate unghiurile şi din toate perspectivele, nu pot descoperi decât o forţă pasivă care pare să spună: „Eu nu pot fi prinsă, pentru că nu mă mişc”.

Anii ei de tăcere sunt prevestiţi de această faţă.

Dorinţa mă tulbură arareori. Odată (şi de atunci am încetat să mai beau) am culcat fotografia ei pe jos. M-am întins peste ea, în ceea ce am crezut că e o izbucnire de durere şi m-am pomenit pierdut într-o furtună de disperare trupească. În timp ce hohoteam chinuit, au ţâşnit sământa şi lacrimile.

Şi mi-am adus aminte de cuvintele cu care-mi descrisese noaptea când Aston venise în patul ei: „Sperma şi lacrimile sunt simbolurile nopţii”.

Acum port haine alese la întâmplare şi, deseori, ochelari negri. Orice culoare mă insultă.

Când plec în scurtele mele vacanţe, îmi iau foarte puţin bagaj. Anul ăsta va fi Germania.

Aeroportul e odios, supraaglomerat, pestriţ colorat şi zgomotos. Dau un colţ. Totul devine brusc liniştit. Am senzaţia că toţi oamenii şi-au încetinit mişcările.

Îmi apare în faţă Anna. Vine spre mine. Îmi scoate ochelarii negri. Se uită în şi dincolo de mine, de parcă s-ar aduna pentru totdeauna afară din făptura mea. Smulge în tăcere partea din ea pe care încă o mai păstrez. E atotputernică. Comite un act de reintrare în posesia întregii ei fiinţe. Corpul meu pare să se prăbuşească peste el însuşi, să devină un cântec sau un ţipăt, un sunet atât de strident, atât de ascuţit, încât îmi zguduie oasele şi îmi sfâşie muşchii.

Ştiu că inima mi-a fost spintecată. Se dezintegrează. Cad în genunchi. Un act de adoraţie şi de înfrângere. Buzele mele sărută pânza rochiei ei. Verdele şi galbenul de vară înflorită îmi usturã ochii ca un acid.

Cineva vine în fugă să mă ajute să mă ridic. Anna trece mai departe.

— Aveţi nevoie de un doctor?

Tânărul mă ajută să mă ridic în picioare.

— Nu. Nu, mă simt bine. Eu însumi sunt doctor.

Mă întorc şi alerg în direcţia luată de ea. O văd alăturându-se unui bărbat care ţine de mână un copil. Bărbatul întoarce uşor capul spre ea şi văd buzele lui Peter Calderon atingându-i părul. Din unghiul în care o văd, îmi dau seama că uşoara asimetrie a rochiei ei se datorează faptului că e însărcinată.

Găsesc un taxi. Acum când gonesc în mare viteză spre apartamentul meu, mă îndoiesc că voi mai ieşi vreodată din el, şi mă întreb cât va mai supravieţui corpul ăsta al meu. Nu mult, nu mult, sper din toată inima.

Îmi vin în minte gânduri de sfârşit. Închid uşa suspinând.

Murind, poate cu ani înainte ca acest mecanism idiot al corpului meu să se oprească definitiv, îmi şoptesc mie însumi şi chipurilor mute din hol: „Cel puţin, acum sunt sigur care-i adevărul”.

Pentru cei ce se îndoiesc, aceasta e o poveste de dragoste.

S-a încheiat.

S-ar putea ca alţii să aibă mai mult noroc. Le doresc numai bine.

SFÂRŞIT

colecţia
ROMANE CELEBRE
30

Romanul care i-a adus celebritatea scriitoarei JOSEPHINE HART reprezintă o adevărată capodoperă. Acţiunea lui se focalizează pe pericolele la care se expun cei copleşiţi de iubiri obsesive, plasate dincolo de limitele raţiunii.

Doctorul Stephen Fleming, eroul principal, face parte din categoria oamenilor cărora viaţa le-a oferit totul: avere, o soţie frumoasă, doi copii reuşiţi şi o carieră politică strălucită de parlamentar. Poate tocmai din acest motiv, viaţa i se pare monotonă, anostă. Până într-o zi, când fiul său i-o prezintă pe Anna Barton, o frumuseţe tulburătoare, cu aer enigmatic, care urma să îi devină soţie. A fost momentul ce a declanşat scânteia unei pasiuni mistuitoare în inima lui Stephen, dispus să sacrifice totul pentru a o păstra. Nu l-a trezit la realitate nici chiar avertismentul Annei, sensibilizată de o experienţă tragică: „*fereşte-te de oamenii care au suferit traume sufleteşti. Sunt periculoşi fiindcă ştiu că pot supravieţui*". Iar când, inevitabil, relaţia lor ajunge să fie descoperită, preţul plătit pentru această nebunească aventură este imens...

O poveste emoţionantă, o creaţie genială, al cărei ecou va stărui multă vreme în memoria cititorului.

9 789737 362391

EDITURA ORIZONTURI